

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

FINDERS KEEP HER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Finders Keep Her

Dünyanın geri kalanından saklanabilir, ama benden asla kaçamaz.

Ona bakmaya bile layık değilim. İlk kez baktığımda kaçtı, ama benim küçük tilkim her zaman kaçıyor. Ayrıca, ben herkese bu etkiyi yaparım. Farklı olan, bu sefer saklanabileceği ve benim onu bulamayacağım hiçbir yer olmayacak.

Küçük tilkim sadece kaçmıyor, beni izliyor. Onun merakını uyandırdım. Bilgisayar ekranının arkasında saklandığını sanıyor olabilir, ama gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum. Dikkatini orada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Soğuk. Acımasız. Duygusuz. Canavar.

İnsanların bana taktığı daha hafif sıfatlardan bazıları.

Canavar olduğumu söylüyorlar, belki de öyleyim. Ama eğer öyleyse, *onun* canavarı olmak istiyorum. Geceleri onu korkutan her şeyden kaçmayı bırakmasının sebebi olmak istiyorum.

İçimde ona bakma, onu sevme ve koruma ihtiyacı var. En önemlisi, ona dünyanın geri kalanından korkacak bir şey olmadığını göstermek istiyorum. Kızım zeki, özel ve diğerlerinden farklı.

O tahtında, yani kucığımda otururken dünya ondan korkmalı. Hepsi öğrenecekler ki, benim küçük tilkime dokunursanız, içimdeki gerçek canavar ortaya çıkacak.

Kalbim olmadığını söylüyorlar... ama ben sadece onun kalbini istiyorum.

Bu, A New Reign serisinin üçüncü kitabı. Aldatma yok, OW draması yok ve HEA her zaman garantidir! Her biri bağımsız olacak.

Kitapta sahiplenici bir alfa erkek, yoğun takip, takıntı, ateşli sahneler, esprili bir kahraman ve bir suç imparatorluğu yer alıyor.

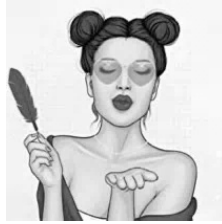

Bulunan Onu Alır

A NEW REIGN

ÜÇÜNCÜ KİTAP

LUCY DARLING

Telif hakkı © 2025 Lucy Darling Tüm

hakları saklıdır.

Bu kopya, yalnızca bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, Lucy Darling'in yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, ancak kitap incelemesinde kısa alıntılar alıntılar hariç olmak üzere, Lucy Darling'in yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

"Enerjinizi pahalı, lüks bir ürün gibi düşünün. Herkesin alabileceği bir şey değildir."
Taylor Swift

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34 Epilog
Onur ve Hak Talebi

[Bölüm 1 Benimle](#)

[bağlantı kurun!](#)

Lucy Darling'in [diğer](#) eserleri

Chapter One

RONAN

S Bourbon Street'in dışında oturmak, olmak istediğim son yer, ama bir erkek istediğini elde etmek için yapması gerekeni yapmak zorundadır ve ben her zaman istediğimi elde ederim. Sadece, kızı elde etmek için bunu yapmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

bir genelevine girmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Sürücü koltuğunun altına uzanıp, kullan-at telefonumu çıkarıyorum. Bu telefonla sadece arama yapıp cevaplayabiliyorum, başka bir şey yapamıyorum. Şu anki kayınbiraderimin bir bilgisayarla neler yapabildiğini gördüğümünden beri bu tür telefonlardan bir stok tutuyorum. *Breaking Bad* ve *Better Call Saul* dizilerinin tüm bölümleri de bana çok şey öğretti.

Tek kullanımlık telefonlar son birkaç aydır çok işime yaradı. Önemli olan, kimse seni araştırmaya başlamadan önce bu telefonları edinmek. Onlar bu telefonların varlığından haberdar olmamalı, yoksa erişim sağlamak için ne yapabileceklerini bilemem.

Kamyonetimden inmeden önce onu arka cebime koyuyorum. Onun bunu bildiğini belli edemem. Bourbon Street'in girişine doğru yürüyorum. Violet bu gece geleceğini bilmiyor. Ona haber vermenin bir yolu yoktu. Zaten önemi de yok. İhtiyacım olursa istediğim zaman gelebilirim, ama bu gece farklı.

Şimdiden heyecanlanmaya başladım. Omuzlarımı gevşetmek için omuzlarımı döndürdüm. Bu, alışık olduğum bir his değil. Yanlış anlamayın, ben de sinirlenme, öfke, aileme olan sevgi gibi duygular hissediyorum. Ama gelecekle ilgili korku ve endişe hiç hayatımın bir parçası olmadı.

Küçükken annem beni Hulk diye çağırarak dalga geçerdi. Hiçbir şey bana etki etmezdi ve hiçbir şeyden, özellikle de bilinmeyenden korkmazdım. Aslında, öğrenmem gereken bir şey varsa ve cevabı bulmak için deneme yapabiliyorsam

, bunu yapardım. Bu yüzden birkaç kez kemiklerim kırıldı ve birkaç kez beyin sarsıntısı geçirdim. Bir de sol uyluğuma bir kurşun isabet etti. Ama cevapları buldum.

Bu gece tek bir cevaba ihtiyacım var, o da küçük tilkimizin hâlâ hayatta olduğunu bilmek. Herkes onu kaybetti ve arkadaşları endişeleniyor. Siktir, kimi kandırıyorum? Onu neyin korkuttuğunu merak etmeye başladım.

Onu dışarı çıkarmak için buradayım. Tilki avlamak kolay değildir. Keskin duyuları vardır ve doğaları gereği son derece temkinlidirler. Bu şekilde yapmak istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmıyor.

Telefonumun açık olduğundan emin olduktan sonra kapıya doğru yöneliyorum. Bourbon Street ailemize ait. Nesillerdir öyle. War ve ben onu elimizden çıkarmayı konuştuk, ama onu korumazsak, başka biri gelip ele geçirecektir.

Bir şeye talep varsa, onu satın almaya istekli biri mutlaka çıkar. Bunu engellemek mümkün değildir. Aslında, sorunu ortadan kaldırmaya çalıştıkça, daha da derinlere iner. İşte o zaman her şey kötüye gidebilir. Önemli olan dengeyi bulmak ve bunu hak eden ve buna ihtiyaç duyanları korumaktır.

Şu anda Violet'in işini yapmasına izin veriyoruz. Bir sorun çıkarsa, o bunu birine bildirir. Bunun dışında, burada çalışmayı seçen tüm kadınları ve birkaç erkeği o yönetir. Bu işi ona bırakıyoruz.

Ana kapıya parmak eklemlerimle vuruyorum. Bu caddeden geçerseniz, diğer caddeler gibi görünecektir. Görünüşü mütevazıdır. İnsanlar kapıların arkasında ne olduğunu asla tahmin edemezler. Bütün cadde bize ait. Bir kısmı genelev, diğer kısmı ise çalışanların konaklama yeri.

"Ronan," Violet beni selamlar, şehvetli sesi çok belirgindir. Kameraya bakarım.

"Konuşmamız lazım." Kilit açılır ve içeri girmeme izin verir. Kapıyı çalmak bir nezakettir. Violet bana her zaman saygı göstermiştir, ben de ona aynı şekilde davranırım. Bu kadın, benim yaşadığım süreden daha uzun bir süredir burayı işletmektedir.

İçeri giriyorum; Violet zaten giriş kapısında, her zamanki lateks kıyafetiyle duruyor. Randevu alan erkeklere yaptıklarıyla ilgili söylentiler duydum. Onlara vurması için çok para ödüyorlar. Anladığım kadarıyla, onlarla yatmıyor bile.

"Bir sorun mu var?" Ona cevap vermiyorum. Kafamı hafifçe sallıyorum, ne demek istediğimi anlayacağını biliyorum. Violet pek bir şeyi kaçırmaz. Normal telefonumu çıkarıp bekliyorum.

Her geçen saniye vücudumdaki gerginlik artıyor. Tanımadığım bir panik göğsümün içinde patlamak üzere. Bunun nasıl bir şey olacağını hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey, çevremdeki insanlar için iyi sonuçlanmayacağı.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. *Hadi, küçük tilki, çık da oynayalım.* Elektrik kesilmeden önce tavandaki ışıklar titriyor. Rahatlama hissi beni kaplıyor, gerginlik azalıyor.

"Ne oluyor lan?" diye tıslar Violet. Telefonumu kapatırım. Birkaç saniye sonra ışıklar tekrar yanar, Violet yedek jeneratörü çalıştırır. Buradaki kızların her zaman güvende olmasını sağlamak için yıllar önce taktırmıştık.

"Benim," diyorum ona. "Ben gittiğimde, elektrik tamamen geri gelecektir."

Küçük tilkimin kızgın olduğundan eminim. Telefonumu kapattım. Elektriği kestiğinde beni göremez hale geldi. Burası içte ve dışta kameralarla donatılmış.

"Endişelenmem gereken bir sorun mu var?"

"Hayır, senin peşinde değil."

"O mu?" Violet kaşlarını kaldırdı. "Başka bir Marino erkeği piyasadan çekiliyor mu?"

"Ben hiç piyasada olmadım," diyorum ona, kapıdan çıkıp kamyonetime doğru yürürken telefonumu tekrar açıyorum.

İçeri girip hiçbir kameranın beni göremeyeceğini anladığımda, diğer telefonumu çıkarıp Z'yi aradım. Herkesin bildiği adıyla Marks'ın iyi olduğunu ona bildirmek için telefonu iki kez çaldırdım. Hâlâ dışarıda ve beni izliyor. Tam da istediğim gibi.

Şehrin liman yakınlarındaki evime doğru yola çıkıyorum. Kapıya vardığımda kamyonetimden inip anahtarımı çıkarıp kalın asma kilidi açıyorum. Orada bulunan kameraya bakmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü onun beni izlediğini biliyorum.

Her zaman izliyor.

Ben de izliyorum, küçük tilki, ve senin zamanın dolmak üzere.

Chapter Two

ELLIE

I bilgisayar ekranına bakıyorum. Hayal kırıklığının içime sızmasına engel olamıyorum. Onun farklı olması gerekiyordu, ama belli ki tüm erkekler penisleriyle düşünüyor. Bunu bilmeliydim. Yüzüme bir saç teli düştüğünde içimden bir nefes alıyorum. Bilekliğimden saç bağımı çıkarıp saçlarımı bağlıyorum, gözlerimi hiç kapatmadan.

gözlerimi ekrandan, ondan ayırmıyorum. Başından beri böyleydi.

Garip bir yeni tutku geliştirdim. Şu anda ondan ya da kendimden ne düşüneceğimi bilmiyorum. Erkeklere takıntılı değilim. İğrençler. Tamam, bu tam olarak doğru değil. Bir erkeğe takıntılı değilim çünkü onları istiyorum ve Ronan iğrenç değil. Ona olan tutkumu anlamıyorum.

Mesleğimde, eğer buna meslek denebilirse, erkekler hakimdir. Ben, bu alana giren ve ayak uydurabilen nadir kızlardan biriyim. İlk bilgisayarımı bulduğumdan beri, onlara takıntılıyım, yaptığım işte en iyi olabilmek için tüm ayrıntılarını öğreniyorum. Henüz o noktaya gelmedim, ama insanların dikkatini çekecek kadar ilerledim.

İlk başta onları parçalara ayırıp tekrar bir araya getirerek başladım. Oradan itibaren, babamın itirazlarına rağmen bu ilgi giderek büyüdü. O teknolojiden nefret eder. Eminim bu yüzden ben de teknolojiye kısmen takıntılıyım. Büyürken bu yasaktı. Elektrik şebekesinden uzak bir yerde yaşıyorduk.

Hatta bir zamanlar ben yoktum. Bir yeraltı sığınagında doğdum. Çılgınca, değil mi? Daha da çılgınca olanı, sığınagın Amerika'da olması ve o sırada bir savaşın bile olmamasıydı. En azından burada.

Annem hastalanana kadar dünyanın geri kalanını hiç tatmamıştım. Annem hastalandığında babam onu kurtarmak için çaresizdi. Bu da

bir hastaneye gitmemiz gerekti ve onu kaybedene kadar neredeyse bir yıl orada kaldık.

Onu kaybetmek, kimsenin yaşamamasını dilediğim bir acı olsa da, o yıl dış dünyada onunla geçirdiğim zaman, bugünkü kişiliğimi şekillendirdi. Hayatın bazen nasıl işlediği gerçekten çılgınca. Tüm dünyam benden koparılmıştı, ama yeni bir dünya ortaya çıkıyordu.

Ronan'ın, ailesinin çiftliğinde kalmadığında yaşadığı depoyu çevreleyen yüksek çitin etrafındaki zinciri ve asma kilidi çıkardığını izliyorum. Teknik olarak hayvanların olduğu bir çiftlik değil, ama Marino ailesi öyle diyor. Arazide geniş tepeler ve ahırlar var, içinde ne olduğunu bilmek istemem. Marino'ların işlerine burnunu sokan insanlara pek hoşgörölü davranmadıklarını öğrendim.

Hâlâ o aileyle ilişki kurduğuma inanamıyorum. Bir kitap grubunda bir internet arkadaşı buldum ve o da sonunda yüksek rütbeli bir mafya ailesine gelin gitti. Anlayın artık. En yakın arkadaşımın kocası War'ın beni tam olarak sevdiğinden hâlâ emin değilim. Bana güvenmediğini biliyorum, ama bu Tova'nın çevresindeki herkes için geçerli.

Bir dakika, bu günlerde hala mafya mı deniyor, yoksa Bratva mı, yoksa belki de sendika mı? Kim bilir. Bildiğim tek şey, onların dürüst insanlar olmadığı, ama kim gerçekten dürüst ki? Kardeşlerden biri olan Z'den bahsetmiyorum bile, onlar ona Z diyorlar, ama benim ve oynadığım topluluğun geri kalanı için Zero, dünyanın en iyi hackerlarından biri.

Ronan'ın zincirli kapısının elektrikli olmasının sebebi kesinlikle budur. Tüm deposu bir anda elektrik şebekesinden kopmaya hazırdır. Zero'nun neler yapabileceğini biliyor. Ayrıca Zero, ona benim gibi insanlardan nasıl korunacağını da söylüyor. Bana sorarsanız, bu oldukça sinir bozucu. Ortadan kaybolmasından nefret ediyorum. Babam buna "sert adam" derdi, ama neyse.

Ronan'ın kamyonetine binip kapıdan geçmesini izliyorum. Sonra kamyonetten inip zinciri tekrar takıyor ve bir kesici kutuya doğru yürüyerek elektrikli çiti çalıştırıyor.

O şeye dokunursan ne kadar büyük bir şok alacağını düşününce içim sızlıyor. Üstünde, tırmanmaya çalışan herkesi parçalayacak telden yapılmış kavisli bir çit de var. O depo lanet bir hapisane kadar sıkı kilitli.

Ayaklarımı sandalyeye çekip çenemi dizime dayayarak onu izlemeye devam ediyorum. Durmuyorum, sonunda arabasını park ettiğinde bile.

depo. Elektrik şebekesini ve tüm kameraları çevrimiçi tutuyor.

Zero, Ronan'ı hafifçe takip ettiğim için beni yakaladı ve dikkatli olmamı söyledi, ama nedense ona söylememiş olmalı. Bu bana mantıklı gelmiyor. Tek açıklaması, hala Cosima'ya takıntılı olması olabilir. Bu noktada adam benden nefret ediyor olmalı. Onun şu anki karısı ve baldızıyla en iyi arkadaş olmam benim suçum değil. Benden bir şey yapmamı istedikleri zaman, yaparım. Bu kızlar kodu.

Yani, bana olan nefretinin haksız olduğunu söyleyemem. İsteklerden biri, Cosima ve Zero sorunlarını çözmeye çalışırken Cosima'dan gelmiş olabilir. Benden onu ülkeden çıkarmamı ve Zero'nun ona ulaşamamasını sağlamamı istedi. Ben de bunu yaptığımı sanıyordum. Ama yanılmışım. Adam ikimizden de üç adım öndeydi. Hala onun bu kadar ileri gitmesine hayranım.

Yanlış anlamayın. O zamanlar bunu oldukça sinir bozucu bulmuştum, ama Cosima'yı gözünün önünden ayırmamak için bu kadar uğraşması da biraz tatlıydı. Cosima ona bu kadar aşık olmasaydı ve onun çocuğunu taşımıyor olsaydı, ona psikopat derdim, ama Zero'nun da dediği gibi, ben de ondan daha iyi değilim.

Bu doğru değil. Ronan'ınki gibi insanların mahremiyetini ihlal etme konusunda ondan daha iyi olmayabilirim, ama becerilerim konusunda ondan daha iyi olmadığım açık, çünkü o beni alt etti.

Ronan'ı gördüğüm andan itibaren ona hayran kaldım. Nedenini bilmediğim için deli oluyorum. Uyandığımda ilk düşündüğüm şey o, uykuya daldığımda da son düşündüğüm şey. Rüyalarımı saymıyorum bile. Kirli zihnimin oraya gitmesini istemediğim için inleyerek dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Bu doğru olamaz. Onunla daha önce hiç konuşmadım! Onu bir kez gördüm, en azından onun bildiği kadarıyla, ama benim sandığımdan daha fazla benim farkında olabileceğini hissetmeye başladım.

"Hayır." Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Bu imkansız, bu gece genelevde olduğunu saymıyorum bile.

Onun cinsel açıdan başka kadınlara yöneldiğini ilk kez görüyordum. Alt dudağımı dişlerimle ısırarak, hissettiğim kıskançlıktan nefret ediyorum. İşte bu yüzden erkeklerle ilişki kurmamalısın. Neden asexual olamıyorum ki? Bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. O zaman varlığımı bile bilmeyen bir adamı takip etmek zorunda kalmazdım.

Beni tanısaydı bile, muhtemelen onu korkuturdum. Garip biriyim, bunu anlıyorum. Hepimizin tuhaflıkları var. Ronan'ın kendisi de pek iyi bir üne sahip değil. Sokaktaki dedikodular... Bir dakika, insanlar hâlâ "sokaktaki dedikodular" mı diyor?

" diyorlar mı? Önemli değil, yani, bir nevi. Sokakta dedikodular var diye bir laf yapıp, tuhaflığımı daha da artıramam.

Önemli olan uyum sağlamak.

Her neyse, Ronan hakkında öğrendiğim şeyler korkutucu. En azından öyle olmalı. İnsanlar ondan çok korkuyor. İnsanlardan bilgi almak için gönderilen kişi o. Ondan birkaç şey öğrenmeme izin verirdim. Aklıma beş orgazm geliyor.

"Aman Tanrım!" diye kendime homurdanarak yatağıma geri düşüyorum. Kapım çalınır ve bir saniye sonra açılır.

"Tanrım, baba." Oturuyorum. "Çıplak olabilirdim." Yüzündeki ifade beni güldürüyor.

"Akşam yemeği yaptım, sen de yiyeceksin." Ne yediğim konusunda hep başımın etini yiyor. Yemek vücuda enerji verir ve yemek yemeyi hatırladığımda Sour Patch Kids ve cipsle yaşayamam. Unutmak istemiyorum; bazen sadece işine dalıyorsun. Özellikle de kalın, kıllı bacakları olan iri yarısı erkekler dikkatinin merkezindeyse.

"Ne tür bir akşam yemeği?"

"En sevdiğin." Yataktan atlayıp, onu odamdan ve koridordan geçerek mutfağa kadar takip ediyorum. Sonunda birkaç yıl önce onu bir ev almaya ikna ettim.

"Lenny." Mutfaka girip masada oturan ve ağzına yarım kızarmış peynir sıkıştırmış halini görünce gülümsüyorum.

"Baban geri döndüğünü söyledi." Ayağa kalkar ve bana yandan sarılır.

"O benim kızarmış peynirim olmasın."

"Asla yapmam." Lenny başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Eve döndüğüne sevindim, evlat."

"Ben de," yalan söylüyorum. Yani, eve döndüğüme seviniyorum, ama şimdilik saklanıyorum, dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Buradaki herkesi görmek her zaman güzel. Çoğunluğu emekli gazilerden oluşan bu küçük topluluk büyüdü ve hepsi benim için aile gibi. Bu yerin büyümesine ve karanlık çağlardan tamamen kurtulmasına büyük katkım oldu. Güneş enerjisini bize kazandırdığın için teşekkürler Alexandre-Edmond Becquerel ve fizik.

Babam benim için bir sandalye çekiyor. Ben de sandalyeye oturuyorum. Buradayken, bir yandan prenses gibi muamele görüyorum, bir yandan da babamın sert disiplinine maruz kalıyorum. Sabahları koşuya çıkmadan uyanmadığım gün yok. Egzersiz yapmak vücuda iyi gelir

biliyorsun, değil mi? Vücudum isyan ediyor ve alerjim varmış gibi kıpkırmızı oluyor, ama babam yine de beni zorla koşturuyor.

"Ye, tatlım." Tabağıma ekstra pastırmalı bir kızarmış peynir daha koyar. Yemeye başlarım. Düşüncelerim hemen Ronan'a ve onun ne yediğine kayar.

Bu gece başka bir kadını yemek istedi. Bu hatırlatma midemi bulandırıyor.

"İyi misin?" Lenny, sandviçimi geri koyduğumda sorar. "O, kendinde değil."

"Baba," diye homurdanıyorum.

"Bana ne olduğunu söylemiyor."

"Bir kız babasını ziyaret etmek için eve gelemez mi?"

"Gidebilir, ama sen tuhaf davranıyorsun." Benim yanımdaki koltuğa oturur.

Babam beni ve herkesi okumakta çok iyidir. Bu benim anlamadığım bir süper güç. İnsanları okumak benim sahip olduğum bir beceri hiç olmadı, ama dürüst olmak gerekirse, bu insanlar pek normal sayılmazlar ve ben onlarla birlikte büyüdüm.

En azından dünyanın sonunun geldiğine inanmıyorum.

Ama başkalarına kalsaydı, benim dünyamı tamamen yok ederlerdi.

Chapter Three

RONAN

E Sandalyeye yaslanıp, ayaklarımı masanın üzerine atıyorum. Huzursuzum ve bu hissi nefret ediyorum. Bir şeyi kaçırdığımı düşündürüyor, ama ben hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Lanet olsun, keşke bazı şeyleri görmezden gelebilsem.

Elmamı havaya atıp, Dodgers'ın maçını izlerken yakalıyorum. Berbat bir sezon geçiriyorlar, ama bir kez olsun dokuzuncu turda öndeler ve maç neredeyse bitti. Bu maçı gerçekten kazanabilirler. Elmamı havaya atıp yakalamaya devam ediyorum. Radyom çalmaya başlıyor. Buradaki tek iletişim aracı bu. Ayaklarımı yere indirip masadan radyoyu alıyorum.

N "Ronan," diye cevap veriyorum.

"Çıkarma işlemi nasıl gidiyor?" Kafamı Bay Lark'a çeviriyorum. Bayılmış, başı öne eğilmiş, ağzının köşesinden kan damlıyor. Kendine geldiğinde boynu çok acıyacak, ama şu anda bu onun en küçük sorunu. O ve ben daha yeni başladık.

"Mola veriyorum."

"Mola mı?" War şaşkın bir sesle sorar. "Bir adam mola veremez mi?"

"O pislik kız kardeşimizi sattı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Beni akıl hastanesine eğlence için mi yatırdılar sanıyor? "Bana bayıldı ve şimdiden altına işedi." İdrar ve ölüm kokusu, asla alışamayacağın iki kokudur. Zeminin ortasına taktığım o drenaj hayat kurtarıcı.

Amato ailesini ortadan kaldırdıktan sonra kız kardeşimizin yerini kim verdiğini arıyorduk. Birinin onlara

Onlar ona zarar vermek niyetinde değillerdi. Tam tersine.

Amato ailesinin oğlu onunla evlenmek istiyordu ve onu kendi başına ikna etmeyi umuyordu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Örgütümüzün içinden biri bu bilgiyi başka bir aileye vermişti.

Diğer ailenin dost mu düşman mı olduğu fark etmezdi. Böyle bir şey yapmak, seni ölü saymakla eşdeğerdi. Kapına geldiğimde bu asla iyiye işaret değildir ve bunu herkes bilir. Ben, kardeşlerim Z ve War gibi masanın arkasında zamanını geçiren, şık takım elbiseli bir Marino değilim. Ben daha çok pratik bir yaklaşım sergiliyorum.

"Bu evin temizlenmesini istiyorum." War sinirli. Onu suçlamıyorum. Etrafında kime güvenebileceğini bilmediğinde rahatsız edici bir his olur. Ben de onun kadar cevapları öğrenmek için sabırsızlanıyorum, ama bu tür şeylerin zaman sınırı yoktur. Bazen suçlu kanarya gibi şarkı söyler, bazen de aradığım bilgiyi vermesi için biraz daha ikna etmem gerekir. Ama şunu netleştirelim: Sonunda her zaman istediğimi elde ederim. "Sence sana başka bir isim verebilir mi?"

"Evet." Tereddüt etmeden söyleyebilirim ve War da bunu sorgulamayacaktır. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama biliyorum. İnsanların yalan söylediğini veya bana her şeyi anlatmadığını anlamamı sağlayan bir his bu. War benim bir yalan dedektörü olduğumu düşünüyor.

"Bana haber ver," diyor ve telefonu kapatıyor.

Ekrana tekrar bakıyorum. "Dalga geçiyorsun herhalde." Gözlerimi televizyondan ayırdıktan iki saniye sonra, maçı ellerinden kaçırdılar.

Televizyonu kapatıyorum, küçük tilkim beni arıyor mu acaba diye merak ediyorum. Ayaklarımı sandalyeye uzatıp arkama yaslanıyorum ve elmamdan bir ısıklık alıyorum.

Onun orada olduğunu bildiğimi fark etmiş olabileceğini ve bu yüzden etrafta pek görünmediğini umuyordum. Onu korkuttum, ama başka bir şey daha var. Başka birinden ziyade benim yüzümden korkmasını tercih ederim.

Z'nin bana onun bir amiri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Z yıllardır hükümet için projeler yapıyor. Arada sırada ortadan kaybolup onlarla çalışmaya gidiyor. Marks da aynı amire sahip. Bu küçük bilgiyi öğrendim. Onunla pek mutlu olmayan bir amir.

Bruce.

Onu öldürebilirim. Bu Z'yi kızdırabilir. Adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama hepimizin bilgi edinme yöntemleri vardır. Ama onun yüzünden saklandığını sanmıyorum.

Dilimi şaklatarak, bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. İçimdeki huzursuzluk yavaş yavaş azalmaya başlıyor. Ama benim küçük tilkimde durum böyle. Yavaş hareket etmeli, sabırlı olmalıyım, ama ben böyle biri değilim. Belki de tekrar kaba kuvvet kullanma zamanı gelmiştir. Bu benim için her zaman en iyi sonuç vermiştir. Neden şimdi değiştireyim ki?

"Uyanık olduğunu biliyorum." Ayaklarımı masadan indirip, telsizimi masanın üzerine atıyorum. Sandalyeyi döndürüyorum. "İyi uyudun mu?" Cevap vermiyor. Ayağa kalkıp, kemerimden bıçağımı çıkarıyorum. "Konuşmak istemiyorsan, diline gerek yok."

"Sana zaten söyledim." Kanını yere tükürdü. Harika, daha yeni temizlemiştim.

Bir iç çekiyorum. Normalde bu eğlenceli olurdu, ama bugün değil. Evde, küçük tilkimle oynamayı tercih ederdim.

"Beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun." Ona doğru yürüdüm ve bıçağı uyluğuna sapladım. Yerde zaten kan vardı. O çığlık attı. Duvara yaslanmış masanın üzerinde parmaklarımı gezdirerek, hangi aleti kullanacağımı düşündüm.

Yaptıklarımı görse ne düşünecekti? Korkar mıydı? Onun için sevimli bulduğu Bruce'u öldürmemi sevimli bulur muydu? Marks'ı çiçek seven bir kız olarak görmüyorum, ama Bruce'u öldürüp sonra kutlamak için ona çiçek alabilirim.

Eminim bir şeyler duymuştur. Marks, bilgi almak istediğinde etrafı kurcalamadan duramayacak kadar meraklıdır ve benim hakkımda fazlasıyla meraklı olduğunu biliyorum. Beni izlemesinin başka bir nedeni olamaz.

Ondan bilgi almak için otuz dakika daha harcadım. Dağınıklığı temizlemek daha uzun sürdü. En kötü kısmı da bu. Yaptığım en iyi yatırımlardan biri fırındı. Cesetleri ortadan kaldırmayı çok daha kolaylaştırıyor. Bertaraf süresini gerçekten kısaltıyor.

Beton merdivenleri çıkıp tavandaki kapıyı iterek açıyorum. Güneş ışığı içeri doluyor ve ben hiçliğin ortasına adım attığımda bir anlığına gözlerimi kamaştırıyor. Kapıyı tekrar kapatıp, tekerleği çevirerek kilitliyorum ve üstüne sahte çim parçasını çekiyorum.

Kamyonetime geri döndüğümde ilk yaptığım şey, eldiven kutusundan telefonumu çıkarmak. Ana yola dönene kadar bekledikten sonra telefonu açarım. Bekliyorum... şimdilik.

Chapter Four

ELLIE

"R "Uyanın!" Babam yatağımı sarsıyor.
"Dışarıda henüz güneş doğmuş mu ki?" diye inleyerek, battaniyeyi başımın üzerine çekerim. Tabii ki babam hemen geri çeker.
sabahları bu kadar neşeli olabilir ki? Psikopatlar, işte onlar.

"Güneş tam parladığında dışarıda olmak istemezsin." Otururum, gözlerimi zorla açarım, onun haklı olduğunu bilirim. Birkaç saatten fazla uyumuş olamam. "Al." Babam elime bir kutu sıkıştırır. "O boku nasıl içiyorsun bilmiyorum." Enerji içeceğinden bir yudum alırım.

"Bu siyah çamuru nasıl içebiliyorsun bilmiyorum." Bu koşuyu tamamlayabilmek için buna ihtiyacım var, bu yüzden daha büyük bir yudum alıyorum. Neden buraya sürekli geri geliyorum? Doğru, buradaki herkesi seviyorum, kendime hatırlatıyorum. Bu saatte o kadar sevmiyor olabilirim, ama yine de.

"Dün gece eve saat kaçta döndün?"

"Bilmiyorum." Bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum.

"Hala bana neler olduğunu söylemeyecek misin?"

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum. Sorunlarımı eve taşımıyorum, en azından taşımamaya çalışıyorum. Her şeyi nasıl halledeceğimi bulana kadar dikkat çekmemeye çalışıyorum.

"Şehre kadar gidip yapman gereken şeyi yaptıysan, bu önemsiz bir şey değildir."

"Burada izimi süren bir şey istemiyorum."

"Daha önce hiç bu konuda endişelenmemiştin. İzlerini saklıyorsun." Bana çok güveniyor. Eskiden bu durumdan gurur duyardım, ama son günlerde kendime pek güvenmiyorum.

"Fazladan tedbirli davranıyorum." Ayağa kalkıp, esneyerek geriniyorum. "Seni arayan biri mi var?"

"Biri sürekli beni arıyor." Bruce'a haber vermem gerek, ama azar işiteceğimi biliyorum.

"Adı Ronan." Hızla ona dönerek bakıyorum. Babam her zamanki kamuflajlı kargo pantolonu ve botları ile kahverengi gömleği giymiş, her yönüyle bir talim çavuşu gibi görünüyor. Kısa gri saçları bile öyle. Kim botlarla koşar ki?

"O ismi nereden biliyorsun?"

"Tova ile bağlantısı mı var?" Tova hakkında konuşurken babama "Ronan"dan bahsettiğim zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Babam Tova'yı tanıyor. Ona Tova'dan bahsetmişim ve bir arkadaşım olduğunu öğrenince rahatladığını görünce, onun hakkında konuşmaya devam ettim, bu yüzden o ismi biliyor.

"İlişkileri var, ama bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum, o yüzden sordum."

"O zaman ismi nereden biliyorsun?"

"Uykunda söyledin."

"Hayır, söylemedim!" diye tısladım, yüzüm kızardı.

"Sadece bir kez de söylemedin." Aman Tanrım. Bu olamaz. Babamın kulakları çok iyidir, uykumda konuşsaydım duyar. Yemin ederim, tarla faresinin osuruğunu bile duyar. "Yüzünün kızardığına bakılırsa, o bir tehdit değil." Babam başını eğdi. "En azından senin güvenliğin için." Sonra sırtıttı.

"Ne oluyor baba!" Kollarını göğsünde kavuşturur, sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. Ronan'ın kim olduğunu sorgulamalı ve onu dövmek istemeli. Değil mi? Kızları bir erkeğe ilgi gösterdiğinde babalar böyle yapar. Sanırım. Ama biz normal değiliz. Çoğu insan bizim birbirimize karşı bu kadar açık olmamızı garip bulur.

"Sanırım kuşlar ve arılar hakkında konuşma zamanı geldi." Bunu söylemiş olamaz. Öldür beni şimdi.

"Aman Tanrım." Yatağımdan yastığı alıp ona fırlattım. O da kolayca onu savuşturdu.

"Giyin. Gün ışığını boşa harcıyoruz."

"Henüz gün doğmadı!" Geri çekilen silüetine bağıyorum.

"Bu sabah ağzından daha fazlasını koşabilirsin."

"Koşmakta iyi olduğum tek şey bu," diye mırıldanıyorum, giyinip sırt çantamı hazırlamadan önce içkimin kalanını bitiriyorum.

Mutfağa girdiğimde babam bana bir protein barı uzattı. "Snickers'a ne dersin?"

"Onu ye, sonra Snickers alabilirsin." Çantama doğru başını sallar.

"Sensörleri ve dengeyi kontrol edeceğim. Dışarı çıkacaksam, ikisini de yapayım bari."

Bana başını sallıyor. "Yalan söylemediğini biliyorum, ama bana tüm gerçeği de söylemiyorsun."

"Bir kızın sırları olmalı, baba." Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Belki o tenine biraz güneş alırsın."

"Güneş cildin için çok zararlı ve benim solgun ve kızıl saçlı olmam senin suçun. O günleri hatırlıyor musun? Saçlarının rengi vardı."

"Evet, sen gelip onu griye çevirmeden önce kızıldı." "Boyayabiliriz."

Bu eğlenceli olabilir.

"Yemeğini ye ve koşunu yap."

"Tamam," diye homurdanırım, kaçınılmaz olanı sadece erteliyorum. Barı bitirdiğimde, bir su şişesi alıp çantama atarım. Kapıya doğru yöneldiğimde babam yanağına dokunur. Onu öperim ama bu sırada gözlerimi deviririm, bu da onu gülümsetir.

Tepeye doğru yola çıkmadan önce her zamanki gibi tüm sensörleri kontrol ediyorum. Bruce'a gerçekten haber vermem gerekiyor. Beni aramak zorunda kalırsa başım gerçekten belaya girebilir.

Cyberius'un beni ortaya çıkarmak için komplo kurmaya çalışacağını da göz ardı etmiyorum. Tepeme vardığımda çantamı boşaltıp Bruce'a bir uyarı gönderiyorum. O banka olayıdan beri onun radarındayım.

Küçük bir boşluğu kullanıp büyük bir banka şirketine olan bazı borçları sildikten ve parayı çok hasta insanlara dağıttıktan sonra FBI peşine düşüyor, ama oldukça havalı bir virüs olan Zens virüsünü durdurduğun için hiçbir övgü almıyorsun. Bu virüs, çevrimiçi formlarını okuyup tuş vuruşlarını kaydederek bilgileri çalabiliyordu. Durdurulmadan önce kurbanlarından yaklaşık 75 milyon dolar çaldı. Bu virüsün arkasındaki kişi, birçok yaşlı insandan para çaldığı için lanet olası bir pislik olsa da, yazılımın kendisi büyüleyiciydi.

Alex, rastgele insanları değil de bankaları veya başka bir şeyi soymaya devam etseydi, bunu görmezden gelirdim. Ayrıca, onun hayranı hiç olmadım. O her zaman kaos yaratıyor. Yani, bazen eğlenceli olabilir ama bazen de pek değil.

Sonuç olarak, bir boşluğu kullanarak yaklaşık 50 milyon dolar kazandım, ama silinen borcu saymıyorum, çünkü neyse ne. Bunun, Alex'in Zens virüsüne yardım etmemi telafi etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Öyle olabilir, çünkü Bruce beni hiç hapse atmadı. Ben de bu boşluğu kapatmaya yardım ettim. Herkes bunun için bana minnettar olabilir. Ama bana teşekkür eden olmadı. Bazı insanlar çok kaba.

Kısa bir süre sonra, konuşmaya hazır olduğunu bildiren bir sinyal geldi. Birkaç dakika sonra telefon çaldı.

"Yellow," diye cevap verdim.

"Neredeydin sen?" "Bruce?"

Hat birkaç saniye sessiz kalır. "Başka kim olabilir ki, ukala?"

"Bilmiyorum. Dışarıda bir sürü havalı Bruce var. Onlardan biri olmasını umuyorum. Bruce Lee ya da Bruce Wayne."

"Bruce Wayne mi?"

"Batman'i tanımıyor musun?"

"Filmdeki mi?" Vay canına, gerçekten daha fazla dışarı çıkması lazım, ve bunu benim ağzımdan duymak çok şey ifade ediyor.

"Başka bir Batman tanıyor musun, Komisyon Üyesi Gordon?"

"Lanet olsun," diye mırıldanır.

"Bruce Willis! Onu tanıyor musun?" Hat yine sessizleşir, ama derin bir iç çekiş duyarım. Benim yüzümden çoktan yorulmuştur ve henüz gerçek bir sohbe bile başlanamamışızdır. "Yippee-ki-yay, orospu çocuğu." Babam *Die Hard* filmlerini severdi. Noel'de onları izlerdik.

"Marks..."

"Bu benim, sen istemesen de." Yere çöküp bacaklarımı çaprazladım. Güneş artık gökyüzünde yüksekteydi.

"Seninle iletişime geçmeye çalıştığım da, cevap vermelisin, yoksa sorunlar yaşarız."

"Evet, belki benim de kendi sorunlarım vardır." "Yasal değil mi?" Onun hareket ettiğini duyuyorum.

"Bu sefer değil," diye itiraf ettim. Bruce beni ne kadar sinirlendirse de, ben de ona aynı şekilde karşılık versem de, yine de bilge bir amca havası veriyor.

"Bana söyleyecek misin, evlat?"

"Cyberius."

"Cyberius seni mi arıyor?"

"Sanırım öyle."

"Ona bir şey mi yaptın?"

"Etrafa bakındığımda onun olduğunu bilmiyordum." "Peki neden etrafa bakınıyordun?"

"Ah..." Yalan söylemek aklıma gelmiyor.

"İzler."

"Neden onu henüz yakalamadın? Bu senin işin gibi görünüyor, benim değil."

"Cyberius'un dikkatini çeken şeyi bilmem gerekiyor mu?"

Adil olmak gerekirse, bir süredir dikkatini bana vermişti.

"Logic Byte Labs," diye itiraf ettim, Bruce ile iletişime geçmek istememin gerçek nedeni buydu. Onun da bu bilgiyi bilmesi gerekiyordu, ama aynı zamanda Cyberius'un izimi kaybetmesini sağlamaya çalışıyordum.

Bruce bir dizi küfür savurdu. "O, onlarla çalışıyor."

"Sanırım öyle. Ben dürttüm, o da ortaya çıktı." Logic Byte Labs'ı merak eden tek kişi ben değilim. Onlar, ağır yapay zeka ve diğer şeyleri kullanan, yeni ve gelecek vaat eden bir teknoloji şirketi. Hepimiz onların ne yaptığını bilmek istiyoruz. "Ya onunsa?"

"Bir ortağa ihtiyacı olurdu." Evet, bunu biliyordum.

"Bu benim yetki alanımın dışında." Logic Byte'ın savunma alanında çalışan Juno Gate'in bir şubesi olduğu söylentileri var. Ancak bu, Amerika'da değil, başka bir ülkede aklanmış, bu da düzenlemeyi zorlaştırıyor.

"Babanla mı birliktesin?"

"Babam hakkında konuşmayız, Bruce," diye ters bir cevap veriyorum.

"Sadece dikkat çekmemeni istiyorum ve onunla birlikteyken dikkat çekmediğini biliyorum."

"Gözüm düşük," diye onayladım.

"Tamam, yirmi dört saat. Kontrol etmek istiyorum. Araştırmaya başlayacağım."

"O pisliğin bana bir şeyin suçunu yıkmadığından emin ol." Cyberius kurnaz ve öngörülemez biridir. Aynı zamanda çok zekidir, bu da onu milyonlarca kez daha tehlikeli kılar. Beni bulmaya çalışırsa ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kimse sana komplo kurmuyor." "Bunu bilemezsin."

"Sen işini yap, ben de benimkini yapayım, evlat." "Peki." Bu bir iş mi?

"Yirmi dört saat, Marks."

"Anladım," diye kabul ettim.

"Yippee-ki-yay," diyor Bruce, sonra hat kesiliyor. Eğer paniklemiyor olsaydım, gerçekten gülerdim.

Chapter Five

RONAN

War, burada olmamdan pek hoşnut olmayacak, ama ben boş ellerle gelmedim. Eve girdiğimde, kız kardeşim kütüphaneden çıkarken görüyorum. O ve Tova zamanlarının çoğunu orada geçiriyorlar. birlikte vakit geçirirler. Marks eskiden telefon görüşmelerine katılırdı ama artık katılmıyor. Herkesi terk etti ama çok uzağa gitmedi.

"Selam!" Cosima bana doğru koşar ve beni kucaklar. Onun sırtını okşarım. "Ben bulaşıcı değilim," diye alay eder.

Onun, War ve benimle aynı ebeveynlerden nasıl doğduğunu anlamıyorum. Kardeşim ve ben daha mesafeli olabiliriz. Cosima ise tam tersi. Onunla aynı ortamı paylaşırsanız, sizin hakkınızda her şeyi öğrenir. Ben de aynısını yaparım, sadece sözlerle değil. Hepimizin kendi yöntemleri var.

"Duydum," diyorum, kendimi aptal gibi hissederek. Onu aramalıydım, ama aklım başka yerdeydi. Onun etrafında geçen aile yemeğinin ardından kalan dağınıklığı temizliyordum. "Tebrikler."

"Sence ne olacak?" Cosima bana gülümseyerek bakar, eli karnının üzerinde. Henüz bir şişkinlik yok.

"Oğlan."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırır. Omuz silkiyorum.

"Oğlan mı?" "Tahminim."

"O zaman erkek olacak! Senin tahminlerin tutuyor."

"Ben medyum değilim." Ona başımı sallıyorum. O hep bunu söylüyor.

"Biliyorum, ama bu çok ürkütücü."

"Neyin tuhaf?" diye sordu Tova, bize doğru yaklaşarak.

"Oğlum olacağını söyledi."

"Vay canına, tebrikler. Şimdi sıra bende. Benim ne olacak?"

"Kız."

"Birer tane olacak," diyor Tova kocaman bir gülümsemeyle.

"Muhtemelen bir doktora sormalısın. Ben doktor değilim."

"Cosima, gerçekleşen vizyon panoları yapıyor ve sen de sözlerinle şeyleri gerçeğe dönüştürüyorsun."

"O tam bir Balık burcu," diyor Cosima, Tova da onaylayarak başını sallıyor. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum ve sormayacağım da. Duymak istemediğim bir sohbe dahil olmak istemiyorum.

"Z, War'ın yanında mı?"

"Evet, bu benim için mi?" Cosima elimdeki küçük kutuya başını sallar. "Tebrik hediye."

"Bunu istemezsin." Kutunun içinde ne olduğunu gördüklerinde verecekleri tepkiyi görmek eğlenceli olabilir. Belki de buna değer.

"Oh." Cosima'nın yüzü buruşur ve geri adım atar.

"Ne? Kötü bir şey mi?" Şimdi Tova kutuyu inceliyor. War ile evli olabilir, ama hala masumiyeti var. Cosima çok kız gibi olabilir, ama Tova'nın aksine, bu hayatta büyüdü, bu yüzden onu şaşırtacak pek bir şey yok.

"Bu War için bir hediye." Kardeşimizin benim ona alabileceğim her şeyden daha çok değer vereceği bir hediye.

"Bunu sana bırakacağız." Cosima, Tova'nın kolunu tutar. "Hadi bir şeyler atıştıralım."

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Tova, çekilirken sorar. "Emin değilim," derim ona, diğer yöne doğru ilerlerken.

War'ın ofisine girdiğimde, hem o hem de Z konuşmayı keserler.

"Bitti mi?" War masasının arkasından ayağa kalkar.

"Evet." Kutuyu onun önüne bırakırım. Kutuyu alır ve açar. "Hangi parmağını istediğinden emin değildim."

"Hangisi olursa olurdu." Kutuyu kapatır.

"Bu yüzden artık sadece parmak izi taraması yapamazsınız," diye onaylıyorum.

Güvenlik için bu teknoloji tek başına yeterli değil. Parmak kesmek artık çocuk oyuncağı. Tam yüz tanıma çok daha iyi bir seçenek. En iyisi, kırılması birkaç on yıl süren 10'dan büyük bir sayı kodu. Ama ben bu tür şeylerle uğraşmıyorum. Bu Z'nin sorumluluğu.

"Başka var mı?" diye sorar War.

"Evet." Duvara yaslanmış siyah deri kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum. Ayaklarımı masanın üzerine koydum. "Halletmem gereken kendi işlerim var."

"Tamam." War elini masanın üzerine koyar, gözleri üzerimde. Beni okumaya çalıştığını biliyorum. Bol şans. "Ve bunun aile işleriyle hiçbir ilgisi yok." Buna nasıl cevap vereceğimi düşünürüm. War'a yalan söylemek istemem, ama ona tüm kişisel detaylarımı anlatmam da gerekmez.

"Daha çok kendi işim."

"Yani, kişisel." Z kanepenin diğer ucuna oturur ama bana dönerek bakar.

"Neden ikiniz de bana bakıp duruyorsunuz?" "Kontrol edemez miyiz?" Z sırtıyor.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" War masasının arkasındaki sandalyesine geri oturur. Kutuyu alır ve çekmecelerden birine koyar. Z hiçbir şey söylemez, ama biliyor.

Marks'ın beni takip ettiğini bana söylemeye çalıştı. Onun uyarısına ihtiyacım yoktu. Ayrıca benim eşyalarımı güvence altına almaya ve küçük tilkimi dışarıda bırakmaya çalışmasına da ihtiyacım yok. Onun bana mümkün olduğunca sık bakmasını istiyorum.

"Bize güvenebilirsin." Z, Marks hakkında konuşmam için son bir girişimde bulunur, ama işe yaramaz. Benim endişelendiğim onlar değil. Tova ve Cosima'nın henüz bir şey bilmesine hazır değilim. War ve Z'nin, eşleri Marks'la ilgili neler olup bittiğini sorarsa, ucuz sandalyeler gibi çökeceklerinden eminim.

"Neden olan biteni bilmeyen tek kişi benim?" Savaş'ın öfkesi odayı doldurur.

"Bu kişisel bir mesele." O ve Tova hakkında pek konuşkan değildi.

Oh, ben biliyordum, ama War bunu yüksek sesle söylemiyordu. Aslında, kimsenin bir şey bilmesini istemiyordu. Ta ki başka seçeneği kalmayana ve artık saklayamayana kadar. Bana da kaçınılmaz olarak bu mu olacak? Sanırım öyle. Bir şekilde çaresizleşmeye başlıyorum.

Marks'ın nerede olduğunu biliyorum. O kaçtığı andan beri biliyorum. İnsanlar kaçarken dikkatsiz olabilirler. Elbette, Marks dijital izlerini temizledi, ama ekranın arkasından bakmayarak gözünün önündeki şeyi gözden kaçırabilir.

Ama sorun bu değil. Ona gidebilirdim, ama o korkmuş durumda ve nedenini öğrenmem gerekiyor. Bilgisayarlar konusunda pek bilgim yok.

Z ile birlikte büyüdüğüm için temel bilgilerin biraz üzerinde bilgim var. Yine de Marks'ın bilgisayar konusunda ne kadar yetenekli olduğu düşünülürse, ben hala dezavantajlı durumdayım.

"Bizim yapmaya çalıştığımız şey..." War, doğru kelimeleri ararken sözünü bitirmiyor.

"Bir aile olup paylaşmak. Duygularını saklayan, eski kafalı pislikler gibi davranmamak," diye tamamladı Z.

"Aynen öyle." War, sandalyesine yaslanarak bu konuda Z'nin öncülük etmesine izin verdi.

Onlar, kişisel bilgilerimi öğrenmek için beni sıkıştırmaya çalışan bir takım gibiler.

Onlara güveniyorum, ama hiç fazla paylaşan biri olmadım. Onlar gibi konuşkan değilim. Söylenmesi gerekeni söylerim, fazlasını değil. Konu işler söz konusu olduğunda abartılı davranmam. Kısa ve öz konuşurum.

"Marks," ikisi beni suçluluk duygusuna kapılmaya zorladıktan sonra sonunda söylüyorum. "O iyi mi?" War hemen soruyor. En iyi arkadaşı olan karısı hakkında

en iyi arkadaşı olan karısı için endişeleniyor. "Bir şey mi yaptı?" İşte bu. Marks'ın bir tehdit olabileceğini biliyor. Hepimiz biliyoruz; Z bile bana ona karşı dikkatli olmamı söyledi. Hatta bir gün onu geçebileceğini ima etti.

"Hiçbir şey yapmadı." Ona sert bir bakış attım. Z, cevabıma başını eğdi, buna katılmıyordu. Marks söz konusu olduğunda, Z'nin dikkatli davranması gerekiyor. Sanırım o da bunu anlamaya başlamıştı.

"Dur biraz. Sen ve Marks mı? Bu ne zaman oldu?" War sonunda anladı.

"Artık sır ortaya çıktığına göre, onu takip ediyor."

"O beni takip etmiyor." Hatalı olduğumu hemen fark ettim. Çok hızlı ve savunmacı bir şekilde konuşmuştum. Kendime, "*Sessiz ol*" diye hatırlattım. Onları tuzağa düşürmek takip sayılır mı? Ya da bu seni tahrik ediyorsa? Çünkü onun her hareketimi izlediğini düşünmek beni çok tahrik ediyor. Bana ne kadar takıntılı olabileceğini düşünmek. Ben de anlamıyorum, ama gerçek bu.

"Onu bizim için kontrol edebilmenin sebebi bu mu, Z? Ronan mıydı?" War'ın dikkati bana çevrilir. "Onu evlerinden birinde kilitlediğini söyleme sakın."

"O iyi." Bu makul bir soru. Marks'ı ele geçirdiğimde bu da meşru bir olasılık.

"Bu hayır demek değil." Z gülümser.

"O bende değil," diyorum sertçe. Ona ya da sorusuna kızgın değilim. Onda olmadığı için kızgıyım. Tüm bunları bitirip

ve onu eve götürmem gerektiğini tartışmaya başlıyorum. Bunun iyi sonuçlanacağından emin değilim. Marks, onun peşinde olduğumu bilmiyor.

"Ama istiyorsun, değil mi?"

"Ne yapacağımdan emin değilim." Uzun ve derin bir nefes alıyorum.

"Yardıma ihtiyacım var." Kafamı Z'ye çeviriyorum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Senin sayende iyi olduğunu biliyoruz."

"Nerede olduğunu

bilirim." Z şaşkınlıkla

kaşlarını kaldırdı.

"Onu nasıl buldun?" Omuz silktim. "Peki, o zaman benim yardıma neden ihtiyacın var?"

"Korkmuş."

"Sen korkutucu bir herifsin. Yani, elinle ortaya çıktın." Z başını salladı. War ise gerçekten güldü.

"Onu korkutan ben değilim." Elimi kafamın üstüne sürterek gerginliğimi gidermeye çalışıyorum. Bu tür şeylere alışkın değilim.

"Bu yüzden ortalıkta görünmüyor." Z olayı çözüyor.

"Onun peşinde kimlerin olabileceğini bilmek istiyorum."

"Siktir, bir liste mi yapmamı istiyorsun?" O gülüyor. Neyin komik olduğunu anlamıyorum. "Siktir, gerçekten bir liste mi istiyorsun?"

"Koca bir liste mi var?"

"Onu sevmeyenlerin? Tabii, Marks'ı sevmeyen bütün bir ülke var."

"Ben de herkesin benden nefret ettiğini sanıyordum," diyor War. Onu görmezden geliyorum. "O kimden korkuyor?"

Z arkasına yaslanır. "Sanırım bu daha iyi bir soru." Düşündüğünü görebiliyorum.

"Onu korkutabilecek birkaç kişi olabilir. Hangisi olduğunu bulmak kolay olmaz." Sırıtiyorum.

"Kahretsin, aklında ne var?"

"Bir tuzak. O bir tuzak kuracak." War, ben cevap veremedim

cevaplar. "Avlanma zamanı," derim ve ayağa kalkarım.

Onun peşinde olan her kimse, çoktan öldü. Bütün b i r ülke olsa bile.

Chapter Six

ELLIE

C Bir insana bağımlı olunabilir mi? Bu durum tam da öyle olmalı. Ronan'ı uzun süre kontrol etmezsem endişeleniyorum, bu da bir tür yoksunluk belirtisi olmalı. Aptalca, bilmiyorum...

Adam. Onunla sadece bir kez görüştüm, ama sanki tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Kafamda, ilk tanıştığımızda filmlerdeki gibi bir an yaşadık. Kıvılcımlar çaktı ve diğer tüm güzel şeyler oldu. Düşünürseniz, gerçekten de öyle oldu. Kız kardeşini ve Tova'yı kurtarmak için oradaydı. Silahlar ateşlendi ve oda kanla kaplandı. Cosima bile bir adamı bıçakladı. Her şey başka bir boyuta taşındı. Sonra Ronan vardı. Gözlerimiz buluştuğunda, hayatımın en yoğun deneyimini yaşadım. İlk kez biriyle o düzeyde bir bağ hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, beni boğmak mı yoksa öpmek mi istediğini anlayamadım. O gün orada olmamam gerekiyordu. Kızlarla gizlice buluşmaya gitmiştik. Cosima'nın telefonundan Zero'yu silmek için oradaydım, çünkü o da bir takipçi sorunu yaşıyordu.

Her halükarda, Marinos'lardan biri beni öldürmeden oradan kaçtım. Ama Ronan'ı aklımdan çıkaramıyordum. Kendimi sürekli onu kontrol ederken buluyordum. Onu izlemek rahatlatıcıydı. Ronan'da sabit bir sakinlik var. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor. *Hiçbir şeyi umursamayan* bir havası var. Ayrıca yakışıklı da.

Ya sorun buysa? Onu çözemiyorum, tam olarak anlayamıyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum. Benim varlığımdan haberi yok.

Şehre geri döndüm. Babam yatmaya gittikten sonra gizlice dışarı çıktım. Eminim farkındadır. Babamın kamyonetinden inmeden önce son bir kez sokağı kontrol ediyorum,

ve küçük kahve dükkanına gitmeden önce binaların arkasındaki kameraları kapattım.

Blok pedinin altını açarken şifreli sayısal tuş takımı çeviricimi çıkardım. Takıldı. Kilidin açılması uzun sürmedi, böylece içeri girebildim. Binanın alarmını çoktan kapatmıştım.

Yirmi dolarlık banknotu çıkarıp bahşiş kavanozuna atıyorum, sonra bir kek pop ve bir enerji içeceği alıyorum. Sonra arka tarafta dizüstü bilgisayarımı kuruyorum. Ronan'ı bulmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Eve dönmüş. Dün gece ailesinin çiftliğinde kalmıştı. Tova ve Cosima'nın da orada olduğunu biliyordum. İkisini de çok özleyorum, ama şu anda mesafemi korumam gerektiğini biliyorum. O oradayken iki nedenden dolayı onu gözetlemeye çalışmadım. Zero'yu kızdırmak istemiyorum. Kendi sorunlarım yeterince var, diğer neden de buydu. Sorunlarımı onların kapısına taşımak istemiyorum. Son birkaç aydır yeterince zorluk yaşadılar.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Kimse duymasa da fısıldıyorum. Ronan genelevine geri dönmemiş. Beni saran ekşilikten ve bunu düşündüğümde hissettiğim öfkeden nefret ediyorum.

Ronan'ın evinin en güzel yanı, geniş açık planlı olması. Bu sayede her yeri görebiliyorum. Evinde gözlerini ona dikebilecek pek fazla seçenek yok. Adam teknolojiiden nefret ediyor. Yoksa neden bu kadar az kullanıyor ki?

Dizüstü bilgisayarını örtmediğini, hatta onu hiç kullanmadığını görünce heyecanlanıyorum. Kapının dışındaki kameralar hariç, diğer kameraları kapalı, bu da son zamanlarda onun için tipik bir durum.

Bilgisayarı açtığımda dizüstü bilgisayarının nerede olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Genellikle sağ köşede kurduğu masanın üzerinde tutar. Bu sefer önündeki sehpa da duruyor.

Ronan, kanepede rahatça arkasına yaslanarak bacaklarını uzatmış. Üzerinde sadece bir eşofman altı olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Kalın göğsünü kaplayan ince bir tabaka koyu renkli tüyler, karın kaslarına doğru giderek inceliyor. Parmaklarım dokunmak için kaşınıyor, sert hatlara dokunduğunda nasıl bir his vereceğini merak ediyorum.

Başı geriye düşmüş, gözlerini görmemi engelliyor. Uyuyakaldı mı yoksa sadece tavana mı bakıyor merak ediyorum. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, başı öne düşüyor, elleri karın kaslarına dokunuyor ve aşağıya doğru iniyor... Aklım bir an boşalıyor.

Ronan'ın penisi sertleşmiş, eşofmanına baskı yapıyor, hatları net bir şekilde görünüyor. Eli pantolonun üzerinden penisini kavıyor ve karın kasları geriliyor. Bu olamaz, diye düşünüyorum, o kendini okşarken. Gözlerim her hareketine kilitlenmiş durumda.

Tamam, çok ileri gidiyorum. Geri çekilmem lazım, ama yine de donmuş gibi oturuyorum, cildimde sıcak bir karıncalanma hissediyorum. Göğüs uçlarımın sertleştiğini, göğüslerimin ağrımaya başladığını hissediyorum.

Ronan dilini çıkararak dudaklarını yalıyor, diğer eliyle eşofman altını aşağı indiriyor. "Vay canına, bir kızı ikiye böler bu." Penisi de vücudunun geri kalanı gibi geniş ve kalın. Başı hafif kırmızı, sanki kızgınmış gibi. Önümde açılan manzarayı görünce bacaklarımı sıkıştırıyorum, aralarındaki ağrı artıyor.

Elini penisinin etrafına dolayarak yavaşça okşuyor. Uçta bir damla sperm oluşuyor. Dudaklarımı yalıyorum, hayatımda ilk kez spermin tadı nasıl olur diye merak ediyorum.

Şişmiş penisini okşarken, her seferinde hafifçe sıkarak izliyorum. Daha iyi düşünebilmeden, hayatımda hiç yoga yapmamış olan esnek yoga pantolonumun önüne elimi sokuyorum.

Parmaklarım şişmiş klitorisime gider ve ne kadar ıslak olduğumu fark ederim. Külotum sıırıslıklamdır. Kendine dokunurken beni düşündüğünü hayal ederim, çünkü şu anda bilgisayar ekranında hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Ronan, ben onun hızına uyduktan sonra kendini okşamaya başlıyor, kendimi durduramıyorum. Utanç verici ve korkunç, ama umursayacak iradeyi bulamıyorum. Karın kasları geriliyor ve bacaklarını daha da uzatarak kalın, kaslı uyluklarını esnetiyor. Onları düşünmek bile beni orgazma ulaştırmaya yetiyor.

"Ronan." Orgazm olurken inlerim ve hızla ileri doğru iteklerim. Bu bana hiç olmazdı. Çoğu zaman kendimi tam olarak oraya götüremezdim, ama şu anda bu sorunum yok. Homurtuları daha da yüksek sesle çıkıyor.

"Ellie," diye fısıldıyor, boşalmaya başlarken.

Vücudum titriyor, orgazm beni sertçe vuruyor. Ronan'ın adı dudaklarımdan dökülüyor. Nefesim küçük nefeslerle çıkarken sandalyeme geri dönüşüyorum.

Başımı kaldırıp Ronan'ın bilgisayar ekranına bakarken, sanki beni görebiliyormuş gibi, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Boşalması karın kaslarının her yerine yayılmış ve penisi hala sert. Aklımın bunu kavraması bir saniye sürüyor.

O benim adımlı söyledi. Hayır. Kafamı sallıyorum. Bu imkansız. Tova ve Cosima bile gerçek adımlı bilmiyor. Bu benim kafamın benimle oynadığı bir oyun. Kesinlikle hayal ettim. O orgazm beni gerçekten çok etkiledi ve onun benim adımlı söylediğini duyduğumu sandım.

Ronan ne eğilir, yüzü ekrana yaklaşır. Gözlerimi ondan ayırmam. Daha önce başkalarının bahsettiği kelebekleri hissedince midem düğümlenir.

"Ronan." Adını söylüyorum, ama bir tepki yok. Sanki transa geçmişim ve kendimi alamıyorum. Ta ki sistemimdeki alarm çalmaya başlayana kadar, beni gerçeğe geri döndüren. "Oh, lanet olsun."

Geri çekilmeye başlarken, aynı zamanda izlerimi örtmeye çalışıyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Tamamen çıkıncaya kadar bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ekranım artık siyah. Ellerimin hafifçe titrediğini fark ediyorum. Eşyalarımı almadan önce birkaç kez yumruk yapıyorum ve kahve dükkanından olabildiğince çabuk ıkıyorum.

Eşyalarımı kamyonetin kabinine atıp, içine atlayıp yola ıkıyorum. Eve gitmiyorum. Her şeyi mahvettim. Gaz pedalına daha sert basarak, evimin ters yönüne doğru gidiyorum. şehirden çıkana kadar durmuyorum.

Boş bir yol bulduğumda kenara çekiyor. Kamyonetimden inip arkaya doğru gidiyorum, tırmanıp alet kutusunu açıyorum ve kullan-at telefonlardan birini alıyorum. Hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

Yardım ağırıyorum.

Zero cevap vermeden önce birkaç kez çalar, ama konuşmaz. "Ben Marks."

"Tamam," diye cevaplar.

"Ne oluyor?" Arka planda uykulu bir sesle Cosima'nın sesini duyarım. "Her şey yolunda," der ona. "Uyu tatlım."

Bir duygu dalgası beni sarar. Ona karşı çok iyi, her zaman ona zen gösteriyor, onun için en iyisini istiyor. Bir erkeğe aşığım ve onu öldürmüş ya da başına bir hedef koymş olabilirim.

"Sorun ne?" diye sordu birkaç saniye sonra. "Her şeyi mahvettim."

"Beni aradığına göre durum kötü olmalı." Bu doğru değil mi? Ben her zaman yalnızım. Bu yüzden Bruce ve ben çok tartışıyoruz. O takım çalışmasını tercih ediyor. En son göreve çıkmam gerektiğinde, büyük bir grupla birlikteydim ve ben vazgeçip kaçtım.

"Ronan'ın başına bir hedef koymş olabilirim."

"Ronan yaşayan bir hedef."

"Şaka yapmıyorum," diye
homurdanıyorum. "Ronan kendi
başının çaresine bakabilir."

"Ama biri onu izlediğimi biliyor. Onun peşine düşebilirler." "Kendini
koruyabilir. Sana söz veriyorum."

"Lanet olsun Zero, kimden bahsettiğimi bilmiyorsun."

"Önemli değil. Saat geç oldu ve karım uyuyor. Yarın görüşürüz." Hattı kapattı.
Aptal gibi telefona bakakaldım. Elimde sıkıca tutarak ne yapacağımı düşündüm.
Ayağa kalktım, telefonu kamyonetin yatağına attım ve başka bir tane almadan önce
üzerine bastım.

Ronan'ı arayıp onu uyaracağım. Kolay iş. Bunu yapabilirim. Oraya da
gidebilirim. Ona yüz yüze söylemek daha iyi bir fikir olabilir. Ama bu, tehlikenin
kapısına kadar gelmesi anlamına gelebilir. Ne yapacağımı düşünürken alt dudağımı
ısıyorum. Onların aile malikanesinden uzak durdum, ama şimdi Cyberius Ronan'ı
biliyor olabilir. Onu bana karşı kullanacaktır.

Aptaldım. İki saniye için gardımı düşürdüm ve her şey yüzüme patladı. Ronan'ı
izlediğim için anında intikam almış olmalıyım. Bunu ona nasıl açıklayacağım?

Açıklamayacağım. Ona sadece birinin peşinde olabileceğini ve nerede olduğunu
bildiğini söyleyeceğim. Zero beni ciddiye almazsa o da almayacaktır. Şahsen
gidersem, belki ciddiye alır. Telefonu yüzüme kapatamaz, ama Ronan da beni
kapısından içeri almayabilir. O kadar da uzak değil.

Kararımı verip onu aramadan önce kendime bir kez daha moral veriyorum.
Telefon çalıyor, çalıyor ama cevap vermiyor. Tanrım! Ya bir şey olmuşsa?

"Sakinleşip dramatik davranmayı bırakmalıyım."

Telefon elimde çalmaya başlayınca çığlık atıyorum. Ronan beni geri arıyor.
"Alo?" Soru gibi çıktığı için kendime tekme atmak istiyorum. *Sakin ol*. Kendime
sakin olmeme söylüyorum, ama dünyadaki en çılgın hackerlardan birini peşlerine
takmış olabileceğimi söylerken nasıl sakin kalabilirim?

"Sakin ol." Ronan'ın derin sesi telefondan geliyor. Bana sakin olmamı mı
söyledi?

"Ahh, evet." Sözlerim birbirine karışıyor, sakinliğimi kaybediyorum. Ne
salakım.

"Her şey yoluna girecek. Olduğun yerde kal." Neyden bahsediyor bu adam?
Neden kafası karışık olan benim?

"Dinle, bekle. Zero seni aradı mı? Kahretsin, yani Z."

"Z'yi sonra hallederiz. Sakin ol ve biraz uyu." Telefonu kapatır.

O kadar şaşkınlım ki, bir an için telefonu parçalamayı unutarak oturuyorum. Telefonu parçaladıktan sonra, kamyonetin arkasına uzanıp yıldızlara bakarken kendime çok kızgın hissediyorum. Bu işi nasıl bu kadar elden kaçırdım?

Gözlerimde yanmaya başlayan gözyaşlarını zorlukla tutuyorum. Marino ailesini seviyorum, ama şimdi her şeyi mahvettim, üstelik beni uyarmışlardı. Güneş ufukta görünene kadar kendimi zorla kaldırıp sürücü koltuğuna geçip eve dönmeye karar veriyorum.

Babam beni azarlayacak ve şu anda bunu hak ediyorum.

"Baba," diye sesleniyorum eve girerken, çantamı ön kapının yanına bırakıyorum. "Biliyorum, ben..." Onunla birlikte masada oturan birini görünce konuşmayı kesiyorum. Adam sandalyesinde dönüyor, sandalyenin tahtaları gıcırıyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor, kalbim duruyor.

Babam neden yemek odasındaki masada oturmuş Ronan'la kahve içiyor?

Chapter Seven

RONAN

V Ellie'nin yüzünde çeşitli duygular beliriyor. Ne kadar ifade gücü yüksek olduğunu biliyor mu acaba? Her şeyi içime çekiyorum, hepsini seviyorum. Saatlerce ona bakabilirim. İnsanlar bu yüzden mi saatlerce sanat çalışabiliyorlar? Öyle olmalı.

öyl

e Kahretsin, onu şahsen görmeyi özlemişim. Çok uzun zaman oldu.

ol Sandalye

ma

lı.

zaten çok uzağa kaçamazdı. Artık ona bir daha asla izin vermeyecek kadar yakındım. Küçük kedi fare oyunlarımızdan bıktım. Onu yakınımda tutmam gerekiyordu, özellikle de onu kimin takip ettiğini öğrendikten sonra. Hem Marks hem de Cyberius kurduğum tuzağa düştüler. Sabırlıydım, ama artık sabrım tükendi.

Ona doğru ilerlerken beni durduracak hiçbir şey yok. Hala kıpırdamıyor, tam önünde durup, hayalini kurduğum yumuşak, vahşi kızıl saçlarına parmaklarımı batırırken bile. Onun adımı inlerken, içime girerken saçlarının çarşafların üzerine yayılmasını görmek istiyorum. Onun için sikimi okşarken hayalini kurduğum şey bu. Ellie bana ne yaptığını görmeli.

"Ne oluyor?" diye fısıldıyor, ama ben ona cevap vermiyorum, kelimelerle değil. Kelimeler hiç benim güçlü yanımdı.

Bunun yerine, eğilip dudaklarını dudaklarımla kapattım. Dudakları görüldüğünden daha da yumuşaktı. Yavaş davranmalı, acele etmemeliydim, ama onun tadının nasıl olduğunu öğrenmezsem ölecektim.

Dilimi dudaklarının arasına sokuyorum, nane ve çikolata tadı. Lanet olsun, bu ona çok yakışıyor. Tadı hem tatlı hem de çok güçlü. Ellie'nin vücudu

benimkine yaslanıyor. Kolumu beline doluyorum, onu bana sıkıca bastırarak öpücüğü derinleştiriyorum, dilini benimkine sürüyorum.

"Demek bu Ronan?" diye sorar Frank. Kalkışını duydum, ama umursamadım. Ellie geri çekilmeye karar verene kadar onu öpmeyi bırakmayacaktım.

Ellie hafifçe nefesini verip geriye yaslanır. Ben de onu takip ederim, henüz dudaklarını bırakmadan, kaçabileceğini ama benim peşinden geleceğimi bilmesini isterim. Ellie'nin parmakları gömleğimin önünü kavrar ve ben sonunda dudaklarını bırakırım.

Bana gözlerini kırıştırıyor, dudakları şişmiş, gözleri cam gibi ve sersemlemiş. Nasıl daha seksi görünebileceğini bilmiyorum, ama bir şekilde görünüyor. Belki de şu anda bu şekilde görünmesini sağlayanın benim ağzım olduğunu bildiğim içindir.

"İkiniz bitti mi?" Babası tekrar dener.

"Hayır," diyorum, ama yarım adım geri çekilip Frank'e dönerek bir kolumu onun belinde tutuyorum.

Burada insan utangaç davranmalı ve ebeveyninin önünde bu tür davranışlarda bulunmamalı mı? Belki de umursamalıyım, ama umursamıyorum. Onu dokunmaktan kendimi alıkoyamayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden herkes buna alışmalı. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Ben..." diye kekeliyor.

"Onun hiç sözsüz kaldığını görmemiştin," diye alay eder Frank. "Ronan'ın erkek arkadaşın olduğunu bana söyleyemedin mi?"

"Erkek arkadaş mı?" Ellie şaşkınlıkla küçük bir çığlık atar. "Uzun zamandır erkek yok."

"Tuvalete gitmem lazım." Ellie benden uzaklaşmak ister, ama ben onu bırakmam.

"Çok uzun sürmesin. Seni özledim," diyorum ona. Bana gözlerini kırıştırıyor, yeşil gözleri hala şaşkınlıkla açılmış durumda. Onu bu şekilde görmek çok sevimli.

Ellie sadece başını sallar. Onu bırakırım, koşarak uzaklaşmasını izlerim, gözlerim kışına düşer, giydiği siyah pantolon ikinci bir deri gibi durur. Bol bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, ama altında ne olduğunu biliyorum. Bana yaslandığında tüm tatlı kıvrımlarını hissetmişim.

"Seni gördüğüne sevindiğinden emin değilim." Frank kollarını göğsünde kavuşturur. Yaşına göre iri bir adamdır, deniz piyadelerinden ayrıldıktan sonra formunu korumuştur.

Ben geldiğimde sadece kısmen şüpheli davranmıştı. Ben ona hazırdım. Tüfeğini kaldırıp doğrudan kafama nişan alacağını biliyordum.

Adımı söyledikten sonra Ellie'nin adını kullandığımda, silahını indirdi. Gözlerinde, kızınıninkine benzeyen bir tanıma vardı. Bu, onun bir şeyler söylemiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Frank beni içeri aldı ve bir fincan kahve ikram etti. Ellie'nin eve dönmesini beklerken kahveyi içtim. Ellie'nin ne kadar sık evden kaçtığını öğrendiğimde pek sevinmedim. Gerçekten korkuyor, kimsenin onu buraya kadar takip etme riskini göze almak istemiyor. Eminim, benim bunu başardığımı öğrenince çok korkmuştur.

"Beni her zaman görüyor. Ama eminim şaşırmıştır." Oh, benim küçük tilkim şok olacak, sonra da bunu başından beri bildiğim için kızacak.

"Onun korkarak kaçmasının sebebi sen değilsin bence."

"Hayır." Kafamı sallıyorum, gözlerim onun kaybolduğu koridora dönüyor. Onu takip etme isteği çok güçlü, ama şimdilik kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum.

"Ama bu yüzden mi buradasın?" "O

ve başka nedenler."

"Beni seni öldürmeye zorlama."

"Ona bir şey olursa, ben zaten ölmüş sayılırım." Frank sırtıyor ve ben de haklı olduğumu biliyorum.

"Güzel, şimdi yemeğimize bakalım." Masayı işaret ederek başını sallar. Ellie'nin peşinden gitmek istesem de, onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ayrıca, babasıyla iyi geçinmek benim lehime olacaktır. Ayrıca aynı hedefe sahibiz. İkimiz de Ellie'nin güvende olmasını istiyoruz. "Burada yapılacak işler var."

"Tamam," diyorum ve tekrar oturduğum yere oturuyorum.

"Tova'nın kardeşi olmanın ötesinde, bana kendinden biraz daha bahsetsene."

"Kayınbirader. Birkaç ay önce kardeşimle evlendi," diye düzeltiyorum. Ailemin Ellie'ye yakın olmasını pek sevmeyeceğinden eminim. Sıradan sohbetler ve küçük konuşmalar pek bana göre değil, ama çabuk öğrenmem gerekecek.

"Ailemin işinde çalışıyorum, yapılması gerekenleri yapıyorum ve onları koruyorum. Ellie için de aynısını yapmayı planlıyorum." Aile işinin ne olduğu konusunda ayrıntıya girmiyorum. Frank akıllı bir adama benziyor; eminim satır aralarını okuyabilir.

"Normalde bunu görmezden gelirdim. Sen benim işlerimi sorma, ben de seninkileri kurcalamıyorum. Ben böyle olmasını tercih ederim, ama Ellie benim işim."

Doğru, bunu tahmin etmeliydim ve onu suçlamıyorum. Ayrıca, ben de onun işine burnumu sokmamış değilim. Bu kolay bir iş değildi.

Ona depolar ve şehirdeki farklı işleri hakkında hafif bir versiyonunu anlatıyorum, her şeyi iyi ve dürüstmüş gibi gösteriyorum.

"Sen bir Marino'sun." Frank hafifçe başını sallar. Şehirden çok uzak değiliz, bu yüzden bunu anlaması şaşırtıcı değil. Şu anda orada yaşamıyor olabilir, ama eminim bir zamanlar yaşamıştır ve Marino adı yeni bir isim değil. Tam tersine. Çok uzun bir geçmişi var.

"Öyleyim."

"O kız kendini beladan uzak tutamıyor. Annesine benziyor ama gençliğimdeki halime benziyor."

"Akıllı ve meraklı." Ölümcül bir kombinasyon. Bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum, ama Frank biliyor. Başını sallıyor ve kahvaltı hazırlamak için sandalyesinden kalkıyor. Frank, yapılması gereken işler hakkında küçük bir sohbet başlatıyor. Adam benim için yapılacak işlerin listesini hazırlıyor bile, ben de yapacağım.

"Çok uzun sürüyor, değil mi? Eminim uyumamıştır."

"Birkaç saat uyudum." Ellie mutfığa sürünerek girer. Saçlarını örmüş ve yüzünü yıkamış, yanakları daha pembe görünür hale gelmiştir. "Bu günlerde herkesi içeri mi alıyorsun?" Elini bana doğru uzatır ama gözlerime bakmaz.

"Onu burada istemiyor musun?" Frank ocak başında soruyor. Ellie sonunda gözlerime bakıyor. Yüzümde bir ifade belirtiyorum, kaşlarımı kaldırıp başımı eğerek, ona hiçbir yere gitmeyeceğimi ve dikkatli davranmasının en iyisi olduğunu belli ediyorum.

"Sadece neden burada olduğunu anlamıyorum, hepsi bu." Narin omuzlarından birini silkiyor. "Onu terk ettim."

"Notu almadı mı?" Frank bir yığın yumurta tabağına koyup Ellie'ye uzattı.

"Kafası çok kalın." Hayatımda ilk kez gülmemeye çalışıyorum. Onun yorumları beklediğim gibi değildi, ama lanet olsun, bunu seviyorum.

Küçük tilkim Ellie'nin beni her zaman tetikte tutacağından hiç şüphem yok.

Chapter Eight

ELLIE

H Şu anda Ronan'ın karşısında oturup kahvaltı yapmam nasıl mümkün olabilir? Bu mümkün olmamalı. Ronan ve kalçalarına olan takıntım yüzünden gerçekten aklımı kaçırmış olabilirim. O kadar güzel kalçalar ki... benimkine çok benzeyen kalçalar.

Aklımda milyonlarca soru dolaşıyor, ama Zero'nun onu aradığımda neden çok endişelenmediğini anlamaya başlıyorum. O neler olduğunu açıkça biliyordu. Bu da ikimizden birinin bildiği anlamına geliyor, çünkü ben hala ne yapacağımı bilmiyorum.

Banyoda kendimi toparlamak biraz zamanımı aldı. Sadece zihinsel olarak değil, görünüş olarak da. Gerçekte olduğumdan ve hala kamyonun yatak odasında uyumadığımdan emin olmak için kendimi bir düzine kez çimdikledim.

Ronan, babamın bizim için hazırladığı yumurtalardan bir ısırik alıyor. Gözleri hep benim üzerimde. Ya beni öldürmek için buradaysa? Neden bunu şimdi düşünüyorum? Öyle olamaz. Cosima, Ronan ve Zero benim ölümümü planlasalardı onları öldürürdü. Ama o bunu bilmiyor olabilir.

Ama sonra o öpücük vardı. O da neydi öyle!

"Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden yemeğini ye ve bakmayı kes."

"Bakmıyorum," diye yalan söylüyorum ve çatalımı omletime batırıyorum.

"Bence 'bakışlar öldürebilseydi' ifadesini aktarmaya çalışıyor. Annesi bunu çok iyi yapardı. Beni birden fazla kez yerimde tuttu."

Babam annemden bahsettiğinde yumuşamaktan kendimi alamıyorum. Onun, benim annemin yaptıklarını yaptığımı veya ona onu hatırlattığımı söylediğini duymaktan her zaman keyif alırım. Bu, ona hala yakın hissetmemi sağlıyor.

"Ben öldürülmesi zor biriyimdir." Ronan, babamın masanın ortasına koyduğu tostlardan birini alıp üzerine tereyağı sürüyor. Sanki her gün bizimle yemek yiyormuş gibi, tüm bu duruma çok kayıtsız davranıyor. Yemin ederim, sanki başka bir evrendeymişim gibi hissediyorum.

"Hepiniz öldürülmesi veya kaçması zor insanlarsınız," diye mırıldanıyorum. "Çilek mi, üzüm mü?"

"Üzüm," diye cevap veriyorum. Ne demek istediğini anlamıyorum, ta ki o jöleyi alıp tostun üzerine sürerek tabağıma koyana kadar.

"Karbonhidrat da almalısın." Babam kahve fincanının arkasında sırtışını saklıyor.

"Aman Tanrım, şimdi ikiniz de benim için ve yemeğim için endişeleniyor musunuz?" Bu çok sinir bozucu olacak. Tamam, başka bir yalan. Bu sevimli, ama ikisini de cesaretlendirmiyorum. Ayrıca, Ronan beni öldürmek isteseydi neden beni öpüp beslesin ki? Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

"Birinin sana göz kulak olması gerekiyor." Babam sandalyesinden kalkar ve tabağını lavaboya götürmek için ayağa kalkar. Ne oluyor? Birdenbire Ronan'ın tarafına mı geçti?

"Ben dünyanın en korkulan hackerlarından biriyim ve bana bakılması mı gerekiyor?"

"Evet," diye ikisi de aynı anda cevap veriyor.

Peki o zaman. Sanırım bana karşı birleşecekler. Yemeğimin bir lokmasını daha alırken, babamla Ronan'ın birçok ortak yönü olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bu tuhaf mı? Bu, babamla sorunlarım olduğu anlamına mı geliyor?

"Rahatla," diyor Ronan, beni düşüncelerimden koparıyor. Babamın da gittiğini fark ediyorum. "Birkaç şeyi kontrol etmeye gitti. Sık sık böyle düşüncelere dalar mısın?"

"Bana bakıp beni değerlendirme." Keşke o yeteneğim olsaydı. İnsanları hiç anlayamıyorum.

"Yani sen izleyebiliyorsun ama ben izleyemiyorum?" Çatalım neredeyse ağzıma gelmişken durur. Tam da bunu yaparken, onun kendini tatmin ettiğini gösteren görüntüler zihnimde canlanıyor. *Odaklan, Ellie.*

"Bu yüzden mi buradasın?" Çatalımı bıraktım. "Beni öldürecek misin?"

"Seninle yapmak istediğim son şey, Ellie, seni öldürmek." Yüzü kızarır, bir kez olsun bir duygu gösterir. Bu adamı anlamak kolay değil.

"Neden buradasın?" "Neden beni izliyorsun?"

"Hey, YouTube'da sorgulama videoları izliyorum ve bir soruyla soru sormak aldatmacayla dolu olduğunu biliyorum." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve sanırım gülümsüyordu.

"Senden hiçbir şey saklamıyorum, küçük tilki." Sandalyesine yaslanıp kahvesini alıp bir yudum aldı.

"Tilki mi?" Bu ne demek şimdi? "Peki gerçek adımları nereden biliyorsun?" Şimdi tam anlamıyla gülümsüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve yakışıklı yüzünün sert hatları biraz yumuşuyor — ölümcül ama yine de yakışıklı.

"Benim sikimin neye benzediğini nereden biliyorsun?"

Ağzım açık kalır. Sanırım hiç bu kadar şok olmamıştım. FBI'ın şifreli e-postalarını açana kadar Doğu Kıyısı'nı kilitleyen Mino Virüsü'nü kazara yarattığımda bile bu kadar şok olmamıştım. Sadece içeriği görmek istemişim. Meraklıyım, ne yapayım? O zamanlar sadece on iki yaşındaydım, bu tür şeyler olur.

"Sakin ol."

"Aman Tanrım, bunu bir daha söylersen, seni çatalla bıçaklarım." Sakin ol? Gerçekten mi? Yakalandım. Onu takip etmekle kalmadım, mastürbasyon yapmasını da izledim ve o da bunu biliyor.

"Kendini korkutup kaçmanı istemiyorum." Kahvesinden bir yudum daha aldı. Nasıl kızgın değil? Ben olsam, biri beni izlese kızardım. Mahremiyetimi ihlal edip hayatımın en özel anlarına göz dikseydi.

"Nereye gidebilirim ki? Burası benim güvenli yerim ve sen onu buldun." Kahretsin, o buldu ve burada, adımları ve ne yaptığını biliyor. Bu, diğer insanların da bulabileceği anlamına geliyor. "Bu kötü." Koltuğumdan fırlıyorum; kaçma isteği çok güçlü, ama nereye gidebilirim ki? Babam burada, benim için aile gibi olan herkesle birlikte.

"Hey, dur." Ronan elini uzatıp bileğimi tuttu. "Her şey yoluna girecek." Başparmağıyla nazıkçe okşayarak ileri geri hareket etti. "Benimle güvendesin." Sanki benim güvenli yerim olmak istediğini söylüyor gibi, ama bu da diğer her şey gibi delice.

"Beni nasıl buldun?"

Ronan sorumu dikkatlice değerlendiriyor gibi görünüyor. "Sakinleşmek için bunu bilmen mi gerekiyor?"

Başımı sallıyorum, ama o bunu zaten biliyor gibi geliyor. Beni kendine doğru çekiyor ve bana başka seçenek bırakmadan kucağına oturmamı sağlıyor. Onun yanında kendimi narin ve küçük hissediyorum

ama neden bu kadar normalmiş gibi davranıyor?

"Seni takip ettim. Eski usul bir şekilde. İtalya'dan Amerika'ya döndüğünde." Ağzımı açıp kapatıyorum. Onun kız kardeşi ile İtalya'daydım.

Bu imkansız değil. Ronan ara sıra ortadan kayboluyor, bu da oldukça sinir bozucu. Bunun kasıtlı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Ne zamandır biliyorsun?" "Beni izlemekten hoşlandığını mı?"

"Belki de senin ölümünü planlıyorum." Ona sert bir bakış attım. Hiçbir etkisi olmadı. "Bir zayıflık arıyorum."

"Bir tane mi bulmak?"

"Hayır," diye homurdanırım. Adamın hiçbir kötü alışkanlığı yok, en azından benim fark edebileceğim bir şey yok.

"İlginç." "İlginç mi?"

"Anlayacaksın." Omuzlarını silkiyor.

"Bana omuz silkme."

"Özür dilerim." Yüzü o kadar ifadesiz ki, benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. Onu özür dileyen biri olarak görmedim, çünkü yaptığı her şeyin bir amacı var.

Onu izlediğim için kızdığı için mi beni takip ettiğini sormak istiyorum, ama bunu yapamıyorum. Aslında, bu konuyu atlamak istiyorum. Mastürbasyon konusunu da.

"Neden buradasın?"

"Seni korumak için."

"Oh." Tamam. "Cosima mı gönderdi seni?" Berbat bir arkadaş oldum. En azından görünüşte. Ortadan kayboldum, ama bu herkesin güvenliği içindi.

"Hayır. Benim burada olduğumu bilmiyor." "Gerçekten mi?"

"Z benim seninle olduğumu biliyor, ama ona ya da başka kimseye senin nerede olduğunu söylemedim."

"Neden?"

"Sen onun ya da başka birinin bilmesini istemiyorsun. Doğru mu?" "Doğru."

"O zaman söylemeyeceğim. Cosima endişelendiğinde sadece güvende olduğunu söyledim. Ben de endişelendim. Burada olduğunu biliyordum, ama

her zaman seni izlemiyorum." Yüzüm yine kızardı. "Neden yanakların pembeleşiyor?"

"Seni izlediğimi biliyorsun!" Nasıl anlamıyor? Muhtemelen durmayacağım da. Kendime engel olamıyorum. Anahtar bu olabilir. Yardıma ihtiyacım var, ruh sağlığı yardımına, ama beni sonsuza kadar kapatırlar.

Ronan'ın eli çenemi kavradı. Dokunuşu sert ve kırılmazdı, ama bir şekilde nazikti de. "Bahse girerim izlediğin tek kişi benim." Havada bir tehdit var.

Bu beni korkutmalı, tüm bunlar korkutmalı, ama korkutmuyor. "Sen delisin," diyorum ona. Bunun bir yansıma olduğundan eminim, ama neyse.

"O zaman beni bu hale sen getirdin," diyor, gözlerimin içine bakarak, ve onun çok ciddi olduğunu biliyorum. "Şimdi bana ağzını ver."

"Bunu yapamazsın..." Çenemi daha sıkı tutar; kalçalarını yukarı doğru iter ve sert penisinin kıcıma bastırıldığını hissedince nefesim kesilir.

"Bana ağzını ver," diye tekrar emreder. Uyluklarımı birbirine sıkıştırırım. Ona siktirip gitmesini söylemeliyim... Ya da belki beni sikmesini?

Bunun yerine başımı sallayıp eğildim. Ağzım onun ağzına değdiği anda Ronan öpücüğü ele geçirdi. Öpücüğü ve beni domine etti.

Chapter Nine

RONAN

I Ellie'yi işler çığırından çıkmadan yatırıp onu yemek masasında becerdim. Bu, babasını kazanmama hiç yardımcı olmazdı. Günün çoğunu bunu yapmakla ve daha fazla insanla tanışmakla geçirdim. yerli halkla tanışmakla geçirdim.

Başta bana şüpheyile yaklaştılar, ta ki Frank onlara Ellie ile birlikte olduğumu söyleyene kadar. Ondan sonra şüphecilikten koruyucu ve ısrarcı bir tavra geçtiler ve sorular sormaya başladılar. Bazılarına cevap verdim, bazılarına ise geçiştirdim. Elimden geleni yapacağım, ama korumam gereken bir ailem de var. Burası bir yerleşim yeri. Üstelik iyi silahlanmış bir yerleşim yeri. Ailemin malikanesinden pek de farklı değil.

Ellie ile o yatağa girmek istesem de, onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Tüm bu olanlardan çok etkilendiğini, zihninde milyonlarca düşünce dolaştığını anlayabiliyordum. Gerçekten de ansızın ortaya çıkmıştım.

Benim güvenliğim için panik yapıyordu ve sonra, onun radarından uzak tuttuğunu sandığı bir yerdeydim. Onu bulabilmemin onu ne kadar üzeceğini düşünmemiştim. Kendini bir hayalet gibi gizleyebilme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Ona bunun onun suçu olmadığını temin etmek için bu konuya geri dönmem gerekecek. Onu bir şekilde bulurdum. Beni durdurabilecek hiçbir şey ya da kimse yoktu.

Şu anda dinlenmeye ihtiyacı var ve benim amacım Ellie'ye ihtiyacı olanı vermek. Birisi ona göz kulak olmalı. Çoğu zaman tek başına dışarıda dolaşıyor. Ben buradayım, o günler artık bitti. İstemediği sürece bir daha asla sahne arkasında saklanmak zorunda kalmayacak.

"Bugünlük bu kadar yeter," diyor Frank, arka cebinden bir bez çıkarıp alnını silerken. Bugün hava çok sıcak, ama sıcaklık

beni hiç rahatsız etmez. Beni pek bir şey rahatsız etmez.

Neredeyse bütün gün onunla çalıştım. Burası çok güzel. Buna alışabilirim. Hayat biraz daha basit, ama bence Ellie'nin her iki dünyaya da ihtiyacı var. Her biri ona farklı bir şekilde uyuyor. Ben de ona uymak istiyorum.

"Bunları istiflemeyi bitireceğim." Son bir saattir kestiğimiz odun yığınının başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

"Duş alıp Kirt'in evine gideceğim. Akşam yemeğini hazırlama sırası onda."

"Teşekkürler," diyorum ona.

Ellie ve bana birlikte zaman geçirmemiz için izin vereceğini söylemesine gerek yok. Anlıyorum. Garip bir şekilde, Frank'i tamamen anlıyorum. Ellie için en iyisini istiyor ve onun mutlu olması için her şeyi yapar. Kızının istediği için yıllardır teknolojiyi hayatına sokmamıştı, ama kızı istediği için bunu kabul etti ve onun için bu her şeyden önce geldi.

İkimiz de onun ihtiyacı olanı almasını sağlamak istiyoruz. Ellie özel, farklı bir tür. Değer verilmesi gereken bir tür. Onu durdurmak ya da engellemek istemiyorum. Sadece onu güvende tutmak istiyorum ve bencilce, bu da beni onun yanında tutuyor.

Çit hattına doğru yola çıkmadan önce odun yığınının bitiriyorum. Akıllıca ve mütevazı bir yer. Basit dikenli tel çit, çiftliklerde sığırları tutmak için kullanılır. Buralarda açık araziler olduğu için, insanların çitin ötesinde ne olduğunu düşündüklerini tahmin edebiliyorum.

Yüksek çitler ve kalın güvenlik önlemleri koyduğunuzda, genellikle daha fazla dikkat çeker. Burası hala trip sensörleri ve kameralarla donatılmış. Etkilendim ve küçük tilkimizin bunda payı olduğunu biliyorum.

Eve geri döndüğümde, içeri girdim. Kafamı eğip Frank'in hala burada olup olmadığını dinledim, ama sessizlik vardı. Doğruca Ellie'nin odasına gittim; kapıyı çalmadım. Neden çalmayım ki? Aylardır beni izliyordu. Aramızdaki mahremiyet illüzyonu artık yoktu ve geri gelmeyecekti.

Küçük kedi fare oyunumuzdan çok keyif alsam da, ona dokunabilmekten daha çok keyif alıyorum. Onun tatlı vanilya kokusunu içime çekmekten. Ağzının benimkine mükemmel şekilde uymasından.

War ve Z, onu tarif ettiğim şekliyle duysalardı, çok eğlenirlerdi. Hayatımda hiç böyle duygusal şeyler düşünmemiştim ya da söylememiştim. Ellie bunu benden çıkarıyor. Beni farklı olmak istememi sağlıyor. Onun mutluluğunu garanti etmek için ne olursa olsun, onun istediği kişi olmak istiyorum.

Nedenini bilmiyorum, ama ona ilk göz attığım anda beni kendine çekti. Açıklayamadığım bir çekiciliği var, ama bunun önemi yok. O benim ve hepsi bu.

Onun yatak odasına girdiğimde, hala derin uykuda. Sandalyeyi alıp yatağın yanına çekiyorum ve onu izliyorum. Alışkan nefesleri, göğsünün inip kalkması. Kırmızı saçları yastığın üzerine yayılmış, çok güzel görünüyor. Bana bir meleği hatırlatıyor, çok huzurlu. Bu beni rahatlatıyor. Yine, nedenini bilmiyorum ve bunun da önemi yok.

Dürüst olmak gerekirse, benim için ondan başka hiçbir şeyin önemi yok. O uyanana kadar ne kadar süre burada oturduğumu bilmiyorum.

"Ronan." Hala yarı uykulu halde benim adımları mırıldanıyor. Sesinin yumuşaklığı midemi sıkıştırıyor. Bana ihtiyacı var. Bunu kabul etmeye hazır olmayabilir, ama vücudu biliyor. Uykuda bile beni hissedebiliyor.

Sanki dünya onu yakalamış gibi, bir saniye sonra oturur ve ışığı açar, gözlerini kamaştırır.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, gözlerini kapatıyor, burnunu buruşturuyor. "Aman Tanrım, sen gerçeksın." Ellie, sonunda bir gözünü açmayı başardığında böyle diyor.

"Beni hayal ettiğini mi sandın?"

"Kendini beğenmişlik yapma." Yatağa geri uzanır, battaniyeyi başına çeker, kendini saklar. Buna izin veremem. Yavaşça battaniyeyi geri çekerim, böylece ne olacağını anlar.

"Günaydın, küçük tilki."

"Şu anda gece." Kızım belli ki sabah insanı değil. "Hatalıydım."

"Yani haklı olduğumu söylüyorsun."

"Haklısın." Ellie tekrar oturur.

"Bunu çok kolay söyledin." Şüpheliymiş gibi gözlerini kısarak bana bakar.

"Gerçeği söylemek her zaman en kolayıdır." Omuzlarımı silkiyorum. "Bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir." Ellie, sanki onu sinirlendiriyormuşum gibi, sevimli bir şekilde burnunu çekiyor. "Biraz dinlendikten sonra nasıl hissediyorsun?" Ona daha yakın olmak için öne eğiliyorum.

"Kafam karışık." Bir nefes verir, kırmızı dalgalı saçlarını yüzünden uzaklaştırır. Ellie birkaç kez gözlerini kırpar. "Her şeyi mahvettim."

"Nasıl?" Yanakları kızarır ve alt dudakını ısırır. Ya söylemek istemediğini ya da çekindiğini açıkça belli eder.

"Bu Cyberius ile mi ilgili?" Bu, alt dudakını bırakmasına neden oldu.

"Nasıl..." Sesi kesildi ve zihninde bir şeyler aradığını anlayabiliyordum. "Bu benim tuzağımdı. İkinci de cezbetmem gerekiyordu, böylece kimden saklandığınızı öğrenebilirdim

"Ağzını açıp kapattı.

"Bizi mastürbasyonla tuzağa düşürdün!" Başımı geriye atıp güldüm.

"Cyberius'un bu tarafa eğilimli olduğunu bilmiyordum."

Ellie'nin yüzündeki ifade, bunun komik olmadığını düşündüğünü gösteriyor. Aslında, Cyberius'un beni mastürbasyon yaparken görmüş olabileceğini düşünerek biraz kıskanmış gibi görünüyor. Geniş bir gülümseme atma isteğiyle mücadele ediyorum ve onu kızdırma isteğini bastırıyorum, çünkü bu konuyu konuşmamız gerektiğini biliyorum.

"Hayır, ben sizi onunla kandırdım. Siz Cyberius'u kandırdınız." Bu düşünce, içimdeki tüm kahkahaları yok etti. "Z tuzağı kurmaya yardım etti. Kimden saklandığınızı bilmiyordu ve ben de bana söylemeyeceğinizi biliyordum."

"Sana nasıl söyleyecektim ki? Konuşmuyoruz. Seni tanımıyorum."

"Beni tanımıyor musun?" Başımı eğiyorum. Yanakları yine kızarıyor, açık teni hiçbir şeyi gizleyemiyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." "Hayır, bilmiyorum."

"Neden burada olduğunu bile anlamıyorum. Sorunlarımı senin ailenin kapısına taşıyacağımdan mı korkuyorsun?"

"Keşke yapsaydın. O zaman tuzak kurmak zorunda kalmazdım. Bu küçük dansı yapıp zaman kaybetmek zorunda kalmazdık." Sırıtiyorum. "Ama eğlenceliydi."

Gözleri kısılır. "Bana birçok tuzak kurmuşsun gibi davranıyorsun."

"Kurmadım mı?"

Yatakta yer değiştirir. "Bu ne anlama geliyor?"

"Beni izlemeyi bıraktın, ben de genelevine gittim."

Gözleri büyüdü. "Seks için oraya gittin." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ve o ağızla beni öptün."

"Seni kışkırtmak için genelevine gittim." Dudaklarını birbirine bastırarak düz bir çizgi oluşturur. Huysuz ve kıskanç olduğunda çok sevimli oluyor. Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum.

"Bu beni neden kışkırtsın ki?" Ellie bir süre sonra nihayet konuşur ve çenesini kaldırır.

"İstemiyorsan, takipçiliğin ve bana olan takıntın hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!" Yataktan atlayarak, neredeyse bana çarpıyordu.

"Tamam, bu konu kapanmıştır."

"Bana sırtma."

Farkında değildim. Kaymış olmalıyım, o yüzden bırakıyorum. "Özür dilerim. Daha dikkatli olacağım."

"Bana patronluk taslama." Ellerini beline koydu, giydiği büyük beden gömlek göğüslerine daha sıkı yapıştı. Kahretsin, sütyen giymemiş. Bu manzara doğrudan sikime gitti. Onu yakalamak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Sana katılıyorum."

"Öyleyse, yapma." Banyoya doğru ayaklarını yere vurarak yürüdü. Kapı arkasından kapandı. Bu sevimli bir hareketti, ama ben bunu kabul edemem.

Chapter Ten

ELLIE

W Bu adamın nesi var? Hep bana katılıyor ve özür diliyor. Ne yapmaya çalışıyor? Oh, ve o sandalyede otururken bacaklarını tamamen esnettiğini biliyorum. Beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Nasıl Uyluklarına olan küçük takıntımı nereden biliyor ki? Kimi kandırıyorum? Onun her şeyine takıntılıyım.

Banyo kapısı açıldığında çığlık attım ve dönüp Ronan'ın kapıda durduğunu gördüm. Kapının tamamını kaplıyor!

"Kapıyı kilitledim."

"Benden kaçma ya da aramızdaki kapıları kilitleme." Banyoya girer. Ben geri adım atarım, kığım lavaboya çarpar. "Aslında, kapıları hiç kapatma, nokta."

"Sen benim patronum değilsin." Öyle olabileceğini hissediyorum. "Ve işte burada yanılıyorsun."

Onun eli saçlarıma dokunmadan ve ağzı ağızma değmeden önce bir şey söyleme şansım olmuyor. Bir kez öyle olunca, ona yöneltebileceğim tüm ukala yorumlar unutulup gidiyor. O benim patronum olmayabilir, ama bedenimin patronu.

Bana her dokunduğunda tüm kontrolüm kayboluyor. Onu sadece ekrandan gördüğüm zamanlarda ona olan takıntım yeterince kötüydü. Vücudum onu çoktan arzuluyordu ve o bana henüz dokunmamıştı bile. Bundan asla kurtulamayacağım.

Yine de daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum. Ağızına inleyerek, onu öpüyorum. Ronan'ın ağzı benimkini domine ediyor, dili vücudumun her yerini

titriyor. Sonunda öpüşmeyi bıraktığında, sersemlemiş bir halde nefesimi toplamaya çalışıyorum.

"Kapılar kilitli olmasın."

"Kapılar kilitli değil," diye düşünmeden tekrarlıyorum. Kahretsin. Bana her konuda emir verebilir.

"Duş almak ister misin?"

"Muhtemelen almalıyım." Bir ara tutunduğum gömleğinin önünü bırakıyorum. Duş bize biraz mesafe kazandıracak ve kafamı toplamama yardımcı olacak.

"Tamam," diye kabul eder ve beni banyo tezgahına oturtur. "Ayaklarını yıka, bebeğim."

"Oh." Bacaklarımı belinden indiriyorum. Ne zaman yaptım bunu?

"İyi misin?" Başını eğip, yüzümü net görebilmek için eğildi.

"Harikayım, en iyisiyim."

"Biliyorum, ama ruh halini kastettim."

"Ben de onu kastetmiştim," diyorum, biraz kafam karışmış bir şekilde. Beynim yavaş çalışıyor çünkü o geri çekildiğinde, *benim* harika ve en iyisi olduğumu kabul ettiğini anlıyorum. Neden bunu ondan duymak beni gururlandırıyor?

"O zaman duş alalım." Duşa doğru yürüdü ve musluğu açtı. Gitmek üzere olduğunu sandım, ama bir elini başının arkasına atıp tişörtünü çıkardığını gördüm.

Ağzım açık kalır. Bilgisayar bu adama haksızlık etmiş. Ağzım birdenbire lanet bir çöl gibi hissedilir. Bu çok fazla. Dönüp bakmamalıyım, ama hepimiz bunun olmayacağını biliyoruz.

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Canlı olarak, geniş göğsü daha büyük, pazıları daha iri, karın kasları daha belirgin görünüyor. Yani, liste uzayıp gidiyor. Kameranın beş kilo ekleyebileceğini duymuştum, ama bunun beş kilo kas olabileceğini bilmiyordum. Adamın vücudu sert hatlar ve kalınlıklarla dolu. Spor salonunda saatlerce çalışarak elde edilen türden bir vücuda sahip değil. Ronan doğuştan böyle ve eminim ki bunun bir parçası da fiziksel emek.

"Ne yapıyorsun?" "Duş

alıyoruz."

"Ben duş alıyorum." İkimizin de anlaması için kendimi işaret ediyorum. "Benimle duş alamazsın."

"Seninle duş alıyorum." Birbirimize bakıyoruz. Bunu nasıl yapıyor? Sanki bunlar gerçekmiş gibi, tartışmaya yer bırakmayacak şekilde kendinden emin bir şekilde konuşuyor.

Onunla duş almaya açık olabilirdim. Hatta birkaç kez hayalini kurmuş bile olabilirim, ama o çok seksi, ben ise tombulum. Onun önünde çıplak kalmamın imkanı yok.

"Birlikte duş alamayız," diyorum ona tekrar.

"Beni kim durduracak?" Kollarını göğsünde kavuşturur. Hay aksi! Bu beni kızdırmalı. Tamam, kızdırıyor, ama beni daha da tahrik ediyor.

"Senin önünde soyunmayacağım."

Kaşları kalkar. "Sen beni çıplak gördün." Bir erkeğin mastürbasyonunu bir kez izle, bir daha bunu unutamazsın.

"Ronan!" diye tıslarım, yanaklarım kızarır. "Bunu konuşmayacağımızı sanıyordum!"

"Özür dilerim."

"Giderek özür dile." Açık kapıyı işaret ettim.

"O kadar üzgün değilim." Bana doğru adım attı. Göz açıp kapayınca kadar gömleğimi eline aldı ve başımdan çıkardı. Onun boyundaki bir adam bu kadar hızlı hareket edemez.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımla göğüslerimi kapatmaya çalışıyorum. Ama pek işe yaramıyor. Orası her zaman biraz büyük olmuştur.

"Duş alıyoruz." Kalçalarımı kavrayarak beni tezgahıtan indiriyor. "Ben oyuncak bebek değilim. Beni öylece itip kakamazsın," diyorum, o da dizlerinin üzerine çöküp

diz çöküp şortumu çıkarmaya çalışırken, "Ben oyuncak bebek değilim. Bana öyle davranamazsın

"Hayır," diye gülüyor. "Sen oyuncak bebek değilsin." "Bu ne anlama geliyor?"

"Benim için dışarı çık, küçük tilki." Onu görmezden gelmeliyim, ama ayaklarım söyleneni yapıyor. "Sen yumuşak olduğun için oyuncak bebek değilsin." Elleri bacaklarımla dışını okşuyor. "Kafanın içinde sadece hava olmadığı kesin. Zihnin de senin diğer özelliklerin kadar nefes kesici ve güçlü." Ronan'ın parmakları külotumun içine giriyor. Sözleri o kadar beklenmedik ki itiraz etmiyorum. Hâlâ şokun etkisindeyim. Ayağa kalkıyor ve beni tamamen çıplak bırakıyor. "Ve her zamanki gibi, ağzın da çalışıyor." Öndeyken bırakmalıydı.

"Çıplakım," diye patlarım. Belki de onun düşündüğü kadar zeki değilim, çünkü şu anda kelimeleri bir araya getirmekte gerçekten zorlanıyorum. Bu adam bir buldozer.

"Öylesin," diyor ve geri kalan kıyafetlerini de çıkarıyor. "Geliyor musun, yoksa seni oraya koymam mı gerekiyor?" Ronan elini uzatıyor. Tereddüt ediyorum. "Seni oraya koymamı mı istiyorsun? Tamamdır." Beni yine kalçalarımından kaldırıyor ve sorumu doğru bir şekilde cevaplıyor. Onun beni taşımasını istiyordum. Beni zorlamasını istiyordum.

Beni duşa taşıırken penisi karnıma sürüyor. Beni altına yönlendirmeden önce suyun sıcaklığını kontrol ediyor. Penisine bakmamaya çalışıyorum, ama bu gerçekten zor.

"Seks yapamayacağımızı biliyorsun," diye tekrar patlarım. Çok uzun süredir sessizlik hakimdir. Beni ona sırtım dönük olacak şekilde çevirir.

"Seks yapmıyoruz."

"Neden?" Omuzlarım düşüyor. "Yani, evet, öyle dedim. Penisin beni ikiye bölecek."

"Seni asla incitmem, küçük tilki." Ronan saçımı yıkamaya başlar, başımı geriye eğmemi sağlar. "Sadece sana bakmak istiyorum."

"Sikinin söylediği başka," diye mırıldanıyorum, o kafamı masaj yaparken gözlerimi kapatıyorum. Sanki ağzım otomatik pilotta ve kapatamıyorum.

"Zamanla göreceksin."

Zamanı boş ver. Burada durup saçımı yıkamasına izin vereceğim. Bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Saçımı ne kadar süredir yıkadığını bilmiyorum, ama benim kadar o da bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Durduğunda hayal kırıklığına uğradığım için küçük bir ses çıkarmadan edemiyorum. Ta ki vücudumun geri kalanını yıkamaya başlayana kadar.

Sırtımdan başlıyor, parmakları kıkıma doğru iniyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi toplamaya çalışıyorum. Sert dokunuşu tatlı bir yumuşaklıkta. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama bu noktada günün teması gerçekten bu.

"Ro," eli göğsümün altını okşadığında küçük bir çığlık attım.

"Ro?" Elini göğsümü tamamen kavrayıp başparmağıyla meme ucumu okşarken boynumu öper. Göğüslerim sıkışır, ağırlaşır. Diğer göğsüme geçer, sabun köpüğünü cildime sürer.

Parmakları daha aşağıya doğru kayıyor. Elini cinsel organıma koyup orayı da okşamaya başlamadan önce gözlerimi kapatıyorum. Parmakları klitorisime her dokunduğunda dudağımı ısııyorum. Elini çekip suyu kapatmak için uzaklaştığında çığlık atmak istiyorum.

"Kıpırdama." Ronan dışarı çıkar, birkaç havlu alır ve bana geri döner. İkimizi de kurularken, parmakları hala beni rastgele okşuyor.

. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Ağrı giderek daha da şiddetli hale geliyor. "Benimle dalga geçiyorsun," diyorum öfkeyle.

"Sana bakıyorum." Beni tekrar lavabonun üzerine oturtuyor. Onun yatak odama geri adım attığını izliyorum. Sonra kendime bakıyorum ve çıplak olduğumu hatırlıyorum, ama vücudum o kadar gevşemiş ki şu anda peltem gibi hissediyorum. Kendi başıma hareket edemiyorum.

"Bunu benim için giyecek misin, yoksa başka bir şey mi istersin?" Bir elinde lavanta rengi bir külot var. Diğer elinde ise bir gömlek.

"Onu giyerim." Onu memnun etmek için acele ediyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok, ama en azından sordu. Beni giydirmesine izin verdim, sonra saçımı taramaya başladı.

"Buna ihtiyacım var," diyorum ve tezgahın sprej şişesini alıyorum. "Bu ne için?"

"Saçımın karışmasını önüyor." "Bana göster de öğreneyim."

"Bilmek için mi?" gülerek saçlarıma spreji sıkıyorum.

"Evet, sana iyi bakılmasını sağlamak için yapmam gerekenleri bilmeliyim. Her ayrıntı önemlidir."

"Neden?" Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bir dahaki sefere."

"Kendinden oldukça eminsin." Bir sonraki seferin olmasını yüzde bin istiyorum. Ama onu tetikte tutmam lazım.

"İyi bir şeyi gördüğümde anlarım. Seni tutacağım." "Beni mi tutacaksın?"

"Seni güvende tutacağım." Bana hafifçe başını sallar. "Benim olacaksın."

"Ya ben istemiyorsam?" Kimi kandırıyorum? Onu takip ediyorum.

Tabii bunu asla yüksek sesle itiraf etmem.

"Bana zaman ver."

"Ro." Bileğini tutup saçımı okşamasına engel oldum. "Ne oluyor?"

"Bana ihtiyacın vardı. Ben buradayım. Sen istemesende. Hala buradayım."

Bu sözleriyle benim temellerimi sarsıyor. Neden bu kadar çok duyguya kapıldığımı tam olarak anlayamıyorum.

"Neden?"

"Çünkü bana ihtiyacın var." Ronan, insanları öldürerek geçimini sağlayan dev adam, sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "Ve benim de sana ihtiyacım var."

Chapter Eleven

RONAN

Ellie birkaç saniye sonra göz ucuyla bana bakıyor. O, bir balyoz kadar ince düşünceli biri, bu da onu çok sevimli yapıyor. Benim ortadan kaybolacağımı mı düşünüyor? Bu onun tarzı, benim değil.

benim

Hiçbir yere gitmiyorum ve yakında o da bunu anlayacak. Biraz zaman alabilir, ama istediğimi elde etmek söz konusu olduğunda sabırlı olabilirim ve benim istediğim Ellie. Bundan hiç şüphem yok.

Her zaman olaylara siyah-beyaz bakmışımdır. Ya varım ya yokum. Suyu test etmem. İçgüdülerime ve insanları okuma yeteneğime güvenirim. Ellie'yi gördüğüm anda onun özel, farklı, benim olduğunu anladım. Diğerlerinden sıyrılıyordu. Bunun hoşuna gittiğini sanmıyorum. Bence bunun nedeni korku.

Ellie sürekli hareket halinde, asla bir yerde uzun süre kalmıyor. Bu kadar uzun süredir burada olmasına gerçekten şaşıyorum.

"Bana bakmaya devam edecek misin?"

"Şu anda mı? Evet."

"Sen garipsin." Ellie, ona yaptığım bifteği bir ısırık alır. Dudaklarını yalar, koltuğunda kıpırdanır.

"Bana bakmam yanlış mı?" Çatalı, dolgun dudaklarına neredeyse ulaştığında durur. Ailemin iş yaptığı kulüplerdeki ve genelevlerdeki kadınların dikkat çekmek için her zaman dudaklarını boyadıklarını biliyorum, ama Ellie'nin makyaja ihtiyacı yok. Dudakları doğal. Çoğu kadın bu dudaklara sahip olmak için her şeyi yapar.

"Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Hayır."

"Yalancı." Ağzına bir lokma tıktırır. "Seni mutlu edecekse, beyaz bir yalan söylerim."

"Beni mutlu edecek şey, bana bakmayı bırakman." "Şimdi yalancı kim?" Dudakları sıkıca birbirine yapışır.

Ellie'nin benim ilgimden fazlasıyla hoşlandığını düşünüyorum. Aslında, benim ilgim yüzünden sinirli. Sandalyesinde kıpır kıpır oturup, bacaklarını birbirine sıkıştırmasından bu açıkça anlaşılıyor. Duşa baştan aşağı yıkadıktan sonra giydirdiğim gömleğin içinden sertleşmiş meme uçları belli oluyor.

Elimi gömleğinin içine sokup birini avuçlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Ellie'nin göğüsleri dolgun ve olgun. Ağız sulandırıcı ve testisleri ağrıtıcı. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Uylukları arasında rahatlatması gereken bir ağrı var.

Onu yıkarken bunu kasten yapmış olabilirim. Benim dokunuşumu arzulamasını istiyorum. Bunun ona ne kadar iyi hissettirebileceğini bilmesini istiyorum.

"Ben sürekli yalan söylerim, buna alışsan iyi olur."

"Uyarı için teşekkürler." Sandalyeye yaslanıp onun yemek yemesini izlemeye devam ediyorum.

Birine yemek hazırlamak ve onun yemek yemesini izlemek erotik olabilir ve insana haklılık hissi verebilir, bunu bilmiyordum. Kendimi bir bakıcı olarak görmezdim, ama Ellie'den önce pek düşünmediğim birçok şey vardı.

"Çoğu insan yalancılardan hoşlanmaz." Ellie'nin bana şimdiye kadar söylediği yalanlar daha çok alaycı ve mizahi, ki ben de bundan hoşlanıyorum. Bunun bizim ön sevişmemiz olduğunu düşünüyorum.

"Bana yalan söylememenizi tercih ederim, ama insanları okumakta ve yalan söylediklerini anlamakta iyiyimdir." Ellie gerginleşir. "Rahat ol."

"Senin beni sürekli okuduğunu bildiğim halde nasıl rahatlayabilirim?" Ellie bileğinden saç bandını çıkarır.

"Bana ver." Onu elinden alıyorum.

"Saçımı örecektim."

"Biliyorum." Onun kırmızı dalgalı saçlarını düzeltmek istemiyorum, ama bu onu rahatsız ediyorsa, düzeltmek istiyorum. Saçını tutup onun için örmeye başlıyorum. Ellie, saç örmeyi bildiğime şaşırarak birkaç kez gözlerini kırıştırıyor.

"Saç örmeyi nasıl biliyorsun?" diye sorar, ben bitirdiğimde.

"İp bağlamaktan farkı yok." Kıkırdaması kaçıyor. Sesi çok tatlı.

"Seni izci olarak hayal etmemiştim."

"Değildim. Babam öğretti."

"Yani insanları bağlayıp işkence edebilmen için." Öğrenmemin tek nedeni bu değil, ama bu becerimi en çok bu amaçla kullanıyorum.

"Gerekirse." Omuz silkiyorum, Ellie'nin koyu yeşil gözleri büyür.

"Şaka yapıyordum!"

"Hayır, şaka yapmıyordun. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun." Aslında, bir şekilde, onun benimle barışamadığı şeyin, bana çekilmesinin bir nedeni olduğunu düşünüyorum.

Ellie dünyaya karşı naif biri değil. Bilgisayar ekranının arkasından da olsa bazı kötü şeyler gördüğünü biliyorum. Görmezden gelemeyeceğiniz kötü şeyler var ve bazı şeyleri düzeltmek istiyorsanız görmekten başka seçeneğiniz yok. Eminim bu şeyler onu rahatsız ediyordur. İnsanların ne kadar berbat olabileceğini ve neler yapabileceklerini bildiği için onu tedirgin ediyorlar.

Benim yaptığım şeyler.

"Bilmek ve görmek gerçekten iki farklı şeydir." "Yaptıklarım seni rahatsız etmiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sandalyesinde hafifçe dönerek bana baktı. "Bana ilgi duyuyorsun."

"Ve sen insanları

incitiyorsun." "Evet."

"İnsanları öldürüyorsun."

"Evet." Kaşları birbirine yaklaşır. Ona karşı dürüst olduğum için şaşırmıştır. Ellie'ye yalan söylemek gibi bir niyetim yok, sadece onu korumak istiyorum, ama onu benden koruyamam. Bilse daha iyi, zaten biliyor da. Ellie isterse başka türlü davranabilir.

"Sen..." Nefesi biraz kesildi. O kadar az ki, eminim kendisi bile fark etmemiştir. "Bundan zevk alıyor musun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için duraksıyorum. "Bunu itiraf etmek istemiyor musun?"

"Öyle değil. Birini işkence etmek için dışarı çıkmak istemiyorum. Ama hak ettiklerinde bundan zevk alabiliyorum."

"Çünkü onların bunu hak ettiğini mi söylüyorsun?" Ses tonunda hiçbir meydan okuma yok ve yine, o soruyu neden sorduğunu anlamasa da ne demek istediğini biliyorum.

"Bu kararları kim verecek?" diye kendi kendime soruyorum. Ellie kabul görmek istiyor. Ve ben ona bunu vereceğim.

"Yasa."

"Kimin yasaları?" diye ısrar ediyorum. Ellie burnunu kırııştırıyor.

"Polis tarafından yapılan ve uygulanan yasalar." Sanki her yerde olduklarını söylemek istercesine elini havada sallıyor.

"Erkekler tarafından yapılan yasalar."

"Toplum tarafından kabul edilen," diyor Ellie, ama hafifçe başını sallayarak hayır diyor.

"Ben kabul etmiyorum."

"Kabul etmiyor musun?" Bana doğru eğilir. "Hayır."

"Öylece mi?" Parmaklarını şıklatır.

"Aynen öyle." Meraklı gözleri yüzümü araştırıyor. "Başka birinin bir şeyi yanlış bulması, benim ya da senin de öyle düşünmen gerektiği anlamına gelmez."

"Boktan yasalar var."

"Var." Onaylayarak başımı salladım.

"Ve bunu düzeltmek veya yardım etmek için imkanın varsa, yapmalısın." Sanki kişisel deneyimlerinden bahsediyormuş gibi konuşuyor. Onunla geçirdiğim anların bu tür anlar olmasını istiyorum. Bana gerçekte kim olduğunu gösteren anlar. Bana gerçek benliğini gösteren anlar.

"Bak, eğer yapmasaydın, bunun yanlış olduğunu düşünebilirdim. Eğer o güce ve yeteneğe sahipsen."

"Bazen var." Ellie başını eğdi, gömleği omzundan düştü.

"Biliyorum. Yapabildiklerin olağanüstü." "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Cevabım yüzünde bir gülümseme yaratır. "Daha fazlasını bilmek isteyen tek kişi sen değilsin. Seni araştırdım. İnsanlar için çok iyi şeyler yapmışsın." Yanakları kızarır.

"Bazıları, insanları sinirlendirmek için onlarla uğraştığımı söylüyor." Omuzlarını silkiyor. Bu saçmalığı nefret ediyorum. Bu tam bir zırva. Benim küçük tilkim gurur duymalı.

"Bence kıskanıyorlar ve birçok pislik, kendilerinin asla hayal edemeyeceği şeyleri yapabilen kadınlara saldırıyor."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Tabii ki öyle düşünüyordun. Sen akıllı bir kızsın. Onların saçmaladığını biliyorsun."

"Buna inanıyor musun?"

"Sen söz konusu olduğunda, küçük tilki, kafana koyduğun her Şeyi yapabileceğine inanıyorum."

Bunun önünde duranlara Tanrı yardım etsin... çünkü o zaman devreye ben girerim.

Chapter Twelve

ELLIE

M Dudaklarımın birbirine değdiğini hissettiğimde gözlerim açılır. Ronan olduğunu zaten biliyorum. Bir haftadır buradadır. Her sabah beni böyle uyandırır. Koşmadan zar zor dönebiliyorum.

ona çarpmadan dönemiyorum. Bunun can sıkıcı olduğunu söyleyebilmeyi isterdim, ama aslında bundan oldukça keyif alıyorum. Tabii bunu asla itiraf etmem.

"Günaydın, küçük tilki." Ronan yüzümdeki saçları çekiyor. "Yine o zaman geldi." Inliyorum.

"İstemiyorum." Battaniyeyi başımın üzerine çekmeye çalışıyorum ama Ronan beni durduruyor.

"Evet, istiyorsun."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Babanı hayal kırıklığına uğratmak istemezsin." Haklı olduğu için iç çekiyorum.

"Sen ondan daha iyi bir alarm saati gibisin." Babam genellikle odama dalar ve ışıkları açar. Ronan buraya geldiğinden beri, bunu bir kez bile yapmadı. Babam bizi bir şey yaparken yakalayacakmış gibi değil. Ronan'ın tek yaptığı, beni nefes nefese ve arzulu bırakan öpücükler vermek.

Birlikte aldığımız duşlar işkence gibi. Bu konuda gerçekten yetenekli. Eminim işinde en iyisidir.

Sonrasında saatlerce ateşli ve tedirgin oluyorum. Sonra sarılma zamanı. Evet, bu dev adam sarılmayı seviyor. Sanırım başka seçeneği yok. Yatağım sadece tek kişilik.

Ronan ayağa kalkarken ben de oturup esniyorum. Siyah spor şortu ve tişört giymiş. Kumaş, ikinci bir deri gibi göğsüne yapışıyor. Gözlerim

sertleşmiş penisinin hatlarına kayıyor. Tahrik olmuş. Ama bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Beni istemiyor mu? Öyle olmalı. Ama sanki istiyor gibi bana dokunuyor. Her şey çok kafa karıştırıcı.

"Kafana takma." Kahretsin. İnsanları okumakta ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. Bunun onun işi olduğunu kendime hatırlatmam lazım. İfadelerimi kontrol etmeyi öğrenmeliyim, belki nefesimi kontrol etmeliyim ya da beni ele veren diğer şeyleri kontrol altına almalıyım.

"Kafama takmıyorum," yalan söylüyorum, ama onun benim yalan söylediğimi bildiğini biliyorum.

"Kendinden şüphe duymuyor musun?" Bunu nasıl yapıyor? Kafamın içine giriyor. Bazen beni delirtiyor, ama aynı zamanda kendimi anlaşılmış hissettiriyor. Kelimeler kullanmadan beni anlıyor.

"Belki biraz." Kabul ediyorum. Bana karşı hislerini sorguluyorum çünkü o bu hislerini eyleme dökmüyor. En azından cinsel olarak. Her fırsatta o adam orada, bana bakıyor.

"Bana bir şey sormak ister misin?" Kaşlarını kaldırıyor; bana bir fırsat veriyor. Ronan böyledir. Bana çok yapışık olsa da, işleri çözmem için bana alan bırakır.

"Hayır." Yataktan zıplayarak kalkarken P'yi patlatıyorum. Benim için egzersiz kıyafetlerini hazırladığını görüyorum. Masamın köşesinde katlanmış duruyorlar.

Onları alıp banyoya doğru yöneliyorum. Kapıyı kapatmaya bile çalışmıyorum. Neden gülümsemek için kendimi zorluyorum da isyan edip kapıyı çarpıp kapatmıyorum? Tam olarak emin değilim.

Uyanmak için yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum. İşimi bitirince üstümü değiştirip saçlarımın dağılmaması için sıkı bir topuz yapıyorum.

Çıktığımda Ronan yatak odasında yoktu. Midem düğümlendi. Yatak odamdan hızla çıktım ve mutfığa girdiğimde Ronan'ın babamla birlikte orada durduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sorar babam.

"Benim gittiğimi kafasına takmış." Ben cevap veremedi Ronan cevaplar. "Sadece açım."

Ronan bana açık bir protein barı uzattı. "Ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

"İstersen gidebilirsin." Gözlerimi devirip aptal protein barından bir ısırık alıyorum. Tatlı tadı dilime değdiğinde, gözlerim Ronan'a dönüyor ve o bana göz kırpmıyor. Bu protein bar değil. Bu lanet olası bir Snickers.

"Sen gitmeden hiçbir yere gitmiyorum." Babamın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Onu duydun mu?" Ronan'a doğru başımı sallarım. "Bana garip bir şekilde takıntılı." Ve bunun gerçekten hoşuma gittiğini fark ediyorum, diye düşünüyorum. Sonra Ronan'a bakarak aklımdan geçenleri okuduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bir erkeğin olacaksa, onun sana takıntılı olmasını isterim. Benim annenle olduğum gibi." Babam onu düşünerek gülümser. Her zaman öyle yapar.

"Onu kovman gerekiyor. Benim yatağında uyumasına izin vermemelisin," diyorum. Babalar av tüfeğini çıkarmalı. Ronan'ın sergilediği bu tür çılgın takıntılı davranışları teşvik etmemeli.

"Burası senin de evin, Ellie. Ve ben o kadar da eski kafalı değilim." Babam kahve fincanını lavaboya koyar. "Yapacak işlerim var. Siz ikiniz burada kalacak mısınız?"

"Gitmemizi mi istiyorsun?" Burası benim de evim olduğunu söyledikten sonra neden bunu soruyor?

"Seni her zaman burada istiyorum; genellikle uzun süre kalmazsın, ama Ronan buraya geldiğinden beri hiç gitmedin." Gitmedim; gerek yoktu. Önceden, sadece Ronan'ı kontrol etmek için gidiyordum. Beni saklandığım yerden çıkaran tek şey oydu.

"Buralarda olacağım." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, her gün daha da yaklaşan kapana kısılmışlık hissini sevmiyorum.

Annem öldükten sonra kendime bir söz verdim, asla bir yerde çok uzun süre kalmayacağım. Kök salmamayı içeren bir hayata alıştım.

Ayrıca, çok uzun süre hareketsiz kaldığınızda, insanlar sizi bulur. Beni bulup dersimi vermekten başka bir şey istemeyen insanları sık sık kışkırtıyorum. Eminim ki bu derste, çevremdeki insanları incitmek onların hedeflerinden biri olacaktır.

Tova ile tesadüfen yakınlaştım. Bir kitap kulübü arıyordum. Annem öldükten sonra onun kitaplarının bulunduğu bir kutuyu bulduğumda romantizme kapıldım. Romantizm beni içine çekti. Sorun şu ki, gerçek dünyada babam gibi ya da o kitaplardaki gibi erkekler yok.

Babam annem için her şeyi yapardı. Ona kraliçe gibi davranırdı. Karşılaştığım tüm erkekler beni öldürmek istiyor ve bu dünyada oynayan diğer kızlar, ki sayıları çok az, beni satarlar ve onlar her zaman erkeklerle daha iyi arkadaş olduklarını söyleyen kızlardır.

Bunu anlamıyordum. Tova ile tanıştığımda bu daha da netleşti. Beni hemen içine çekti. Benim bir kız kızı olduğumu söylemek yanlış olmaz. Ara sıra süslenmek de umurumda değil.

"Tamam." Babam başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Ama bana eşlik etmen gerektiğini düşündüğün için buralarda kalma. Kendi hayatın olduğunu biliyorum."

"Biliyorum baba." Ve biliyorum. Babam, ihtiyacım olanı aldığımdan emin olmak için kendi doğasına bile aykırı davranırdı. İkimiz de onun ön kapıdan çıkmasını izledik.

"Hazır mısın?" diye sorar Ronan.

"Sanırım." Şeker çubuğumun kalanını bitirip, suyla yıkadım. "Snickers için teşekkürler."

"Hizmet etmek için yaşıyorum."

"Saçmalıyorsun." Gülüyorum. Ronan'ın eli çeneme geliyor, onu kavrayıp başımı geriye doğru eğiyor. Bunu yapmasını seviyorum. Neden mi? Hiçbir fikrim yok, ama seviyorum.

"Tamam, sana hizmet etmek için yaşıyorum." Bu sefer gülemiyorum çünkü ifadesi çok ciddi. Onu bununla suçlayamıyorum bile çünkü geçen hafta bunu defalarca kanıtladı.

"Bana bir avantaj verebilir misin?" Sırıttıyorum.

"Bu oyunu seviyorsun, değil mi?" Başını sallar ve elini çeker. Temasını hemen özlüyorum. Onun dokunuşlarına çok alıştım. Kendimi onlara yaslanıp daha fazlasını isterken buluyorum.

"Sorun değil." Omuz silkiyorum.

"Tamam." Geri adım atıyor.

"Gideceğim yönü bilmek ister misin?" diye soruyorum.

"Zaten biliyorum." Gözlerimi ona dikiyorum.

"Nasıl?" Ellerimi belime koyarım. Farklı yönlere giderim. Belirli bir yolum yok.

"Benim işim bu, küçük tilki." Ronan kapıya doğru başını sallar. "Fikrimi değiştirmeden önce koş."

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diyorum ona ve ön kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Verandadan atladığımda, kazanmak mı istediğimi yoksa onun beni bulmasını mı istediğimi merak etmeden edemiyorum.

Ya onun beni bulması aslında gerçek zafer ise?

Chapter Thirteen

RONAN

P İnsanlar, istemese de alışkanlıkların esiri olurlar. Beynimiz, davranışları daha verimli hale getirmek ve zihinsel enerjiyi korumak için otomatik rutinler oluşturmak üzere programlanmıştır. Çoğu zaman, düşündüğünüzde kaos yaratıyor ve kimse seni takip edemiyor gibi hissettiğinde, aslında sadece yeni bir kalıp yaratmış olursun. Ayrıca, farkında olmadan seni harekete geçiren ve motive eden insani faktörler de vardır.

Ellie'nin kalıplarını ve rutinlerini, bunları nasıl ve ne zaman değiştirmeye çalıştığını çabucak kavradım. Ön verandaya çıktığımda, başımı geriye eğip gökyüzüne bakıyorum, rüzgârın cildime çarptığını hissediyorum. Güneş bulutlar tarafından kısmen engelleniyor.

Dikkatimi yere düşen bulutların gölgesine çeviriyorum ve Ellie'nin ayakkabılarındaki toprakta ışığın izini görüyorum. Hangi yöne gittiğini anlamam sadece yarım saniye sürüyor. Dijital ayak izlerini gizlemekte en iyilerden biri olsa da, çevresindeki ortamı kullanarak gerçek ayak izlerini daha iyi gizlemeyi ona öğretmem gerekecek.

Onun peşinden koşturmak için kendimle mücadele ediyorum. Bu oyunu sevdiğini biliyorum. Onu kovalamamı, bulmamı istiyor. Bu oyunda hem heyecan hem de altında yatan bir korku var. Ona olmaması gerektiğini öğrettiğim bir korku. Onu kovalayacağım ve bulacağım. Başka seçenek yok.

Bu artık benim alışkanlığım oldu.

Birkaç saniye sonra, onun peşinden koşturaya başlıyorum. Ellie koştuktan nefret ediyor olabilir, ama bu onun için iyi. Zihni sürekli çalışıyor. Bu, zihnini boşaltmanın ve şimdilik içindeki huzursuzluğu biraz olsun atmanın bir yolu. Bu huzursuzluk her geçen gün artıyor.

Ellie'nin babası haklıydı. O gitmeye hazır. Tahminimce, Tova ve Cosima'yı özlüyor. Geçen hafta boyunca onları birçok kez gündeme getirdi. Onu güldürmek için kız kardeşim Cosima hakkında rastgele hikayeler anlatırdım.

Ama ben de onun yanındayım. Ben de huzursuzlanmaya başladım, ama aynı nedenlerden dolayı değil. Ona istediğim şekilde dokunmamak gittikçe zorlaşıyor. Her geçen gün kendimi kontrol etme gücüm biraz daha azalıyor.

Kimsenin bana işkence yapabileceğine inanmıyordum. Çok fazla acıya dayanabileceğimi kesin olarak biliyorum. Dayanıklılığım çoğu insandan daha yüksek. Anahtar, zihnine çekilmek. Ellie'den önce hiç düşünmediğim tek şey, kendime işkence etmeye dayanıp dayanamayacağımdı. Bu tam da öyle bir şey.

O uyuduktan sonra tuvalete gidip kendi kendime mastürbasyon yapmam bile işe yaramıyor. Mastürbasyon her zaman bir araç olmuştur. Hayatımın çoğunda kontrol ettiğim bir araç. Hiçbir kötü alışkanlığın ya da penisimin beni yönetmesini istemedim. Bu zor olmamıştı; Ellie bunu değiştirdi.

Kırılmayacağım. Kırılmam. Onun bunu istemesi, beni istemesi gerekiyor. Benim ona ihtiyaç duyduğum gibi onun da bana ihtiyaç duyması gerekiyor. En azından ilk seferinde. Benim küçük tilkim o kapıyı aralamalı. Bunu yaptığında, ben de o lanet olası menteşeleri söküp atacağım.

Sabırlı ol, diye kendime hatırlatıyorum. Ellie söz konusu olduğunda, alıştığımından çok daha sık yapmam gereken bir şey. Daha önce bununla hiç mücadele etmemiştim. Sabırlı olmak, ailem için yaptığım işte beni en iyilerden biri yapan şeydir. İhtiyacım olanı elde etmek için insanları beklemekte hiçbir sorunum yok. Ellie bunun istisnası. Beni sinir ediyor.

Mülkün güney tarafındaki ekinlerin yanından koşarak geçip tatlı su deresine doğru ilerliyorum. Burası gerekirse uzun süre dışarıdan hiçbir yardım almadan kendi kendine idare edebilir.

Hala farklı malzemelerle ilgili sevkiyatlar geliyor, ama buraya doğrudan teslim edilmiyorlar. Sevkiyatlar başka bir yere bırakılıyor, oradan alınıp taşınıyor. Ellie'nin bu siparişleri vermek ve ödemek için kullandığı hesapları olduğunu anlamak için çok kafa yormama gerek yok. Bahse girerim çoğu otomatik ödeme.

Ellie hayatında birtakım hırsızlıklar yapmış olabilir, Z bana onun çevrimiçi maceralarından bazılarını anlatmıştı. O biraz Robin Hood gibi, insanların borçlarını ve sağlık faturalarını siliyor. Eminim bu özelliği annesinden almıştır. Büyük şirketlerden alıyor ve en çok ihtiyacı olan insanlara veriyor.

Mesele Şu ki, Ellie'nin kendisi çok fazla sermaye kullanmıyor gibi görünüyor. Marka kıyafetler giymiyor, gösteriŐli arabalar almıyor, bu konuda hiçbir Şey yapmıyor. Hayatın güzel Őeylerinden zevk almaması hoşuma gitmiyor. O kendine iyi davranmayacaksa, ben davranacağım.

Şimdi, onun yaptığı gibi gölgede kalarak dereyi yukarı doğru takip ediyorum. İnsanlar, bilinçli olarak farkında olmasalar bile, genellikle suya çekilirler. Bu doğal bir çekimdir, ama su olan yerde izler de vardır.

Kısa bir süre sonra onu ileride görüyorum. Göğsümdeki sıkıŐma azalıyor. Onun hızı yavaŐlariken ben hızlanıyorum. Adımlarımı daha gürültülü hale getiriyorum, yolumun yakınındaki dallara basarak ona geldiğimi haber veriyorum. O bu kısmı seviyor.

Ellie küçük bir çığlık atar ve hızını artırmaya çalışır. Ben biraz yavaŐlarım, o sırtın tepesine ulaŐana kadar beklerim, sonra üzerine atlarım.

"Ahh!" Onu kolayca kollarımın arasına aldığımda bir çığlık daha atar. Ardından kahkahalar gelir. "Her dalın üzerine mi bastın? Geldiğini görmek için bakmama bile gerek yoktu. Normalde kocaman kıın kilise faresi gibi hareket eder."

"Etkili olması içindi."

Ellie yine gülerek kollarını boynuma doladı ve parmaklarını orada birleŐtirdi. Onunla sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Onun kaygısız olmasını seviyorum.

"Beni geri taŐıyabilirsin." Dramatik bir Şekilde geriye yaslanarak boynunu ortaya çıkarır. Bu sefer kaybettim. Onu daha yükseğe kaldırır, aynı anda eğilip onu orada pebilirim. Dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissediyorum. "Ro," diye iç geçirir Ellie.

Siktir, ismimi bu Şekilde kısaltmasına bayılıyor. Çok seksi geliyor.

"Tam burada," diyorum ona ve orasını ısıırıyorum.

"Sen tam buradasın." Başımı kaldırıyorum.

"Anladın mı?" Ellie dudaklarını yalar.

"Sayılır." İŞleri gereğinden fazla ileri götürmeden onu tekrar ayakları üzerine indiriyorum. Ellie çok cazip. "Buraya, Şey, bir Şeyler kontrol etmek için gelirdim."

"Ben mi?" Ellie başını eğiyor. Lanet olsun, bunu itiraf ettiğini duyunca çok heyecanlanıyorum.

"Bu tür Şeyleri konuşmayız." Başını bana doğru eğiyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Güzel, bana alıŐmaya başlıyor. Planım da bu.

Planım bu. Onun bedeninin ve zihninin benimkine uyum sağlamasını istiyorum.

"Bunun için utanmana gerek yok, Ellie." Elimi yanağına koyup başparmağımla alt dudağını okşadım. "Hoşuma gitti."

"Ben de senin genelevde olmanı izlemekten zevk aldım." Geri çekilmeye çalıştı ama ben daha hızlıydım. Boynunun arkasını avuçladım, böylece benden uzaklaşamadı.

"Hâlâ buna kızgınsın." Dudakları sert bir çizgi oluşturur, ama başını sallar. "Sadece seni dışarı çıkarmak içindi. Seks için para ödemem ve aldatmam."

"Aldatmak' ne demek?" Küçük düğme burnu buruşur. Bulutlar dağılır, güneş yüzüne vurur ve çillerini aydınlatır.

"Sen benimsin, küçük tilki." Gözleri yüzümü tarıyor. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevaplar Ellie hemen. "Sadece anlamıyorum. Hepsi bu."

"Beni izlemekten neden zevk aldığını anlıyorsun. Neden kıskançlık duyuyorsun?" "Hayır, senin neyin var bilmiyorum."

"Sadece doğru."

"Sadece delice."

Kıkırdarım. "Belki delice, ama aynı zamanda doğru. Ben her zaman içgüdülerime güvenirim."

Dili dışarı çıkıyor, alt dudağını yalıyor. "Ve benim senin olduğumu söylediler?"

"Öyle dediler."

Ellie yaklaşır, ellerini göğsüme koyar. Onu cesaretlendirmek için boynunu hafifçe sıkarım. "Gerçekten deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır, ama kendini sorguladığını düşünüyorum, bu da seni deli ediyor olmalı."

"Öyle olmamız gerekmez mi?"

"Sen zekisin Ellie ve benim gözümde, başkaları kötü görse bile, yaptığın şeyler iyilik için. Umarım bir gün sen de bunu görür ve anlarsın." Onun sadece bana değil, kendine de güvenmesini istiyorum.

"O kadar kolay değil. Yaptığım şeyler çevremdeki insanları tehlikeye atabilir. Herkesi geride bırakmak zorunda kalırım." Gözleri yaşlarla doldu, ama gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"İşte burada devreye giriyorum, küçük tilki. Kendinle ve benimle savaşmayı bırak." Eğilip ona yaklaşıyorum. "Kimseyi terk etmek zorunda değilsin. Senin için *ben* savaşıyım."

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldadı. "Bir rüya gibi. Korkmadan istediğim şeyi yapmak."

"Benimle kal, küçük tilki, tüm hayallerini gerçekleştireceğim." Ellie kalkar ve ilk kez ağzını ağızıma bastırır.

Chapter Fourteen

ELLIE

T Adam bana karşı bağışık değil. Birlikte duş aldığımızda ya da öpüştüğümüzde, penisi her zaman sertleşir ve bana baskı yapar. Her gün ona dokunmak için daha fazla cazip hissediyorum, ama yeterince cesur değilim. Ancak, giderek daha fazla

rahat hissediyorum. Çıplaklığım daha doğal geliyor.

Ronan da bunu saklamaya çalışmıyor. Yatakta da durum aynı. Penisinin sürekli bu şekilde olması acı verici olmalı, değil mi? Emin değilim. Penisler hakkında bildiğim her şey romantik kitaplardan ve anatomi derslerinde öğrendiklerimden geliyor, yine kitaplardan ve edebiyattan.

Rüzgar estiğinde erkeklerin sertleşebileceği söylenir. Bundan pek hoşlandığımı söyleyemem. Birini düşünmediğim sürece vajinam hiç heyecanlanmıyor ve o kişi her zaman Ronan.

Romantik kitap okuduğumda bile, kahramanın yerine onun yüzü geliyor. Kitaptaki kahraman kızın sarı saçlarından falan bahsetmeye başlayana kadar her şey güzeldi. Sonra kıızıldan olduğum için sinirleniyordum.

"Aklından ne geçiyor?" Ronan saçımı taramayı bitirince soruyor. Birlikte gerçekten bir rutine girdik. Sadece ikimiz değil, babamla da öyle. Her zaman ona yardım ediyor ve buradaki herkes için elinden geleni yapıyor. Benimle burada kalmak için zaman ayırdığını da fark etmedim değil. Benim için hayatını askıya aldığını. Onun burada olmasına minnettarım; kendimi güvende hissediyorum.

Tüm bunlara rağmen, Janet'e yardım etmeye gittiğinde yine de biraz sinirlenmiş olabilirim. Elbette, o evli ve her şey, ama Ronan gömleksizdi ve haftalık market alışverişini taşıırken tüm kasları görünüyordu. Kocasının birkaç işi halletmek için şehir dışında olduğunu biliyorum ama

ne olursa olsun. O da hamile olabilir. Ronan'ı takip ettiğim için, elbette rasyonel olduğumu hiç iddia etmedim.

"Penisin sürekli sert olması canını acıtıyor mu?" Soru sormadan bir şey öğrenemezsin.

"Boş ver." Geri çekilmeden önce boynumu öptü.

"Umursama mı? Benim ön kolum kadar büyük." Dönüp kolumu kaldırarak ona gösterdim.

"O kadar da büyük değil." Elini başının üstünden geçirir. Ronan'ın normalde kısa olan saçları geçen hafta uzamıştır.

"Bir bakalım, çıkar şunu. Yan yana koyalım."

"Akşam yemeğinden önce atıştırmak ister misin?" Ronan gülümsemiyor ya da başka bir şey yapmıyor. Duygularını bu kadar kolay saklayabilmesi tam bir saçmalık. Eğer onu iyi tanımıyorsam, duyguları olmadığını düşünürdüm, ama o beni önemsiyor. Bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Hayır." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. Yemek yemeyi hatırlarsam, her zaman atıştırmalık yerim. Hayattaki küçük şeyleri unutabiliyorum. Yapabildiğim ve yapamadığım şeyler garip. Sanırım beyin diğer işletim sistemleri gibi; ancak belirli bir miktarı kaldırabiliyor.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Gözleri yüzümü tarar.

"İyiyim," diye homurdanarak fırçayı elinden alıyorum. "Sanırım şimdi yatacağım." Fırçayı lavabonun üzerine bırakıyorum. Ronan kollarını göğsünde kavuşturarak kapının önünü kapatıyor.

"Aç olmadığından emin misin?"

"Aç değilim." Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum. "Bir böcek olduğunu sandım." Huysuzluğumu örtbas etmek için yalan söylüyorum. Ronan orada, kıpırdamadan ve ifadesizce duruyor. "Çekil."

"Hayır."

"O zaman burada duralım." Ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, ona uyum sağlarım. "Başka bir işin yoksa tabii. Eminim Janet sana teşekkür etmek için bir şeyler hazırlamıştır."

Janet gerçekten de en iyi Reese's Pieces kurabiyelerini yapar. Her eyalette yasaklanmaları gerekir. Bunu kendime saklıyorum. Ronan'ın Janet hakkında zaten bildiklerinden fazlasını bilmesine gerek yok.

"Hamile kadın mı?"

"Herkesin kendine özgü sapkınlıkları vardır." Ne yazık ki her türlü pornoyla karşılaştım. İnternette bu tür şeylere rastlayabilirsiniz. Her şeyin bir sapkınlığı vardır.

Her şey için bir sapkınlık vardır. Yargılamıyorum, ya da Ronan'ın benden başka bir şeye ilgi duyduğunu düşünene kadar yargılamıyordum.

"Ve sen benim hamile kadınlardan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Omuz silkiyorum. Ronan'ın gözleri karnıma düşüyor. "Daha önce hoşlanmıyordum, ama eminim sen bunu benim için değiştirebilirsin." Elim karnıma gidiyor, orada garip bir titreme var.

"Yani sen..." Sözümlü yarım bırakıyorum. Bebekler ve çocuklar daha önce hiç ilgimi çekmemişti. Pek çok şey ilgimi çekmiyor. Haftadan haftaya yaşıyorum, nereye varacağımı hiç bilmiyorum. Yorucu ama bu şekilde herkes güvende. Bu, uzun zamandır bir yerde kaldığım en uzun süre oluyor.

Bu fikri sevmedim değil. Aslında tüm paketi sevdim. Bir yere yerleşebilmek gerçekten kulağa hoş gelmeye başladı. Reese'in kurabiyelerini yapmayı öğrenebilirim. Gerçi en son Cosima ile yemek yaptığımda villayı neredeyse yakıyorduk.

"Senin benim bebeğimi taşıdığın düşüncesi beni tahrik ediyor mu? Evet, tahrik ediyor." Nefesimi tutuyorum, ama hala sinirliyim.

"Bu mümkün değil." Ellerimi göğsüne koyup itiyorum. Ronan hiç etkilenmeden orada duruyor. "Çekil."

"Hayır."

"Aman Tanrım!"

"Aç olmadığından emin misin?"

"Biliyor musun? Ben..." Ronan kolunu bana doladı, eli kığıma gitti ve hafifçe sıktı.

"Yoksa başka bir şey mi istiyorsun?" Beni kendine doğru çeker, penisi karnıma batar. "Janet'in yorumunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sen sinirlisin."

"Belki de sadece senin ilgini istiyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Gerçi bu doğru olsa da. Onun ilgisine bağımlı hale gelmem ve onu kimseyle paylaşmak istemem onun suçu.

"Sen her zaman benim ilgimi çekiyorsun, küçük tilki. Senin için burada nazik davranıyorum."

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum.

"Beni izliyordun. İnsanlarla samimi davranıp sohbet ediyor muyum? Ailemden olmayanlar için kendimi zorluyor muyum?" Hayır anlamında başımı sallıyorum. Ronan kendine saklanır. Köşede sessiz, ürkütücü bir dev gibidir. Burada öyle davranmıyor. "Onlar senin insanların. Bu da onları benim insanlarım yapar."

"Bu çok tatlı." Benim için her zaman doğru şeyleri söyler ve yapar. "Benim için çok fazla şey yapıyorsun. Buna layık olamıyorum." Ronan benim saçmalıklarımın bıkacak. Kahretsin, ben bile saçmalıklarımın bıktım. Onu hayatımda olduğu için şu anda en büyük korkum bu.

"Senden hiçbir şey yapmanı istemedim."

"Gördün mü, ben de bunu kastetmişim."

"Senden istediğim şeyler olmadığını söylemedim."

"Oh." Dudaklarımı yaladım. "Neler var? Yapabilirim."

"Yapamazsın, bebeğim." Popomu bir kez daha sıkıyor.

"Neden?" diye itiraz ettim. Artık yapmak istiyordum. "Bu ters psikoloji mi?"

"Hayır," diye gülüyor. Bu ses beni daha da rahatlatıyor. Aramızda onun penisinin titrediğini hissediyorum. "Senden istediğim şeyi sen veremezsin. Onu hak etmeliyim." Diğer eli saçlarıma dalıyor, bir avuç dolusu saçımı kavırıyor. "Sen sen olmaya devam et. Şu anda tek istediğim bu."

"Emin misin?" Bu yeterli gelmiyor. Ona doğru kayarak, penisine daha sert baskı uyguluyorum. "Başka şeyler de var."

"Rahatlamaya mı ihtiyacın var?"

"Senden bahsediyorum," diye aceleyle söylüyorum.

"Beni memnun etmek mi istiyorsun, küçük tilki?" Sözleri daha ağzımdan çıkmadan başımı sallamıştım bile. Onu memnun etmek istiyordum. "Sözlerini duymak istiyorum. O kapıyı arala, ben de geçeyim." Beklediği şey bu muydu? Ona yeşil ışık yakmam mı?

"Ellie," diyor, hafifçe sarsarak başımı daha da geriye çekiyor. "Ne söyleyeceğini iyi düşün, çünkü o kapı bir daha asla kapanmayacak."

"Aramızda kapalı kapıları sevmezsin."

"Aramızda olan her şeyi nefret ederim."

Kendi alanını seven ve kendini izole etme eğiliminde olan bir kız için bunu itiraf etmek garip gelebilir, ama Ronan ile aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Aslında, onun her zaman yanımda olmasını istiyorum.

Garip bir şekilde, o zaman kendimi en özgür hissediyorum.

Chapter Fifteen

RONAN

I Ellie'nin bana bu sözleri söylemesini bekleyeceğim. Gerekirse son nefesimi verene kadar burada bekleyeceğim. Onun rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Titremesinden, farkında olmadan çıkardığı küçük seslerden bunu hissedebiliyorum.

ellerimi onun üzerinde dolaştırdığımda, o kadar da masum olmayan bir şekilde.

Frank, Janet'in yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği için ona yardım etmeye gitmiştim ve Ellie'nin odasından çıkıp aramızda biraz mesafe olunca, sikimin sakinleşeceğini biliyordum. Ama bu kısa sürdü. Eve girdiğim anda sertleştim ve onun tatlı kokusu ciğerlerimi doldurdu.

"Seni memnun etmek istiyorum." Sözleri ruhuma merhem gibi geliyor. Aradığım şey bu. Bütün dünya Ellie'ye ve yapabildiklerine odaklanmış durumda. Ama onun gözleri sadece bende. Ondan daha ne isteyebilirim ki?

Parmaklarım saçlarından ayrılır, böylece onu ayağa kaldırabilirim. Onu yatağa taşıırken dudaklarını dudaklarımla ele geçiririm ve onu altıma yatırırım. Ellie öpücüğü derinleştirirken parmaklarını sırtıma geçirir. Kalçalarını sallayarak sikimi onun amına sürüyorum. O da küçük bir inilti çıkarır.

İşler çığırından çıkmadan öpüşmeyi kesiyorum. "Hayır," diyor Ellie, ellerini boynuma dolayarak beni tekrar ağzına çekiyor. Onu reddedemem, bunu yapamam. Onu tekrar öpüyorum ama vücudumu yukarıda tutuyorum, böylece beni tatmin etmek için amını bana sürtmeye çalışamaz. "Buraya gel." Kalçalarını kaldırıyor.

"Bırak," diye emrediyorum. Yüzü buruşuyor, ama beni bırakıyor.

Benim açgözlü öpücüklerimden şişmiş dudakları ve ve saçları, parmaklarımla kavradığım için vahşi bir bukleyi yığını gibi.

Nasıl olur da ne kadar muhteşem bir tanrıça olduğunu fark etmez?

Ellerimi onun büyük beden tişörtünün altına sokup, külotunu tutup bacaklarından aşağı çekip ayağından çıkarıyorum. Sonra ayağa kalkıp masasına gidip sandalyesini alıyorum. Sandalyeyi yatağa doğru çeviriyorum.

Ellie dizlerinin üzerine çöküyor, giydiği gömleğim kalçalarına kadar çıkıyor, bacakları altına kıvrılmış, dizleri ayrılmış. Bu pozisyon, am dudaklarının açılmasına neden oluyor ve küçük, kızaran klitorisini ortaya çıkarıyor, küçük kapağından bana doğru bakıyor.

Onun karşısındaki sandalyeye oturmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ro." Dilini çıkararak alt dudağını yalar. "Ne yapıyorsun Ne yapıyorsun?" Gözlerini kırıştırır, güzel yüzünde şehvet dolu, sersemlemiş bir ifade vardır. "Gömleğini çıkar," diye emrederim.

"Bu senin gömleğin." Sözlerinde sertlik var. Ben sadece ona bakıyorum. "Peki, ama sen de." Tereddüt etmeden gömleğimi çıkarıp bir kenara atıyorum. Ellie yavaşça gömleğini çıkarıyor ve önümde tamamen çıplak kalıyor.

Elbette, onu birkaç kez çıplak görmüştüm, ama bu farklıydı. Ellie yatağının üzerinde, bacaklarını benim için açmıştı. Am dudakları parıldıyor, ilgi bekliyordu. Ağzım sulanıyor, ona atlayıp o sert küçük klitorisini ağzıma almak istiyordum. Yüzüme boşalana kadar dilimle okşamak istiyordum.

Görünüşüme hiç önem vermemişimdir. Yıllar içinde yaptırdığım dövmeleğim var. Birkaç tanesi yara izlerini kapatıyor. Bu konularda basit biriyim. Çoğu gün kot pantolon ve gömlek giyip botlar giyerim. Saçlarımı kısa keserim, hepsi bu kadar.

Her gün tıraş oluyorum, ama hepsi bu kadar. Ellie'nin gözleri, onun yanında soyunduğumda her seferinde beni tarıyor ve bu, onun gördüklerinden tahrik olduğunu bildiğim için göğsümü dövmek istememe neden oluyor.

"Anladın mı?" Elimi göğsümden aşağı doğru gezdiriyorum, gözleri de onu takip ediyor. "Erkeklerin vücut kılları hafife alınır." Kahkaha atıyorum. Vücudum kıllarla kaplı değil ama oldukça fazla var. Ellie elini ağzına kapatıyor. "Uyluklar da," diyor elinin arkasından mırıldanarak.

"Onayladığın için mutluyum, küçük tilki." Ellie elini indirir ve göğüsleri sallanır. Onların elime tam olarak uyduğunu zaten biliyorum. Bu, Ellie'nin benim, benim de onun olmamız gerektiğini kesinleştirdi.

"Orada öylece oturacak mısın?" Dişlerini alt dudağına batırır.

"Bana gösteri yapma sırası sende sanıyordum." Ayaklarımı uzatıp sandalyeye yaslanırım. "Bu adil."

"Hey, bunu konuşmayız." Ben de konuşmak istemiyorum. Onun da bana iyilik yapmasını izlemek istiyorum. Sanırım kendime işkence etmekten de zevk alıyorum, ama işleri çok aceleye getirmemeye çalışıyorum. Onu korkutup kaçmasını istemiyorum. Zaten çok uzağa gidemez.

"Beni izlerken kendine dokundun mu, Ellie?" Derin bir nefes alır. "Cevap ver," emrediyorum. Ellie bana gözlerini kısıabilir, ama benim için ıslanan amcığı onu ele veriyor. "Göster bana."

Ellie başını öne eğdi, saçları yüzünü ve göğüslerinden birini kısmen kapattı. "Ben daha giyiniktim."

"Göster bana." Başını hafifçe kaldırır ve kirpiklerinin arasından bana bakar. Gözlerimi ondan ayırmadan şortumun önünü açar ve sikimi dışarı çıkarırım. Hala elimde olan ıslak külotunu sikimin etrafına sarar ve tembelce kendimi okşarım.

Eli uyluklarından bacaklarının arasına kayar, narin parmakları klitorisine gider. Yavaşça küçük daireler çizmeye başlar, başı geriye düşer ve gözleri kapanır. Küçük bir inilti çıkar.

Büyülenmişim. Bu kadın bir tanrıça ve bunun farkında bile değil. Nasıl, bilmiyorum, ama bir gün ona bunu göstereceğim. Penisimi sertçe sıkıyorum, hemen boşalmamaya çalışıyorum. Ellie'nin başı öne düşüyor, gözleri tekrar açılıyor.

"Bana dokunmanı istiyorum Ro, lütfen."

Daha önce hiç kararlılığım sarsılmamıştı ya da kararlarımda tereddüt etmemiştim. Hayatları için yalvaran, dilenen ve bana acıklı hikayeler anlatan adamlar gördüm. Benden bilgi almaya çalışanların karşı tarafında da bulundum ve bana hiçbir şey anlatamadılar. Ellie sadece soruyor ve ben zihnimde belirlediğim tüm kuralları çiğniyorum.

Onun sözleri, benim kontrol ettiğim her şeyi paramparça ediyor. Üzerine atlıyorum, kolumu uzatıp onu yatağa yatırıyorum. Şaşkın bir çığlık atıyor, sonra yumuşak bir kıkırdama dönüşüyor, ben de dudaklarından öpüyorum, sonra onun yemyeşil vücuduna doğru inmeye başlıyorum. Yavaş olmaya çalışıyorum, ama onu elde etmek için o kadar uzun süre bekledim ki, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

Ellerim göğüslerini kavrar, onları bir araya getirir, dilimle birini yalar, sonra diğerine geçerim ve sonra dik göğüs uçlarından birini ağzıma alırım. Ellie sırtını yataktan kaldırır, ağzıma daha fazla girmeye çalışır. Çok seksi ve tamamen benim.

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeye devam ediyorum, yumuşak karnında durup onu öpüyorum. Oh, daha önce Ellie'nin hamile olduğunu düşünmüştüm; çok seksi bir düşünceydi, ama onun yaptığı her şey beni tahrik ediyor. Şimdi, bu fikir onun parlak zihninde dolaştıkça, bu olasılığın gerçekliği bana somut gelmeye başladı. Bunu istediğimden değil, belki bugün ya da yarın değil, ama zamanla. O hazır olduğunda.

Bazı pisliklerin bir kadını kendilerine bağlamak için hamile bıraktıklarını biliyorum, ama benim buna ihtiyacım yok; Ellie benim. Benden kaçması mümkün değil. Onun içinden bir bebek istiyorum, ama buna ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım olduğu kadar değil. Bu her şeyden daha önemli.

Ellerimi uyluklarının arkasına kaydırıp, bacaklarını açıp yukarı doğru iterek bacaklarının arasına yerleşiyorum. Artık bana tamamen açık, aramızda hiçbir engel yok.

"Ro..." Dudakları aralanmış, her nefes alışında göğüsleri hareket ediyor.

"Bu amcık benim," diyorum ona. Ellie kararlı bir şekilde başını sallayarak onaylıyor. "Benim için söyle, küçük tilki. Sözlerini sevdiğimi biliyorsun." Tüm ifadesi yumuşuyor.

"Amcığım senin." Tek ihtiyacım olan bu. Yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, dikkatimi çekmek için yalvaran küçük sinir demetine yöneliyorum. O benim adımı haykırıp ilk orgazmını yaşayana kadar yalayıp emiyorum. Tatlı ve keskin tadı ağızımda patlıyor. Her bir damlasını tüketiyorum, sanki yaşamak için buna ihtiyacım varmış gibi içiyorum.

Bununla yetinmiyorum. Onun olabildiğince ıslanmasını istiyorum. Ellie, sikimin büyüklüğü hakkında yorum yaparken yanılmıyordu. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bana göre çok minik, ama çoğu insan öyledir. Bacaklarından birini bırakıp parmaklarımı amına götürüyorum. Yavaşça birini içine sokuyorum.

Ellie'nin kalçaları titriyor. Siktir, çok sıkı. "Hiç parmaklarını içine soktun mu?"

Kafasını sallar. "Ama iyi geliyor." Parmaklarım onun içinde girip çıkarken kalçaları sallanmaya başlar. Ağızımı klitorisine geri koyarım ve ıslak, alaycı bir öpücük veririm. Onu tekrar tahrik etmeye başlarım ama orgazm olmadan önce geri çekilirim. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra, ikinci parmağımı da içine sokmaya başlarım.

Ellie'nin parmakları kısa saçlarımı kavrar ve inleyerek adımı söylerken çekip çeker. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Onun da dayanabileceğinden emin değilim. İkimiz de

tetikteyiz.

Amcığı parmaklarımın etrafında nabız atmaya başladığında, parmaklarımı onun içine sokarken klitorisine yapıştım. Ellie'nin tüm vücudu orgazm onu tamamen sarmadan önce gerildi.

Ona acı vereceğini bildiğim halde onu içimde istemekten nefret ediyorum, ama şu anda başka bir seçeneğim yok. O zevk dalgasının üstünde sörf yapıyor ve ben bunu acıyı örtbas etmek için kullanacağım. Onu tamamen benim yapmam gerekiyor. Kimsenin yapamayacağı bir şekilde ona damga vurmam gerekiyor.

Bacakları hala titriyor, ben onun üzerine çıkıp, penisimi onun açıklığına yönlendiriyorum. Ellie'nin gözleri, ben onun içine girerken açılmaya başlıyor. Beni Ellie'den uzak tutan bariyerin kırıldığını hissettiğimde, o bir çığlık atıyor. Buna izin veremem.

Ellie'nin elleri omuzlarımı kavramak için havaya uçar, tırnakları bana batar. Onu her santimimle doldurana kadar durmam. İçimden çıkan iniltiyi durduramam. Hislerim çok güçlü. Ellie'nin amcığı benim sikimi boğuyor. Boşalmayı da durduramam. Ellie çok iyi hissettiriyor, boşalmadan duramam.

"Ellie." Alnımı alnına dayadım. Küçük bir inilti çıkardım.

"Boşalıyor musun?" Penisim onun içinde titriyor, ona daha fazla boşalırken şişiyor.

"Siktir." Kontrolümü kaybettim. "Üzgünüm." Kafamı kaldırdığımda, bana gülümsüyor.

"Neden? Acı geçiciydi." "İçine boşaldım."

"Oh." Gözlerini benden kaçırıyor. Çenesini tutup, zümrüt yeşili gözlerini bana doğru çekiyorum.

"Bana kızgın mısın?" Hayır anlamında başını salladı. "Üzgünsün." Yine başını salladı. "Ellie," diye uyardım. Tepkisi tehlikeliydi. Bu, benim ona bebek yapmamı istemediğini sessizce kabul etmesi anlamına geliyordu.

"Sorun değil, ilk seferde hamile kalmayacağımdan eminim. Endişelenme."

Onu sertçe öpüyorum, dilimi dudaklarının arasına sokuyorum. "Sana seçim şansını vermediğim için üzgünüm. Ama sana girmeyi çok sevdiğime söz veriyorum ve şahsen pişman değilim." Onun böyle düşünebileceğini anlayamıyorum.

"Gerçekten mi?" Sesinde utangaçlık var, ama dudaklarının aralığından bu fikrin onu tahrik ettiğini anlayabiliyorum.

"Beni cesaretlendirme, çünkü o zaman beni senden asla uzak tutamazsın." Onun içinde yaşayabilirdim.

"Senin üstümde olmanı seviyorum."

"Senin içindesin." Çıkarıp tekrar giriyorum, yüzünde acı belirtisi var mı diye bakıyorum. Küçük bir inilti duyuluyor.

"Nasıl hala sert kalabiliyorsun?"

"Sen." O hayatıma girdiğinden beri penisim tamamen canlandı. "Senin vajinan sihirli."

"Ro." Dudaklarını yaladı, bacaklarını daha yükseğe kaldırdı, içime daha fazla girmeme izin verdi.

"Aferin kızım, bırak da gireyim," diye onu cesaretlendiriyorum, ellerim onun üzerindeyken benim konuşmamdan ne kadar hoşlandığını görünce. "Sen benim olduğunu söyledin." İlk başta sığ bir şekilde itmeye başlıyorum, ama hala beni sıkıca sarıyor.

İçimden beni tırmalayan canavarla savaşmak zorundayım, bırakıp onu yatağa sikkem istiyorum, ta ki sikim sonunda inene kadar. Bunun mümkün olup olmadığından emin olmasam da. Artık onun bana ne kadar iyi geldiğini biliyorum, amının beni sıkıca kavradığını, içime boşalmam için yalvardığını. Nasıl yapmam? Bu çok cazip.

Onu seven ve ona hayran olan tarafım galip geliyor. Kendini bana verdi ve ben de ona tam bağlılığımı göstermeye fazlasıyla hazırım. Kendimi ona tamamen adadığımı şimdi anlaması daha iyi, ama bu onu asla bırakmamak anlamına geliyor.

Ona ben bakacağım. Benimle kavga etmeye çalışsa bile, ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayacağım. Aslında, onun benimle kavga etmesi, onun ihtiyacı olan şey. Ellie beni kışkırtıp, benden alabileceği tepkileri görmek istiyor. Beni test ettiğini farkında mı bilmiyorum, ama ben öyle görüyorum.

Kalçalarımı hareket ettiriyorum, zaten başka bir orgazma yaklaşmış durumdayım, ama bu sefer onsuz yapmayacağım. Onun yanımda olmasına ihtiyacım var. İçine boşaldığımda yüzünü izlemesini istiyorum, böylece bana ne yaptığını görebilsin. Eğilip, içinden girip çıkarken vücudumun klitorisine baskı uyguladığından emin oluyorum. Beni her yerde, içimde ve dışımda hissetmesini istiyorum.

"İçine boşalacağım Ellie ve sen benim her damlamı içine alacaksın." Onun ağzından çıkan inilti, ikimizin de aynı fikirde olduğunu gösteriyor, ama bu yeterli değil. "Bu sefer istediğini söylemen gerekiyor." Burada gücün onda olduğunu bilmesinin benim için önemli. Onun isteği benim emrimdir. Henüz farkında olmayabilir, ama o da buna ihtiyaç duyuyor.

"Hepsini istiyorum." Mücevher rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"O zaman sana bunu vereceğim." Sadece şu an için değil, hayatımızın geri kalanı için demek istiyorum. Bu sadece başlangıç.

Bu sefer ona girdiğimde, hiçbir şeyden ekinmedim. Her hareketime karşılık verdi, kalçalarını kaldırarak beni sonuna kadar içine aldı. Vücudunu çoktan okuyabiliyordum; sıkı amının beni kavrayışından, doruğa yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyordum.

Hızımı artırıyorum, elim aramızdan aşağıya uzanıp küçük klitorisini okşuyor. Çok geçmeden orgazmı onu ele geçiriyor, vücudu altımda titriyor.

"Ro." Zirveye ulaştığında benim adımı haykırıyor. Onun benim sikimde boşalmasını izlemek beni de onunla birlikte zirveye ulaştırıyor. Onun içine olabildiğince derine giriyorum ve ona söz verdiğim gibi, son damlasına kadar içime boşalarak onu işaretliyorum.

Birkaç saniye sonra vücudu gevşer, orgazmının son etkileri yavaşça dağılır. Hala sert olan penisimin etrafında küçük titremeler hissediyorum. Ona girmeye devam etmek istiyorum, ama ona zarar vermek istemiyorum. Bunun yerine, onu da yanımda götürerek yuvarlanıyorum. Üzerime yerleşir, göğsüme sokulur.

Nefeslerimiz düzelirken parmak uçlarımla sırtını okşuyorum. Küçük tilkimizin aramızda olan biten her şeyi kafasında oturtmak için biraz zamana ihtiyaı olduğunu bildiğimden sessiz kalıyorum. Çok geçmeden, uykuya daldığını gösteren sevimli horlamalarını duyuyorum.

Daha önce hiç tatmadığım bir huzur hissi içimi kaplıyor. Hayatımda ilk kez kendimi tam hissediyorum.

Chapter Sixteen

ELLIE

I Ronan'dan önce uyanmam çok nadirdir. Bu adam hiç uyumuyor sanki. Yakışıklı yüzüne bakarak, bu adamın bu kadar kısa sürede benim için nasıl bu kadar önemli hale geldiğini merak ediyorum. Parmaklarım uzanıp saçlarını okşamak için kaşınıyor.

göğsüne dokunmak için parmaklarım kaşınıyor. Parmak uçlarımla göğüs kıllarının dokunuşuna takıntılıyım. Kendimi onun dövmelerini izlerken buluyorum.

Onu izlerken bir duygu dalgası beni sarıyor. Daha önce hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Bu hem canlandırıcı hem de korkutucu. Sadece bu da değil, o beni hiç kimsenin görmediği bir şekilde görüyor.

Keşke kendimi onun gözünden görebilseydim. Benimle ve benim hakkımda konuşma şekli, sanki dünyadaki en mükemmel insandan bahsediyor gibi. Gerçekte mükemmel olan o. Bana karşı hiçbir yanlış yapmıyor.

Beni kendisine aşık etti. Bu durum beni paniğe sevk ediyor. Bana yakın olan insanlar kendilerini tehlikeye atıyorlar ve Ronan'ın bu konuda beni dinlemeyeceğini biliyorum.

O adam beni korumak için kendini tehlikeye atmaya hazır. Onu yeterince önemsiyorum, bunu yapmasına gerek kalmaması diye. Bu yüzden babamın yanına döndüm. Burası güvenli ve kilit altında. Ben buradayken ve ortadan kaybolduğumda insanlar daha güvende.

Dün geceyi pişman değilim. Bekaretimi kaybetmek konusunda umabileceğim her şey ve daha fazlasıydı. Beklemeye değdi ve doğru adamı seçtim. Ronan bana nasıl dokunacağını, vücudumu sadece onun yapabileceği şekilde tepki vermesini nasıl sağlayacağını biliyordu. Bu konuda benden çok daha iyi.

Bir gözyaşı damlasının aktığını hissedince yanağımı silerim, bundan sonra ne yapacağımı biliyorum. "Seni seviyorum," diye Ronan'a fısıldarım, yataktan yavaşça kalkmadan önce ona bu sözleri söylemem gerekiyor.

Hızlıca giyinmem hiç zaman almadı. Her hareketimde, dün geceki sevişmemizin ardından uyluklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. Ronan beni bir tur daha yapmak için uyandırmıştı bile.

İkimiz de tek kelime etmedik. O benim vücudumu taparcasına yumuşak dokunuşlarla okşadı. Bu adam beni seksi hissettirmeyi biliyor. Bu kesin. Ronan için ben sadece bilgisayar ekranının arkasındaki inek kız değilim. Bana bakışı, dokunuşu ve daha pek çok şey beni bir tanrıça gibi hissettiriyor.

Çanta falan hazırlamama gerek yok. Her zaman bir tane hazır tutup kamyonette tutuyorum. Hayatımın çoğunu böyle geçirdim. İhtiyacım olan her şeyi tek bir çantaya sığdırabilirim. Böylece gerektiğinde hareket etmeye devam edebilirsin. Kendini eğitirsin ve bu normal ve rutin hale gelir.

Artık bu kadar kolay olmayacağını düşünüyorum. Sevdiğin ve seni seven biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendiğim için. Sadece bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve Ronan'ın bana bakmasına alıştım.

Artık kendi saçımı yıkamaya başlamam gerekecek. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Kahretsin, onu özleyeceğim. Kendimi zorlayarak kamyonete binmeden önce yatak odamın penceresinden dışarıya bakıyorum. Ana yola çıkana kadar kendimi tutuyorum. Sonra gözyaşlarıma engel olamıyorum. Geri dönüp Ronan'a gitmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyorum.

Bunu şimdi yapmak zorundayım. Ona o kadar bağlandım ki, içim parçalanıyor. Bana asla sahip olamayacağım şeyler istememi sağlıyor. Hatta bebek sahibi olmak istememi sağlıyor. Elim karnıma gidiyor. Bu benim için bir seçenek değil.

Cyberius hala beni ararken olmaz, ve lanet olsun, insanlar pisliklik yaparken görmezden gelmek ve tepki vermemek çok zor. Her zaman başımı belaya sokuyorum. Bu yüzden yalnız kalmak daha iyi. O zaman sadece kendimi tehlikeye atıyorum.

Şehre vardığımda, kamyoneti bir otoparkta bırakıp yaya olarak yola çıkıyorum. Ortama uyum sağlamak ve fark edilmemek için, beyzbol şapkamı aşağı çekip güneş gözlüğümü takıyorum. Biraz yürüdükten sonra bir kahve dükkanı buluyorum. Sabahın bu saatinde açık olan tek yer burası.

Önce tuvalete gidip güneş gözlüklerimi çıkararak şişmiş gözlerime bakarım. Annemi kaybettiğimden beri bu kadar ağlamamıştım. Kahretsin,

berbat görünüyorum. Kahve dükkanının ortasında ağlamak istemediğim için derin bir nefes alıyorum. Bu sadece dikkatleri üzerime çeker.

Oturup Ronan'a bir mesaj yazmam ve ona üzgün olduğumu ve benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ettiğimi söylemem gerekiyor. Çok kızacak. Onu birkaç kez kızgın gördüm, ama bana hiç kızmadı. Bana kızgın olduğunu düşününce midem bulanıyor. Bu yeni bir şey. Genelde insanları kızdırmak umrumda olmaz.

Keşke Tova'yı arayıp tüm bunları onunla konuşabilsem, ama ona da dikkat çekmek istemiyorum, ayrıca bana Ronan'a geri dönmemi söyleyecektir. Hatta Ronan ve benim aramda bir şey olduğunu öğrenince çok heyecanlanacaktır. Cosima'nın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Ne de olsa o onun kardeşi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Arkadaşının kardeşiyle yatmama kuralı yok mu? Üstüne üstlük, onu tek gecelik bir ilişki gibi terk ettim. Utanıyorum. Bu çok kötü. Neden her şeyi mahvediyorum?

Cosima'yı üzmem istemiyorum. O hamile. Yine elim karnıma gidiyor. Bu bebek meselesini kafamdan atamıyorum. Bir parçam hamile kalmayı umuyor. O zaman başka seçeneğim kalmaz, lanet olsun, bilmiyorum. Hayatımı düzene sokmaya çalışmak mı? Şansımın düşük olduğunu düşünüyorum. Cosima ilk denemesinde hamile kaldı, bu yüzden benim şansımın daha düşük olduğunu düşünüyorum. Herkese aynı şey olamaz.

Şapkamı takıp, güneş gözlüklerimi çantama koyduktan sonra tuvaletten çıktım. Masayı işgal ettiğim için beni kovmasınlar diye bara gidip bir içki sipariş ettim. Yemek de yemeliyim ama şu anda midem kaldırabilir mi bilmiyorum.

Ronan'ın şimdi uyanmış olduğundan eminim ve ben orada olsaydım, sabah koşusu öncesinde yemek zorunda olduğum için şikayet edeceğim kahvaltıyı bana hazırlıyor olurdu. Ronan'ın beni kovaladığı koşular hariç, o koşuları özlemeyeceğim.

Kahretsin, o çok heyecanlıydı. Bir parçam onun beni yakalamasını ve sonra cezalandırmasını istiyordu. Bunun yerine, bana en tatlı şeyleri söyledi. Göğsümdeki ağrı zonklamaya başlıyor. Onunla ilgili anılarım acı tatlı olacak. Bu en iyisi, kendime tekrar hatırlatıyorum. Bunu çok sık yapacağım gibi hissediyorum.

"Ne alırsınız?" diyor barista, sabahın bu saatinde fazla neşeli bir şekilde.

"Sadece bir kahve," diyorum ona. Bu daha çok gösteriş için olacak.

"Bol krema ve şeker, biraz da yumurta ısırtığı." Ronan'ın derin, zengin sesini duyduğumda vücudumun her yeri ışıklandırılıyor. Bu bir halüsinasyon olmalı. Hareket etmiyorum; nefes bile almıyorum.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor, Ronan'ın eli kalçama iniyor. Vücudunun ısınısını hissedebiliyorum.

"Çikolatalı kruvasan da ekleyin. Kulağa hoş gelmiyor mu, benim küçük tilkim?" Sadece başımı sallıyorum. Ona dönmedim, ama sesi çok rahat.

Barista bize masamıza koymamız için bir numara verir. Ronan benden önce onu alır, sonra omzumdan çantamı indirip onu da alır. Sonunda, başka seçeneğim kalmadığı için ona dönerim.

"Merhaba?" Sanki bir soru gibi çıkıyor ağzımdan. Neden bana sırtıyor? Ronan ifadesini gizleme konusunda uzmandır, bu yüzden sırtışını görmemi istediğini biliyorum. Kabul ediyorum. Kızgın olmasından iyidir.

"Merhaba." Kafamdan şapkamı çıkarır, sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Bir masa bulalım." Ronan elimi tutar ve beni köşedeki bir masaya götürür. Benim için bir sandalye çeker, ben de otururum.

"Buradasın."

"Başka nerede olabilirdim ki?" Karşımda, sırtı duvara dönük olan sandalyeye oturur.

"Yatakta mı?"

"Sen yatakta değilsen yatakta kalmanın bir anlamı yok." Barista yiyecekleri ve kahveyi getirir. O gidene kadar ikimiz de konuşmaz. "Ye."

"Şu anda söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Ronan sandalyesine yaslanır. "Ne dememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Kızacağımı düşünmüştüm." Peçetenin kenarını ileri geri katlayarak oynuyorum.

"Kızgın diyemem." "O zaman ne?"

"Aslında iki yönlü bir durum. Gittiğin için kırıldım, ama bu aynı zamanda senin şimdi öğrenmen gereken bir ders: Sen kaçarsan, ben peşinden giderim." Öne doğru eğiliyor. "Ve ben her zaman yakalarım. *Her zaman*." Son kelimeyi vurgulamak için uzatıyor. Bu beni sinir bozucu bir şekilde tahrik ettiği için koltuğumda kıpırdanıyorum.

Vajinamın kendine gelmesi lazım. Ama dürüst olmak gerekirse, Ronan dün gece onu mahvetti — kahretsin, beni tamamen mahvetti. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra, artık eskisi gibi olmayacağımı biliyorum. Kaçmamın ana nedeni bu.

daha sonra hissedeceğim şeylere hazırlıklı değildim. Ona karşı hissettiğim tüm bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Kafandan çık, Ellie. Konuş benimle." Olamaz, gerçek adımlı kullanıyor, bu da çok ciddi olduğu anlamına geliyor.

Ayrıca, gittiğimde onu incittiğimi söylemesi içimi parçaladı. Niyetim asla bu değildi. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ve en iyisini yapmaya çalışıyordum ki Ronan'ın genel olarak nasıl hissedeceğini hiç düşünmedim. Sadece kızgın olacağını düşündüm. Onun incindiğini duymak, ebeveynlerinin sana kızgın olmadıklarını, hayal kırıklığına uğradıklarını söylemeleri gibi.

"Bu benim kafam, bundan kurtulamam. Ama sen de oraya bu kadar sık girmeyi bırakmalısın." Çoğu zaman beni bu kadar iyi anlamasını seviyorum, ama bazen de pek sevmiyorum. Hiçbir şeyden kurtulamıyorum.

Ronan'ın ifadesi ciddi kalıyor. Kahretsin. Aramızda sessizlik uzuyor. Ronan kendini savunmasız hale getirdi, ki eminim bu onun için bir ilkti. Bunu benim için yaptı ve ben de ona iyilik yapmalıyım. Zamanı geldi. Bana çok iyi davrandı ve onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Bunu hak etmiyor.

"Gittiğim için özür dilerim. Seni incitmek için asla bir şey yapmazdım." Gözlerine bakmaya özen gösteriyorum. "Benim yüzümden başına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Bu mantığın ne kadar hatalı olduğunu görüyorsun, değil mi? Cyberius'un bana zarar vermesinden endişeleniyorsun, sonra gidip bunu kendin yapıyorsun?"

"O seni öldürecek!" diye çok yüksek sesle tıslıyorum. Benim yüzümden ölmesini istemiyorum. "Ve onun adını söylememelisin." Etrafa bakıyorum, ama burada hala sadece biz varız ve çalışanlar bize hiç dikkat etmiyor.

"Beni öldürmek isteyen birçok insan var, Ellie. O da sıraya girebilir ya da" omuz silkiyor, "ben gidip onu öldürürüm."

"Onu öylece öldürecek misin?"

"Bu kolay kısmı." Ronan tekrar sandalyesine yaslandı. Onun çok ciddi olduğunu biliyorum. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama etmedi. Başkasının yanlış olduğuna inandığı bir şeyi kabullenmeme yardım ettiği için; bunu yapmak zorunda değilsin. Hepimiz kendi kurallarımıza göre yaşıyoruz.

"Sen benim yaramazlıklarım yüzünden öldürülürsen, kendimle asla barışık yaşayamam."

"Ben de sensiz yaşamak istemiyorum." Omuzlarını silkiyor. Ronan her şeye çok rahat yaklaşıyor. En azından öyle görünüyor.

"O zaman bir dönüm noktasındayız, sanırım." Ben de onun gibi omuzlarımı silkiyorum.

Sonra Ronan, yapacađını dūřündūđüm son řeyi yapar. Bařını geriye atar ve gūler. Neyin bu kadar komik olduđunu anlamadıđım için gōzlerimi ona dikerim.

Chapter Seventeen

RONAN

IŞu anda sevimli olmaya çalışmadığını biliyorum, ama bu Cyberius'tan korkmuyorum. Bilgisayar dahisi olabilir, ama yine de pisliğin teki ve egosu var, ve onu bir tuzağa düşürmeyi başardım. Eminim bunu tekrar yapabilirim. Onun gibi birine karşı ihtiyacın olan tek şey yem ve egosuna bir darbe.

"Neyi bu kadar komik buluyorsun bilmiyorum. Seni korumaya çalışıyorum." Ellie ayağa kalkmaya başlar, kıcı koltuktan zar zor kalkar. Çok sevimli görünüyor.

"Otur." Ses tonumdaki mizah kaybolur. Ellie donar ve kafasında ukala bir yorum oluşurken onu izlerim. "Evet, şu anda senin patronun benim, o yüzden o güzel kıcını sandalyeye geri koy."

"Peki o zaman." Ellie hafifçe homurdanır, ama kıcı tekrar koltuğa oturur. "Bu çok kaba." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bu tavrını bırak ve ye." Çikolatalı kruvasanı ona doğru itiyorum. Alt dudağı hafifçe titreyerek şişiyor. Kahretsin. Bu kız beni parmağında oynattığının farkında mı acaba?

Onun üzülmesini görmeye dayanamıyorum. Bunu düzeltmenin tek bir yolu var ve onun hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil. Oturduğum yerden kalkıyorum, yanına gidiyorum ve onu koltuğundan kaldırıp kucağıma alıyorum.

"Kendi sandalyem vardı. Sen olay çıkarıyorsun." Bu sözleri söylüyor olabilir, ama vücudu benimkine yaslanıyor. Onunla ilgili olarak ne gerekiyorsa yapacağımı çok geçmeden öğrenecek.

Onun tavrının bir kısmının kendine daha çok kızgın olmasından kaynaklandığını biliyorum. Ona kızgın değil, onun davranışlarından incindiğimi söylediğimde, bunu ciddiye aldı.

"Bir olay çıkarırsam umurumda mı sanıyorsun?" İnsanlar bakarsa umurumda bile değil. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü umursamalısın, ama ben umursamıyorum. Bir daha asla görmeyeceğim rastgele insanlarsa hiç umursamıyorum.

"Bu gerçekten Marino ailesinin bir özelliği."

Buna itiraz edemem. War'ın karısı dışında başkalarının ne düşüneceğini hiç umursadığını sanmıyorum. Kız kardeşim Cosima ise, dikkatini istemediği birinden uzaklaştırmak ya da herkesi güldürmek için olay çıkarır ve kendini rezil eder.

"Nasıl hissediyorsun?" Elimi sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Hâlâ endişeliyim." Burnunu çekiyor. "Sana aşık oluyorum ve eğer sen..." Ellie, sözlerini yüksek sesle söylemek istemediği için cümlesini yarım bırakıyor.

"Aşık mı? Bu sabah beni sevdiğini söyledin." Ellie başını geriye atar, sıçrar ve gözleri benimkilere kilitlenir.

"Uyanık mıydın?"

"Senin nefesini kaçırmam." Her şeye dikkat ederim, özellikle de onunla ilgiliyse. Hayatta kalmanın yolu budur. Kendime bunu hatırlatmam bile gerekmez. Zihnim bunları kendiliğinden kaydeder. Bu benim için her zaman ikinci bir doğa olmuştur.

Siparişimizi alan ve yemeğimizi getiren esmer barista'nın solak olduğunu, dün gece hiç uyumadığını ve telefonda biriyle tartıştığını söyleyebilirim. Tahminimce, sevgilisiyle tartışıyor.

Kahveyi hazırlayan sarışın, zorluklarla boğuşan bir üniversite öğrencisi. Bunu, bahşiş miktarını hemen kontrol etmesinden ve sağ spor ayakkabısının tabanını sabit tutan şeffaf bir banttan anlayabiliyorsunuz.

Kahve kaplarını tutuş şekline bakılırsa, sağ eliyle yazdığı halde sol elini tercih ediyor, bu da çocukken sağ bileğini kırdığını ve ameliyatla düzgün bir şekilde iyileşmesi için gerekli tıbbi müdahaleyi görmediği için hala ağrısının devam ettiğini düşündürüyor.

"Sen de cevap vermedin," diye tersledi Ellie. Her gün ağlamaktansa, onun ukala davranmasını tercih ederim.

"Benden kaçmaya çalıştığını gerçekten konuşmak istemiyorsun."

"Senden kaçtım. Buraya kadar geldim."

"Çünkü ben izin verdim." Dudakları sıkı bir çizgiye dönüşür, ama kucağında yer değiştirir. Ellie her zaman duygularıyla mücadele eder. Olayların akışına bırakırsa işleri kendisi için kolaylaştırır. Henüz o noktaya gelmedi, ama onu oraya getireceğim.

"Kızgınmış gibi davranma. Seni bulmasaydım hayal kırıklığına uğrardın." Hafifçe başını salladı.

"Sanırım bir parçam senin peşimden geleceğini biliyordu. Beni kaçırmama izin vermediğin için mutluyum. Dürüst olmak gerekirse." Gözlerinde yine yaşlar birikmeye başlar. "Seni terk etmek istemedim, sadece ne yapacağımı bilemedim." Ellie yüzünü boynuma gömer.

"Sorun yok," diye onu sakinleştiririm. Ellie, insanları kaybetme korkusuyla onlara yaklaşmaz. Bunun nedeni, küçükken annesinin ölmesi olduğuna eminim. Bu kadar zeki olup da sevdiğin kişiye yardım edememek çok zor olmalı.

Ben küçükken annem kaçırılmıştı. Ben çocuktum ve annem sağ salim eve döndü, ama bu olay benim kafamı da karıştırmıştı. Küçük yaştan itibaren, başkalarının sözlerine körü körüne güvenmemek gerektiğini öğrendim. Onları izlemek gerekir. Onların eylemleri, tek kelime etmelerine gerek kalmadan, onlar hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatır.

"İyi değilim, yorgunum." Sadece fiziksel olarak yorgun olmadığını biliyorum.

"Biliyorum." O rahatlayana kadar elimi sırtında yukarı aşağı gezdirmeye devam ediyorum. "Cyberius'la ilgileneceğiz. İstedğin bu, değil mi?"

Bunun bir seçenek olduğunu bilmediğini sanıyorum, ama ona bu seçeneği sunacağım. "Onunla baş edemem."

"Ben varken neden onunla uğraşasın ki, Marino ailesinin geri kalanını da unutmayalım."

"Bu herkesin ilgisini çekecektir. Bu onların sorunu değil."

"Z'nin bana anlattığı birkaç şeyden, Logic Byte Labs herkesin sorunu olabilir." Z'yi endişelendiren bir şey varsa, bu büyük olasılıkla önemli bir sorundur.

"Bunları nereden biliyorsun?" Kafasını tekrar kaldırdı, gözleri artık daha az üzgün, daha çok meraklıydı. Onu böyle istiyorum. Bence o zaman zihni en iyi durumda.

"Bu Cyberius denen pisliğin peşinde olduğumuzu anladığımda, Z ve ben araştırmaya başladık." Z, birkaç şeyi kontrol etmek için Bruce'a ulaşması gerekiyordu. Aslında onunla tekrar görüşmem gerekiyor, Ellie ve ben bir haftadır kimseyle iletişime geçmedik. Eminim kızlar şu anda çıldırmışlardır. Eminim Z ve War'ı deli ediyorlardır.

"Hala ikimizi bir tuzağa düşürdüğüne inanamıyorum." Burnunu kırıstırıyor. Yüzümü kaplayan kendini beğenmiş gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Sizi nasıl tuzağa düşüreceğimi biliyordum." Ve o Cyberius piçi de Ellie'mi istediği için ortaya çıktı. Onu almaya karar verdiği anda kendi ölüm fermanını imzaladı.

"Kendini beğenmişlik yapma." Gözlerini devirdi, ama bence bir parçası, onu bir şekilde bulabildiğim gerçeğinden hoşlanıyor.

"Beni kafana takan sensin," diye alay ediyorum, ortamı yumuşatmak için. Bugün daha fazla ağlamasını istemiyorum.

"Ro!" Yanakları kızardı, çilleri daha da belirginleşti. Beni durduracakmış gibi eliyle omzuma vurdu. "Bir bayana toplum içinde böyle şeyler söylememelisin. Öğrenmen gereken çok şey var." Bana başını salladı.

"O zaman bana öğretmen gerekecek."

"Senin gibi bir barbarla bu çok uzun zaman alacak." "Sonsuza kadar." Onu buna alıştırmak için bu kelimeyi söylüyorum. Başka bir şey söylemeden önce başka bir şey söyleyemeden, parmaklarımı saçlarına doladım ve ağzını ağzıma çektim.

Tam da ait olduğu yere.

Chapter Eighteen

ELLIE

W Kahve dükkanından dışarı çıktığımızda, kamyonetin tam orada durduğunu görünce şaşırmamalıyım. Onu terk ettiğimi sanıyordum, ama Ronan ve onun tuhaf süper güçleri burada devreye giriyor. Tabii ki onu buldu.

"Bunları nasıl yapıyorsun?" Ronan benim için yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Normalde babamın evinden ayrıldığımda, Marino ailesinin yoğun olarak kontrol ettiği en yakın şehre giderim. Bu sefer, şehirden çıkacak bir yol bulana kadar orada kaybolmanın daha kolay olacağını düşünerek ters yöne gittim.

Son dakikada karar verdiğim için pek hazırlık yapamamıştım, ama her zaman çeşitli kimliklerim ve benzeri şeylerim vardır, ancak artık ortadan kaybolmak zor.

"Sen ve Z kadar teknoloji meraklısı olmayabilirim, ama her zaman bir yolunu bulurum," diyor bana arabaya binerken. Uzanıp emniyet kemerimi takıyor. "İşler ters giderse, şehirden çıkıp farklı şehirlere veya ülkelere gitmenin düzinelerce yolu var. Saklanman gerekirse, ben senin adamınım, küçük tilki."

"Sen benim her şeyim değil misin?" diye alay ediyorum, ama tamam, belki de alay etmiyorum.

"Anlıyorsun." Kapıyı kapatmadan önce burnumun ucunu öper. Evet, anlıyorum. Benim için kaçmayı masadan kaldırmasını seviyorum. Bu, yeni bir oyun planına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor ve bu plan Ronan'ı da içerecek.

Bu düşünceyle, içimdeki huzursuzluk yatışmaya başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, o kaldırımdan uzaklaşırken. "Bir kontrol yapmam gerekebilir."

"Bruce'a mı, kızlara mı?"

"Biliyorsun, sen gerçekten her şeyi bilen birisin."

"Belki de her şeyi biliyorum." Bana sırtarak bakıyor. "Sana kızgın olmayabilirim ama Cosima sana çok kızacak."

"Ve Tova bana suçluluk duygusu yaşatacak. Hangisi daha kötü, emin değilim."

"Seni seven insanlar varsa böyle olur, Ellie. Burada olman ya da saklanman fark etmez, onlar yine de seni önemserler. Senin yerin hiçbir şeyi değiştirmez."

"Biliyorum." Başımı sallarım. Elini uzatıp bacağıma koyar.

"Seni babanın yanına götüreceğim, böylece ona düzgün bir veda edebilirsin, sonra da eşyalarını toplayacağız."

"Babam anlıyor ve benim hazırlık çantam var." Çantayı okşadım.

"Hayır, baban bunu *kabul ediyor* ve biz de çantalarını topluyoruz, böylece saklanmanın ve kaçmanın bittiğini anlayabilirsin. Bitti," diye ekledi, son kısmı özellikle vurgulayarak.

"Oh, tamam." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yani hayatımı keyif çatarak geçirebilirim."

"Evet."

"Bu işler öyle yürümüyor." Nasıl anlamıyor bunu?

"Ellie, av gibi yaşarsan, her zaman avlanacaksın. Avlanan değil, avcı *ol*."

"Bu çok güçlendirici geliyor."

"Öyle," diyor Ronan hiç duraksamadan. "Hangisi olacağını sen seçebilirsin. Avcılar vardır, kurbanlar vardır. Artık dünyaya kim olduğunu göstermenin zamanı geldi. Esir almayın ve merhamet göstermeyin. İnsanlar senin neler yapabileceğini anlayana kadar."

"Deneyimlerinden konuşuyorsun." Sormuyorum. Sonunda anlıyorum. Marinos ailesi çok güçlü ve kontrolcü. Ronan bile tek başına öyle. İnsanlar onun adını sanki öcülermiş gibi görüyorlar ve onu söylemeye bile korkuyorlar.

Kabul ediyorum, bu onun beni büyüleyen özelliklerinden biriydi. Şimdi merak ediyorum, acaba bunun nedeni benim de birazını kendim için istemem miydi?

"Ve yalnız olmadığınızı da anlamalısınız." "Yine beni ağlatacaksın."

"Bunu asla istemem, küçük tilki." Bu adam gerçek olamayacak kadar iyi. Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum.

"Kaçtığım için özür dilerim. Benim için çok değerlisin."

"Beni seviyorsun."

"Aman Tanrım." İlerim, o da gülümser. "Bunu asla unutmayacaksın."

"Seni asla bırakmayacağım." Ona gülümsüyorum ama onun aynı şeyi söylemediğini fark ediyorum. Bunu nasıl yorumlamalıyım, emin değilim. Tüm davranışları beni çok önemseydiğini gösteriyor, ama birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz. Tabii, birkaç aydır onu takip ediyordum, ama bu benim tarafımdan. Onu tanımam gerekiyordu. "Ellie..." Sesinde bir uyarı var.

"Ne yaptım ki? Burada oturuyorum."

"İlk kez otoyolda araba sürerken sana seni seviyorum demem."

"Her neyse." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup pencereden dışarı bakarak sahte bir gülümseme takındım. "Belli ki bana takıntılısın."

"Bunu saklamaya hiç çalışmadım."

"Hey, bu beni takip ettiğin için bir eleştiri mi?" Bunu yüzüme vuruyorsun.

"Bunu konuşmayız."

"Ben ne istersem onu konuşurum."

"Peki o zaman. O mağazadan kaçtıktan iki saniye sonra beni takip etmeye nasıl başladığını konuşalım."

"İki saniye değildi. Kendini övme." "Peki, bir saat mi? Bu doğru mu?"

Evet, doğru gibi görünüyor, ama bunu kabul etmeyeceğim. O gün tamamen çılgıncaydı. İnternette birçok çılgın şey gördüm ve genellikle bir şeyi ekrandan izlediğinde, ondan uzaklaşabilirsin. Uzaklaşmak zorundasın.

Ama o gün Marino ailesini iş başında görmüştüm. Cosima bile biraz sert biriydi.

O gün Tova ve Cosima ile gizlice mağazada buluşmak için bir plan yaptık, böylece Zero'nun Cosima'nın yaptıklarını takip etmediğinden emin olabilecektim. Kahretsin, biz hackerlar takıntılı kişiliklere sahip gibiyiz.

Zero'nun ne yaptığımızı öğrenmesini istemedik. Bu planı çok ilerletmeden, Tova'yı rehin almaya çalışan psikopat bir polis tarafından engellendik. Sonunda Cosima onu bıçakladı ve War kafasına ateş etti. Ronan, hiçbir şeyden korkmayan lanet Hulk gibi içeri daldı.

O an birbirimizi ilk kez yüz yüze gördük. Ronan'ın daha seksi ve daha etkileyici olabileceğini düşünmüyordum, ama şahsen kesinlikle öyleydi

öyleydik. O andan itibaren, o benim arzumun nesnesi oldu.

"Neden ben her zaman kahvaltı etmek zorundayım da sen etmiyorsun?" Konuyu değiştirdim.

"Yatakta kahvaltı yapmayı planlamıştım, ama planım suya düştü."

Kıkırdadım. "Babam evde olurdu," dedim. Akşamları başka yerlerde takılıyordu. "Tanrım, babam bizi duyacağından korktuğu için evde ortadan kaybolmuş olabilir mi?" O adam her şeyi duyabilir. Dün geceki heyecanın içinde, tabii ki babamı hiç düşünmemiştim.

"Sevişmek." Ronan başını salladı, ama hala gülümsüyordu. Kabul ediyorum. Onu terk ederek incittiğim için hala kendimi çok kötü hissediyorum.

"Sence babam bizim, ah..." Kaşlarımı oynatıyorum. "Onun burada olmadığını biliyorsun, değil mi? Fısıldamana gerek yok." "Biliyor, değil mi?"

"Sen yetişkin bir kadınsın. Eminim seks yaptığını anlamıştır." Hiç bu şekilde erkekler hakkında konuşmamıştım. Ronan gelene kadar, Hulk tarzı, deli gibi seksi bacakları olan Ronan.

"Olmaz. Ben erkek düşmanları kulübünün başkanayım ve babam da başkan yardımcısı." Kulüp babamın fikriydi. Gerçi birkaç yıldır toplantı yapmadık.

"Nasıl üye olabilirim?"

"Sanki bir şey yapmak için davete ihtiyacın varmış gibi." Gülüyorum. Bunun biraz seksi olduğunu itiraf etmeliyim. Ronan bir şeye kafasını taktığında onu hiçbir şey durduramaz. O şeyin ben olmamdan şikayetçi değilim.

"Tamam, sanırım."

"Tamam, kabul edildin. Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

"Asla öyle bir şey söylemem." Ronan bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp beni baştan aşağı süzer.

Gözlerinin beni yiyip bitirmesini seviyorum. "Kimse bana senin gibi bakmadı."

"Öyle kalması iyi olur, yoksa bir daha başka hiçbir şeye bakamazlar."

"Ronan!" Gülmeme engel oluyorum ama yine de daha fazlasını duymak istiyorum. "Onların gözlerini oyup öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"İkisini de yapabiliyorsan neden birini seçesin ki?" Kahkahayı bastım. "Bunu komik mi buluyorsun, küçük tilki?"

"Mafya tarzı ön sevişme gibi," diye alay ediyorum, ama ikimiz de onun bunu yapacağını biliyoruz. Yetişkin erkeklerde uyandırdığı korkuyu hayal bile edemiyorum.

Ronan'a olan takıntım baş göstermeye başladığında, onunla ilgili bulabildiğim her şeyi okudum. Bu hikayeler beni korkutmalıydı, ama beni daha da içine çekti, ona olan ilgim giderek arttı.

Bu, durdurulamaz, kontrol edilemez ve ortadan kaldırılamaz bir virüs gibiydi. Hızla içime yayıldı ve aşkın tedavisi yoktu. Bunu da Google'da aradım ama şansım yaver gitmedi.

"Seninle olan her şey benim için ön sevişme."

"Uzun vadeli bir oyun oynuyorsun."

"Bu beni neredeyse öldürüyordu, ama sikim seninle kaydettiğim ilerlemeyi engellemeyecekti. Biliyorum ki, ömür boyu senin vücudunu istediğim gibi kullanabileceğim." Bunu inkar etmek istiyorum. Ona belki tekrar istediği gibi davranmasına izin vereceğimi söylemek istiyorum, ama bu saçmalık ve Ronan bu saçmalığı hemen anlayacaktır.

Ronan beni hiç kimsenin göremediği şekilde görebiliyor.

Chapter Nineteen

RONAN

T Ellie'de daha önce olmayan bir hafiflik var. Rahat ve daha huzurlu. Bu savaşta yalnız olmadığı gerçeğini kabullenmiş. İnsanların onu sevdiğini ve ona yardım etmek istediğini,

ve bunun boşuna bir mücadele olduğunu kabul etti. Umarım bir parçası da Cyberius'un ondan aldığı gücü geri kazanıyordur.

"Kızlar bana bu kadar kızacak mı sence?" diye soruyor Ellie. Şehre geri dönmek için bir plan yaptık, ama benim evime mi yoksa çiftliğe mi gideceğimiz konusunda tartışıyoruz.

"Kız kardeşim sana çok kızacak, eminim." Kız kin tutabilir ve gerektiğinde bunu kullanabilir. Tova muhtemelen Ellie'yi gördüğüne sevinecek ve ona kızgın olduğunu unutacaktır. Onda kötülük yok.

"Ama onun ülkeden çıkmasına yardım ettim. Bunun karşılığını almalıyım." "İyi şanslar." Ona sırtarak bakıyorum. Üç kızın arasına girmek istemiyorum.

Aslında, üçü bir araya geldiğinde korkutucu olabiliyorlar. Onları ayrı tutmak en iyisi olabilir, ama bu asla olmayacak. Ellie'nin dünyası olmak istesem de, Tova ve Cosima onun için kardeş gibidir ve aralarında farklı bir bağ vardır. Bu benim Ellie'm için iyidir ve her zaman onun ihtiyacı olanı aldığından emin olacağım.

Arazinin içine girdiğimde, daha önce hiç görmediğim bir kamyonet görüyorum. Ellie'nin evinden iki ev ileride, yaklaşık yarım mil uzaklıkta bir evin önüne park edilmiş. Buradaki tüm evler birbirinden uzak.

"Adams'ların bir oğlu var, değil mi?" diye Ellie'ye soruyorum. Bu, onun kim olduğu konusundaki tahminim. Frank'in haberi olmadan kimse mülke giremez.

algılayıcılar var ve ona bir uyarı gönderiyorlar. Tıpkı bizim geri döndüğümüzü de bildiğinden emin olduğum gibi.

"Evet, Nick." Ellie başını evlerine doğru çevirir. "Oh, eve dönmüş." Burnunu kırıstırır.

"Onu sevmiyor musun?"

"Erkeklerden nefret edenler kulübü," diye alay ediyor. "Burada yaşayan herkesi tanıyor musun?"

"Evet." Yüzleri ve isimleri asla unutmam. Tıpkı gözlerimi kapatıp Ellie'nin her bir çilinin yerini söyleyebilmem gibi.

"Bir kişiyle bir kez tanışırsan, onu hatırlama olasılığın ne kadar olur? Kahve dükkanındaki insanlar gibi mi?" Önce, temel tanımlardan hatırladığım her şeyi ona anlatırım, sonra da onlar hakkında diğer dikkat çekici özellikleri tartışırım. Onları bulmam gerekirse kullanabileceğim şeyler. "Oh, kızlar hakkında tüm bunları hatırlıyor musun?" Gözlerini bana diker.

"Dükkandan çıktığımızda, iki park yeri geride park etmiş bir SUV'de bir adam vardı. Açık sarı saçlı ve dar burunluydu." Sürücü koltuğunda oturuyordu. "Telefonuyla oynuyordu, etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Sanırım geçen hafta lastiği patlamış. Sol ön lastik yepyeni idi. Orada..."

"Tamam, kızlar konusunda sadece şaka yapıyordum. Bana takıntılı olduğunu biliyorum, seni tuhaf takipçi." Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirir. O ifadeyi yüzünde tutabilirsem, her gün tuhaf bir takipçi olacağım. "Bütün bunları nasıl hatırlıyorsun? Ben dün akşam ne yediğimi bile hatırlamıyorum."

"Sana ekstra soslu fırında patatesli biftek yaptım." "Onlar en iyi kısmı. Ama ben de onu söylüyorum. Bu harika, ama insanlarla tartıştığında onların da rahatsız olduğunu biliyorum."

"Seni etkilemiyor. Kimse bir soruyu başka bir soruyla geçiştiremez ya da bir soruyu ya da ifadeyi duymamış gibi davranamaz, en azından sen kadar iyi yapamaz."

"Teşekkürler," diyor Ellie sevimli bir alaycılıkla.

"Nick'e ne oldu?" Bir nedenden dolayı yüzünü buruşturdu ve ben nedenini bilmek istiyorum. Orada bir hikaye var.

"Onu yaklaşık bir yıldır görmedim, ama ben de burada kalmıyorum. O çoğunlukla dış dünyada yaşıyor." Dış dünya, yerleşke dışında olmaya verdikleri isim.

Ellie'nin babası Frank ön kapıyı açıp dışarı çıkar. Arkasında genç bir adamın yürüdüğünü görünce tüylerim diken diken olur. Onun Nick olduğunu biliyorum.

"Tabii ki burada. Her zaman babamın kıcını öper," diye mırıldanır Ellie. Çocuk bize bakıyor. Gergin. Buradan bile bunu anlayabiliyorum. Frank ise yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyor.

Burada olduğum her gün Frank'i tanıdım ve onun da beni tanımasına izin verdim. İnsanlara açılma konusunda pek iyi değilim, ama Frank bana bir şey sorduğunda elimden geldiğince cevap verdim. Ellie konusunda niyetimi ona açıkça belirttim.

Bana fazla direnmedi. Frank insanları okumakta da fena değildir, en azından ona yakın olmayanları. Bu, insanlar için sınırları bulanıklaştırabilir. Kızına gelince dalga geçmediğimi ve ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi biliyordu.

"Bu çocukla sorun yaşayacak mıyım?" diye Ellie'ye soruyorum ve kamyoneti park ediyorum.

"Hayır, neden?"

"Kızgın bir erkek arkadaş gibi görünüyor." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, pazılarındaki dövmelemler görünüyor. Kendini sert sanıyor, ama birkaç dakika içinde korkudan altını ıslatacağını garanti edebilirim.

"Neden bilmiyorum; o..." Ellie düşünerek sözünü keser. İyi, bu onun hayatını hatırlayacak kadar ona önem vermediği anlamına geliyor.

"Deniz piyadelerinde," diye onun yerine ben tamamladım.

"Doğru." Her zaman bir şeyi hatırladığında yaptığı gibi parmaklarını şıklatıyor. "Bekle, yani onu tanıyorsun."

"Hayır."

"Onu izleyerek okudun." Ellie gözlerini kısarak Nick'e bakar. "Evet, bana bak," diye homurdanırım.

"Aman Tanrım." Ellie kahkahalara boğulur ve ölüm arzusu olan adamdan dikkatimi çeker. Tatlı sesi, sinirimi yatıştırır. "Ayı gibi ses çıkarıyorsun."

"Sen ve o şekil değiştiren romantik kitaplar." "Hey! Kindle'ımı açtın mı?"

"Açtım, birkaç sayfa okudum." Omuz silkiyorum. O kızların kitapları hakkında birkaç kez konuşmalarını duydum.

Ellie'nin neyle ilgilendiğini öğrenmeyi neden kaçırayım ki? İsteddiğimi elde etmek için elimdeki her aracı kullanırım. İster işkence aletleri olsun, ister kızımın beni daha çok takip etmesini sağlamak için bilgi olsun.

"Özgürlüğümü bu şekilde ihlal ettiğine inanamıyorum." Şimdi gülmekten havlayan benim. Elimi uzatıp, ensesini kavrayarak onu kendime doğru çekerim.

Yarı yolda onunla buluşup, o sevimli ağzını ele geçiriyorum. Onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum, belki de verandadaki pisliğin her şeyi çok net bir şekilde anlamasını istiyorum.

"Sen bir baş belasısın." Ellie, ağzımı onunkinden ayırdığımda nefesini tuttu. "Babam hemen orada."

"Ve?" Bunun ne alakası var bilmiyorum. "Babamın önünde beni öyle öpemezsin."

"Onun evinde aynı yatağı paylaşıyoruz ve ben çoğu zaman senin kışına yapışığım. Bence o da biliyor." Ön camdan dışarı bakıyorum. "Nick de biliyor."

"Beni kışkandığın için öpüyorsun." "Seni birçok nedenden dolayı öpüyorum, küçük tilki."

"Ama kıskanç mısın?" Geniş bir gülümsemeyle, bunu sormasını seviyorum çünkü kıskanç olduğumdan emin olmak istiyor, kıskanç olmamı istemediği için değil.

"Senin soluduğun havayı kıskanıyorum."

"Çünkü o hava içime giriyor." O kıkırdayarak güldü. "Tamam, onun gözlerini oyup Hulk gibi parçalamaya kalkma. O buradan biri."

"Tamam." Bu iki şeye katılıyorum, ama ondan sonra hiçbir söz vermiyorum. Nick'e yapabileceğim bir sürü başka seçenek var. Zaten aklımda yarım düzine seçenek var. "Yerinde kal," diyorum ona, kamyonetten atlamadan önce. Frank'e çenemle selam verip yolcu kapısına doğru ilerliyorum ve kızım için kapıyı açıyorum.

"Merhaba," diyor Ellie neşeyle.

"Geri dönmüşsün." Frank, Ellie'yi kucaklamak için verandanın merdivenlerinden iner. Onu sıkıca sararken bir saniye gözlerini kapatır. Frank'in sevdiği kadını kaybetmesinin ne kadar zor olduğunu anlarım. Evde Ellie'nin annesinin fotoğraflarını görmüştüm. Birbirlerine çok benziyorlardı.

"Geri döndüm." Ellie başını geriye atar. "Çantamı hazırlamak için."

"Bu, gece gizlice kaçmandan daha hoşuma gitti."

"İşler değişiyor, baba," diyor ona; sesinde bir titreme var. "Senin ne yapacağın her şeye hazırım, tatlım." "Hey, Els," diyor Nick verandadan. Ona lanet olası bir takma ad takmış

? Yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyor? Önemli değil, çünkü zaten kızgınım.

"Selam." Ellie akıllıca ona sadece el sallayarak bana doğru geri adım atıyor. Kıskançlığımdan zevk alıyor olabilir, ama şu anda bunu kışkırtmayacak.

en azından şu anda. Kolumu onun omzuna atıp, onu yanıma çekiyorum. Frank'in çabucak gizlediği sırtışını kaçırmıyorum. Anlamış.

"Ailem eve geldiğini söyledi, ben de uğramak istedim. Çok uzun zaman oldu. Son üç yıldır görevdeydim. Eski günleri yad edebiliriz diye düşündüm." Yemin ederim bu herif ölüm arzusunda. Benim bunu seve seve yerine getireceğimi fark etmiyor.

"Üç yıldır yok muydun? O kadar uzun olduğunu fark etmemiştim bile." Nick'in kızına yönelik gülümsemesi, Ellie'nin onun yokluğunu fark etmediğini anlayınca yüzünden hızla kaybolur. Bunun için küçük tilkimi daha sonra ödüllendireceğim.

"Sen hep kafanın içinde kayboluyorsun." Sanki alay ediyormuş gibi sırıtarak söylüyor, ama hafifçe başını sallaması bana aksini gösteriyor.

"Hepimiz Ellie gibi parlak bir zekaya sahip olamayız."

"O benim soğukluğumu sevimli buluyor." Ellie başparmağını bana doğru uzatıyor. "Soğukluk seni öldürebilir."

"Ellie'ye yanından konuşmak seni öldürebilir."

Nick benim yorumum üzerine daha dik durur. Son bir yıldır Deniz Piyadesi'nde olmadığını düşünüyorum. Daha iyi durumda olurdu.

"O koruyucu." Ellie göğsümü okşadı. "Sakin ol." Frank sadece gösteriyi izliyor ve bundan zevk alıyor.

"Ro'nun görevi bu. Kafam karışırsa, hemen bana yol gösterip beni güvende tutar."

Kahretsin. Bu söz üzerine göğsümü kabartmak istiyorum. Kızım gerçekten anlıyor.

Şimdilik sakın olacağım.

"Koruma köpeği gibi mi?" Nick sırıttırıyor ve beni alay etmeye çalıştığını biliyorum. Ben çocuk oyunları oynamam. Ancak Ellie gerginleşiyor, omurgası sertleşiyor.

"Ona köpek mi dedin?" Ellie onu hemen yakaladı.

"Sadece takılıyordum." Ayakları üzerinde hareket eder. "Senin, şey, seni koruyan birinin olması harika."

"Beni korumaktan daha fazlasını yapıyor." Ellie'nin sözleri yapışkan bir tatlılıkla doludur.

"Tamam." Nick elini saçlarına geçirir. Onu şu anda rahatsız eden şeyin bu olduğunu görünce sessiz kalırım. Onun tuzağına düşmedim, ama Ellie'nin bu tuzağa düşeceğini bilmediğini sanmıyorum. "Eğer daha sonra buralarda olursan, sen..."

"Hayır." Ellie P harfini vurgular. "Planlarımız var. Çıkıyoruz."

"O zaman başka bir zaman." Bu pislığe bir şey söyleyeceğim, o da ısrarcı olduğu.

"Olmaz." Ellie'yi kollarımın arasına alıp eve doğru taşımaya başlıyorum. Bunu sadece Nick'e onun benim olduğunu göstermek için değil, onun da bundan zevk alacağını bildiğim için yapıyorum. Muhtemelen bana barbar ya da onun gibi bir şey diyecek, ama içten içe her saniyesinden zevk aldığını biliyorum.

"Beni bir oyuncak bebek gibi kucağına alıp taşıyamazsın." Bana sarılıp sakinleşmesi aksini söylüyor, ama ben buna uyacağım.

"Yapabilirim ve az önce yaptım."

"Nick'e veda etme fırsatım bile olmadı. Beni kaba biri sanacak." Nick'in ne düşündüğünü umursamadığını çok iyi biliyor.

Ancak ben, Nick'i artık radarımda tutuyorum. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, ortadan kaybolacaktır. Benim onun için bunu yapmamı istemeyecektir.

Chapter Twenty

ELLIE

T Gerçekten veda edip herkesi terk etmediğinizde suçluluk duygusu hissetmezsiniz. Babam, normal bir insan gibi eşyalarımı topladığım ve veda için ona sarıldığım için çok mutlu oldu. Garip ama kendimi daha hafif hissediyorum.

"Beni o ürkütücü depoya mı götüreceksin?"

"Sence ürkütücü mü?" Ro elini saçlarının arasından geçirir.

"Saçını kesmeme izin vermelisin."

"Tamam. Normalde kendim keserim ama eşyalarımı yanımda getirmedim." Gözlerini yoldan ayırıp bana doğru baktı. "Ama o ürkütücü depoda."

"Orayı ürkütücü diyerek duygularını incittim mi?"

"Bana ürkütücü demediğin sürece hayır."

"Bazı insanlar benim ürkütücü olduğumu düşünüyor." Omuz silkiyorum. Ben her zaman garip bir kız oldum. Eminim yetiştirilme tarzım da buna katkıda bulunmuştur.

"Eminim insanlar benim için de öyle düşünüyorlardır." O her zaman kendimi daha çok sevmemi sağlamaya çalışıyor. Bu adam bana gerçekten inanıyor. Benden çok emin. Benim hiç olmadığım kadar.

"Muhtemelen göz küresi kesme olayı yüzündendir."

"Bu bir beceri. Göz küresini elde etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Ağzım açık kalır ve Ronan'a bakarım. Benimle dalga geçip geçmediğini bilmiyorum, ama bu yolculukta zaman geçirmek için kim daha ürkütücü olabileceğini oynayacaksak, ben varım.

"Takılı halde mi çıkar?" Bunu bir korku filminde görmüştüm. Çok iğrençti.

"Ne kadar sert çektiğine bağlı."

"Aman Tanrım!" Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, sen kazandın." Kıkırdamaya başlıyor. "Cosima ile geçirdiğim o ayda, ona senden bahsetmişim." Gizlice yapardım, ama Cosima çok konuşkan biridir, bu yüzden çok da zor olmadı.

"Barbie bebeklerinin kafalarını kestiğimi sana anlattı mı?" "Hayır, seni psikopat."

"O sadece şakaydı," der ciddi bir ifadeyle.

"Benim soracağım şey bu. Sadece sen. Genel olarak nasılsın? Seni sadece stoik biri olarak görüyordum. Asla şaka yapmaz ya da gülmezsın. Ama şimdi?"

"Sanırım sen yüzünden. Çünkü genelde çok konuşkan biri değilim. Konuşmaktan çok yapmayı severim."

"Biliyorum." İkisini de seviyorum. Benimle paylaşmaya istekli olmasını da, ama aynı zamanda beni koltuğumda kıpır kıpır eden o kısa emirleri vermesini de. Onun otoriter yanını oldukça seviyorum. Sanırım onun tepkisini görmek için bazı düğmelerine basmayı sevdiğim için.

"Senin hakkında başka ne söyledi?" "Her zaman Zero'nun tarafını tuttuğunu."

"Hayır. Ben bu işlere karışmam. Hep öyle olmuştur. Çocukken bile." "Onları başından beri tanıyor muydun?"

"Sanırım onlar arasında neler olduğunu anlamadan önce ben biliyordum. Z, Cosima hastaneden eve döndüğünde ona çok bağlanmıştı. O sinirli bir veletti. O ve ben tam bir kavga ederdik."

"Gerçekten mi?" gülüyorum. War, Zero ve Ronan'ın kavga etmesini görmek istemezdim.

Kanlı bir karmaşa olurdu.

"Her iki ebeveyni de ölmüştü, bu yüzden öfkeli olduğunu anlıyordum ve ben her zaman iyi bir kavgaya hazırdım. War ise pek değil."

"Gerçekten mi?" Onun da kavgaya hazır olduğunu düşünürdüm. War'ın soğuk, ölümcül bir havası var. Eminim bazıları Ronan için de aynı şeyi söylerdi, ama ben ondan hiç böyle bir şey hissetmedim. Ronan tamamen sıcakkanlı biridir. Ha! Ronan'ın sıcakkanlı olarak tanımlanması... Evet, bunu söyleyen tek kişinin ben olduğumdan eminim. Bu beni çok özel hissettiriyor.

"War, bir nedeni olmadıkça seninle savaşıp enerjisini boşa harcamaz, ama bu, Z'yi dövmek için bir keresinde benimle bıçak takas etmediğini söylemek anlamına gelmez." Kıkırdarak güldüm. Bu doğru gibi geliyor. "Ama

Z ve ben kavga etmiştik. Kız kardeşimi ağlatmıştım. Yere bıraktığı e-okuyucusuna basmıştım ve Z, Cosima'nın üzülmesine sinirlenmişti."

"Buna inanıyorum. O kız tam bir felaket." Onunla sadece bir ay yaşadım, ama her yer pislik içindeydi. Tam bir kaos vardı, ama o yine de her şeyin yerini biliyordu. "Onu ve Tova'yı özlüyorum."

"Psikopatların deposuna gidip, sonra da çiftliğe gidip kalmayı düşünmeye ne dersin?"

"Çiftliğe gitmek güvenli olduğu sürece bu fikri beğendim. O depoyu sıkı bir şekilde kilitlediğini biliyorum."

"Onları özlediğini biliyorum ve bunu düzelteceğim."

"Artık saklanmak yok mu?" Bu korkutucu bir düşünce, ama Ronan yanımda olduğu için artık o kadar da korkutucu gelmiyor.

"Artık saklanmak yok," diye onayladı. "Ve depoda seni oyalamak için bazı gizli işler yaptım, küçük tilki."

"Ne!"

"Seni dışarı çıkıp oynamaya ikna etmenin tek yolu buydu." "Bunun bazen ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorsun!"

"Şu anda oldukça güvenli olmalı, ama bunu değiştireceğiz." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir plan yapacağız ve Cyberius'un ortaya çıkıp oynamasının zamanı geldi. Onun bize gelmesini beklemek yerine, bizim şartlarımızla harekete geçmesini sağlayacağız."

"Zero sana onun hakkında ne kadar anlattı?" Ronan neye bulaştığını biliyor mu?

"Fazla bir şey değil; ikimiz de azar işiteceğiz." Ronan'ın bir tuzak kurup hem Cyberius'u hem de beni tuzağa düşürdüğünü hala kabullenemiyorum. İkimizi de tuzağa düşürebildiyse, bu adam gerçekten bir avcı. Bundan etkilenmiş ve biraz da sinirlenmiş durumdayım. "Ama FBI ve Interpol tarafından arandığını biliyorum."

"Kim değil ki? Yani, aranmıyorsan gerçekten yaşıyor musun?" "Sen aranmıyorsun."

"Evet, çünkü ben bir nevi yakalandım. Bruce beni parmağında oynatıyor."

"Onu öldürebilirim. Sana parmağını geri getirebilirim." Sanki bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Güzel bir kutuya koyardım."

"Ronan!" diye haykırdım. "Bu çok tatlı bir davranış." Dramatik bir iç çekişle devam ettim. "Ama Bruce en iyi ihtimalle sinir bozucu biri."

"Senin bir kalbin var ve yardım etmek istiyorsun."

"Bazen. Son seferinde yardım etmedim. O yüzden kara listeye girdim." "Cosima'ya yardım ediyordun."

"Ben de saklanıyordum. Beni aziz gibi gösterme."

"Saçmalıyorsun. Her halükarda Cosima'ya yardım ederdin." Bu doğru. "Yaptığın iyi şeylerden neden utanıyorsun? Onlarla gurur duymalısın. Ben seninle gurur duyuyorum."

"Bilmiyorum. Doğru şeyi yaptığım için övgü almak yanlış geliyor." "Hayır, bu konuda yanılıyorsun. Birçok insan sadece başka tarafa bakar

. Bu kolay olan şey. Ayağa kalkıp yapılması gerekeni yapmak cesaret ister."

"Sen dünyanın en iyi hype adamısın." "Ben sadece Ellie'mi hype ederim."

Parmağımı ona doğrultuyorum. "Ve öyle kalman daha iyi," diye uyarıyorum onu, çenemin sarkması umurumda değil. Bu noktada Ronan, benimle neye bulaştığını biliyor. Beni hep takip ediyor, şimdi de benden kurtulamayacak.

"Sadece sen, aşkım." Aşk kelimesini duyunca kalbim aptal bir kız gibi çarpıyor.

Onun bu yönünü seviyorum. Kolayca şakalaşabiliriz ya da rahat bir sessizliğe bürünebiliriz. Ronan'ın her şeyi bana uyar ve ben de onun için aynı şeyi yapabilmeyi diliyorum.

Chapter Twenty-One

RONAN

S bana karşı sessizleştii ve bu bizim normalde yaşadığımız rahat sessizlik değildi. Benim Ellie'm küçük işaretler verir. Birine karşı üstünlük sağladığında çenesi hafifçe yukarı doğru kalkar. Ya da bir sorusu varsa ama sormamayı tercih ederse, dudaklarını birbirine bastırarak bir çizgi oluşturur. Derin düşüncelere daldığında başını yana eğme şekli de vardır. Burnu hafifçe buruşur.

Şimdi ağzı sıkı bir çizgi halinde, başı yana eğik. Olayların kendiliğinden çözülmesine karar veriyorum. Depoya çok uzak değiliz ve bu yine L kelimesiyle ilgiliyse, bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum, ama ona dokunabilmek istiyorum. O, yarım yamalak bir "seni seviyorum"ı hak etmiyor.

"Bana kızma," diyorum ona, depomu çevreleyen kapıya geldiğimizde.

"Neden?" Ellie, cebimden küçük bir cihaz çıkarırken bana bakıyor. Cihazı kapıya takıp üstteki düğmeye basıyorum. Kapı açılmadan önce kilit açılıyor. "Ne oluyor? Kapıyı sen aç." Arabayı geçirip kapıyı kapatmak için düğmeye tekrar basıyorum.

"Senin izlediğini bildiğim için dışarı çıktım. Zor elde edileni oynuyordum."

"Aman Tanrım." Ellie gülüyor. "Gülüyorum diye kızgın olmadığım anlamına gelmez. Ayrıca! Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Onu izlemedim."

"Tabii." Depoya yanaşıyorum, cihazdaki başka bir düğmeye basarak kapılardan birini açıyorum ve içeri girebiliyorum.

"Elektromanyetik." Ellie, zaten kendisi de anlamış olduğu için başını sallar. "Hiç bu açıdan bakmamıştım."

"Çalışması için yakınında olmam gerekiyor." Manuel olarak da yapabilirsin, ama acelen varsa, o saçmalık için vaktin olmaz.

"Biliyor musun, biz harika bir takım olabiliriz." Ellie bana kaşlarını oynatır.

"Ben katilim, sen de takım mısın?"

"Neden her zaman katil sen oluyorsun?" Gözlerini devirir.

"Sıradaki senin." Kamyonetimden inmeden önce ona bunu söylüyorum, tüm deponun elektriğini kapatıp kapısını açmadan önce. "Aferin kızım," diyorum ona.

"Biliyorum. Artık kapıları açmam yasak. Bunu çıkarabilir miyim, yoksa bu da yasak mı?" Narin, mütevazı parmaklarından birini kilidin üzerinde gezdirir.

O parmakların ne kadar tehlikeli olduğunu gerçekten bilmiyor mu? Tüm dünya parmaklarının ucunda ve eğer gerçekten isterse, onların merhameti de.

"Sana bakmayı seviyorum." L kelimesini bir piç gibi kullanıyorum, ama elimdeki şeyi kullanıyorum. Ayrıca, o benim bunları yapmamı seviyor ve ben de bunları yapmaktan zevk alıyorum. Herkes için iyi oluyor.

Ellie elimi tutar, kamyonetten atlayarak etrafa bakınır. "Bu katta kamera yok."

"Var, ama onlara sadece buradan erişebilirsin ve internet bağlantısı olmayan tamamen farklı bir sistemde."

"Ne?" Ellie şimdi deponun etrafına bakarak onları bulmaya çalışıyor. Bulamayacak.

"Sana göstereceğim." Kıçına hafifçe vuruyorum. Bu tür şeylerden bu kadar heyecanlanmasını seviyorum. Merakını uyandırmasını seviyorum.

Elini tutup deponun diğer tarafına geçirdim ve bir kapıdan geçirdim. Giderken diğer iki çıkışı da gösterdim, tüm çıkışların yerini bilmesini istedim. Herkes bir yere girdiğinde bunu yapmalı. Her şeyi gözden geçirmelisiniz çünkü ışıkların ne zaman söneceğini bilemezsiniz, mecazi ve gerçek anlamda.

"Tahmin etseydim, tavırların ve temizliğinle orduda olduğunu düşünürdüm."

"Buna temizlik denir mi bilmiyorum." Çok fazla eşyanız yoksa, her şeyi yerli yerinde tutmak kolaydır. Ben sade biriyim. İşleri karmaşıktırmamayı severim.

"Sorun değil. Ben biraz karakter katarım." Ellie dalga geçiyor, ama bu mekanla istediğini yapabilir. Hayatımın her parçasını kendine ait hale getirmesini istiyorum. Her yere izini bırakmasını istiyorum.

"Sana bir yer ayarlayacağız ve burayı istediğimiz gibi düzenleyeceğiz. Eğer burada kalırsak." Omuz silkiyorum. Ellie burayı sevmeyebilir. Ben buraya bağlı değilim, ama benim yaşam tarzım için konumu ideal.

"Kalırsak mı?" Ellie açık alanda dolaşmaya başlar. Aslında pek bir şey yok. Depoyu konumu nedeniyle seçtim. İnsanların iini dışını bilmesini istemedim. Yerleşim planının ayrıntılarını gizli tutmak için çoğu işi kendim yaptım.

Her şey hala oldukça yeni, ama rustik bir havası var. Mutfak ve banyo, en çok çalıştığım yerlerdi. Depo olduğu için, o tarzı korudum. Tabii buna tarz denebilirse. Ne bileyim ben. Sadece her şeyi uyumlu hale getirmeye çalıştım. İnşa ederken, kimsenin görmeyeceğini düşünmüştüm. Ama işler değişir, hem de bir anda.

"Burada yaşamak istemeyebilirsin." Ellie, paslanmaz elik mutfak tezgahının üzerinde elini gezdiriyor. Mutfağa baktıkça, ne kadar askeri bir tarzda olduğunu daha iyi anlıyorum. Çok soğuk ve sade. Bu yerde sıcaklık hissettiren hiçbir şey yok. Küçük tilkimizin kızıl saçları ve parlak gözleri buradaki tek sıcaklık kaynağı.

"Birlikte yaşayacağımızı düşünüyorsun."

"Dikkatli ol."

"Dikkatli olacağım..." Ben ona atlayıp kalçalarından tutup tezgahın üzerine oturtunca, küçük bir çığlık atarak sözünü keser. "ok hızlısın."

"Ve birlikte yaşıyoruz." Neden birlikte yaşamadığımızı düşündü ki?

"Bu parmağımda yüzük yok." Elini kaldırıp yüzük parmağını salladı. "Ve senin sorduğunu hatırlamıyorum."

"Sen ve ben birbirimizle ilgili konularda sorma ve kişisel sınırlar konusunda pek iyi değiliz."

"Biliyorum." O, sevimli ve mutlu bir i çekişle cevap verdi. "Biz böyle romantik insanlarız." Elimle çenesini kavradım ve gözlerini benimkilere kilitledim.

"Ama bunların hepsinin önceden belli olduğunu biliyorsun. Sen benim kadınsımsın."

"Senin küçük tilkin," diye düzeltir, yumuşak bir gülümsemeyle. "Sen her şeydin."

"nk bana takıntılısın ve beni takip ediyorsun." "Aynen yle," diye onaylıyorum. "nk seni seviyorum."

"Biliyordum!" Tabii ki biliyordu. Kızım zeki biridir.

"Güzel." Dudaklarımı onun dudaklarına sahiplenici bir öpücükle bastırıyorum, onun benim küçük tilkim, karım, her şeyim olacağını açıkça belirtiyorum... ve *bunu* ilk günden beri *biliyordum*.

Chapter Twenty-Two

ELLIE

I Ronan'ın coşkusuna karşılık vererek, aynı sahiplenici tavırla onu öpüyorum. Bu sabah ondan kaçarken, şimdi nasıl onunsuz yaşayamayacağımı düşünür hale geldim? Parmaklarımı kısa saçlarına geçirip bacaklarımı beline doladım, onun büyüklüğüne göre elimden geldiğince.

O beni seviyor. Ronan bunu anlamam için o sözleri söylemesine gerek yoktu. Tüm davranışları bunu gösteriyor. Söylediği ve yaptığı her şeyde bu var.

"Sen de söyle," diye emrediyor Ronan. Ağzı boynumdan aşağıya doğru iniyor. Dudaklarımı yalayıp başımı yana eğiyorum. Boynuna öpücüklerin bu kadar erotik olabileceğini ve vücudunu bu kadar ateşleyebileceğini kim bilebilirdi?

"Belki ben de seni bekleteceğim."

Boynumda gülümsediğini hissediyorum. "Kötü olma Ellie."

"Yoksa ne olur?" Ronan başını kaldırır. "Bana şaplak mı atarsın?" Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Cosima'nın bundan hoşlanabileceğini biliyorum ve kitaplarda bu çok seksi geliyor; ama benim için uygun mu, emin değilim. Acı benim tarzım değil. Şu anda Ronan dışında neyden hoşlandığımı bilmiyorum.

"Hayır." Hafifçe başını sallar. "İstedğin için bana karşı iyi olacaksın. Çünkü ne kadar iyi bir kız olabileceğini biliyorum." Yakınlaşır, boğazımdaki nabzı okşar. "Sadece benim için." Dudaklarımı yalarım. "Benim iyi, küçük, mükemmel kızım." Nefesim kesildi. "İşte burada." Basit sözleri içimde bir kıvılcım yakıyor, vücudumun her yerini kaplıyor. Yemin ederim, benim içimdeki pek çok farklı parçayı ortaya çıkaran bir tür süper güce sahip.

"Ne oluyor?" Parmaklarım gömleğinin önünü kavrar, ona tutunurum.

"Olan şey, almam gereken kahvaltıyı yatakta istiyorum ve sen benim tatlı kızsın, mutfak tezgahına uzanıp benim almama izin vereceksin."

"Ben kesinlikle senin iyi kızınım." Hiç düşünmeden başımı sallıyorum. Onun ağzının bana ne yaptığını çok iyi biliyorum ve her saniyesini istiyorum.

"Öylesin," diye onaylıyor Ronan, gömleğini çıkarıp bir kenara atıyor. "Çok güzelsin." Sütyenimin üstünü aşağı çekiyor, göğüslerimi serbest bırakıyor ve ellerine alıyor. "Bütün bunlar sadece benim için." Dili meme ucumu yalıyor. "Benim tatlı kızım sadece benim için iyi."

"Evet!" Ronan meme ucumu ağzına alırken inledim. Onun sözleri, dili kadar vücuduma nasıl bu kadar zevk veriyor? İkisi de aynı etkiye sahip.

"Evet, ne?" Sütyenimi tamamen çıkarıyor.

"Sadece senin için." Onunla ten ten temas etmek istediğimden, gömleğini çıkarmaya çalışıyorum.

"Gömleğini çıkarmak mı istiyorsun, küçük tilki?" Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Ronan gömleğini çıkarıyor. Aramızdaki denge her zaman çok ilginç. Parmaklarımı onun geniş, çıplak göğsünde gezdiriyorum.

"Çoğu zaman sana söylediğim şeyi yaparsın, ama diğer zamanlarda..."

"Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaparım ve bazen sen de buna katılırsın." Yine dudaklarımı öper, dilini dudaklarımın arasına sokar. Bunu çok net bir şekilde anlamaya başlıyorum. Ronan beni yönlendirme konusunda çok başarılıdır, ama her zaman benim gitmek istediğim, ancak çoğu zaman cesaret edemediğim yöne doğru yönlendirir. Öpüşmeyi bitirdiğinde, yine çenemi tutar. "Seninle ilgili konularda her zaman böyle davranacağımı bil."

"Anlıyorum."

"Hangi kısmı?" Elini çenemden çekmiyor. "Yaptığım her şeyin senin için olduğunu mu, yoksa benim onayımı istediğini mi?"

"Öyle mi?" Ronan sadece gözlerime bakıyor, pes etmiyor. Nasıl pes edeceğini bilmiyor galiba. "Öyle." Kabul ediyorum. Bunu birbirine bağlamamıştım, ama o haklı. Ona karşı ukala davranıp alay edebilirim, ama sonunda her zaman onun nasıl tepki vereceğini görmek için onu izliyorum.

Elini çenemden indirir, ağzı çenemden kulağıma doğru hareket eder. "Aferin kızım," diye fısıldar Ronan. İnlememek için yanağımın içini ısıtırım. Evet, çok haklı. "Şimdi bana istediğimi ver." Ronan

ben ayakkabılarımı çıkarıp yere atarken boynumun kenarını öpmeye devam ediyor, sonra pantolonumu çıkarmaya başlıyorum.

"Bana karşı çok iyisin, biliyor musun, küçük tilki?" Ronan pantolonunun kemerine uzanır.

"Biliyorum."

"Elbette biliyorsun." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi arkaya yaslan ve bacaklarını aç. Beni ne kadar çok istediğini görmek istiyorum."

Geriye yaslanıyorum, kendimi güçlü ve cesur hissediyorum. Ayaklarımın topuklarını adanın kenarına koyuyorum, dizlerimi onun için tamamen açıyorum.

"Bu görülmeye değer bir manzara değil mi? Tapınılacak bir manzara." Ronan pantolonuna uzanır ve sikini serbest bırakır. Gözleri beni süzerken, sikini tembelce okşar.

"Ro," diye fısıldadım, utangaçlık içime sızmaya çalışırken, bacaklarım kapanmak için can atıyordu. Adam bu noktada benim her santimimi görmüştü, ama bu beni tamamen sergiliyordu.

"Bana bir saniye ver, aşkım; kadınının benim için uzanmış halini görmekten zevk alıyorum." Bacaklarımı kapatma düşüncesi anında yok oldu. O adamın ağzı beni her şeyi yapmaya ikna edebilir. Az konuşan bir adam olmasına rağmen, kelimeleri hassas bir şekilde kullanır.

Ronan penisini birkaç kez daha okşadı, ucunda bir damla sperm oluştu. Dudaklarımı yaladım, onu tatmak, onu memnun etmek istedim. İç kaslarım gerildi, o penisi hatırlayarak ve onu tekrar isteyerek.

"Bunu hatırlaman gerek, küçük tilki." Elini cinsel organımın üzerine koyar, başparmağı altından kayarak klitorisimi okşar. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu." Daha fazla baskı istiyorum, kalçalarımı kaldırırm, ama o sadece başparmağını kaldırır ve gözlerini bana diker. Ama bakışları soğuk değildir.

"Sana ihtiyacım var." Ölümcül yüz hatlarına yayılan gülümseme tüm vücudumu titretir. Bu, onun da bana ne kadar ihtiyacı olduğunu tatlı bir şekilde hatırlatır. Bu beni korkutmalı, ama şimdi değil, onunla değil. Hayatım boyunca hiçbir şeyden ve kimseden bu kadar emin olmamıştım. Bu adam benim için her şeyi değiştirdi.

Başparmağı bu sefer daha sertçe okşuyor ve şok dalgaları içimde yayılıyor. "Evet," diye inliyorum.

Ronan eğilir ve elini dilinin yerine koyar. Dilini yarıklarımın üzerinde yukarı aşağı gezdirir, sonra klitorisimin etrafında hevesle dairesel hareketler yapar. Cennet varsa, burasıdır. Onun her dokunuşu, öpücüğü ve okşaması tam da ihtiyacım olan şey.

"Bana karşı her zaman çok tatlısın." Derimi okşayarak konuşuyor. "Her zaman çok mükemmelsin."

Kendimi daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim, ama Ronan'ın beni böyle gördüğüne inanıyorum. Ben onun için özelim. Beni güzel ve görülmüş hissettiriyor. Ben uyum sağlamaya çalışırken bile.

"Ro." Onu içimde istiyorum. Bu anda her şekilde ona bağlı hissetmek istiyorum.

"Biliyorum, ama daha fazlasına ihtiyacım var ve sen bana bunu vereceğini biliyorum." Cevap vermeye çalışıyorum, ama Ronan klitorisimi ağzına aldığı anda sözler dilimde kalıyor. Küçük sinir demeti beni doruğa ulaştırırken, o açgözlülükle yalıyor ve emiyor.

Ronan devam ediyor. Dili benim her damlamı yalıyor, sonra geri dönüp beni tekrar orgazma ulaştırıyor, böylece onu da açgözlülükle yalayabiliyor.

"Siktir," Ronan'ın ikinci orgazm beni sararken dişlerini sıkarak söylediğini duyuyorum. Topuklarım adanın kenarından kaymaya başlıyor. "İçine girmem lazım." Ronan içime girerken nefes nefese kalıyorum. Uyluklarımın arkasını kavrayarak, beni alırken bacaklarımı açık tutuyor. Gözleri oraya odaklanmış, kendini içime batırıp tekrar dışarı çıkarken izliyor. Tamamen büyülenmiş.

Ben ise onu izliyorum, pantolonu hala üzerindeyken içime girip çıkıyor, karın kasları geriliyor ve beni sahiplenirken kol kasları geriliyor. İfadesi çok yoğun. Ronan'ı bu şekilde görmek baş döndürücü ve onu bu hale getiren benim.

Parmakları uyluklarıma gömülerek beni daha fazla kendine çekiyor. O orada olmasaydı, tezgahdan düşerdim, ama Ronan bunun olmasına asla izin vermezdi. Kalçalarını hareket ettirerek, penisi içimdeki derin bir noktaya vuruyor.

"Ro," diye inliyorum. Nasıl olur da tekrar orgazm olacağım?

"Ver bana," emrediyor. "Buna ihtiyacım var, Ellie. Uslu bir kız ol ve..." Geri kalan sözleri, zevk çılgınlığıyla kesiliyor.

Ronan'a gelince, ondan tek hissettiğim şeyin zevk olduğunu fark ediyorum.

Chapter Twenty-Three

RONAN

“H Neden hep çıplak olan benim?” Ellie bana sinsi bir gülümseme atıyor. Hâlâ onu mutfak tezgahının üzerinde yatırmış durumdayım. Onu bu kadar sert becermek istememiştim, ama kızım memnun görünüyor. Benim kontrolümün kaybolmasını oldukça seviyor. Çocukluğumdan beri olaylara ve durumlara karşı tepkilerimi her zaman iyi kontrol edebilmişimdir. Beni bu durumdan çıkaran tek kişi o.

"Sen güzelsin." Ellerimi kalçalarına doğru kaydırarak vücudunun hatlarını izliyorum.

Bunu kendi dinim gibi ezberlemişim.

"Sen de fena değilsin." Ellie oturur. Sikimi kontrol altında tutmak zorunda kaldığım onca düşün karşılığını aldım. Ellie artık vücudu konusunda o kadar utangaç değil. Bu da planın bir parçasıydı. Benimle birlikteyken tamamen özgür olmasını istiyorum. Benden saklayacak hiçbir şeyi olmamalı.

Onu öpmek için ensesini avuçlarım ve hafif bir tıklama duyarım. Eğilip, arka cebimden telefonumu çıkarırken yerden gömleğimi alırım.

"Ne?" Ellie daha dik oturur.

"Biri var." Alarm sistemini kontrol etmeden önce gömleği Ellie'nin başına geçiriyorum. Alarm sistemi sadece ben buradayken telefonuma bağlanıyor ve beni uyaran benim telefonum değildi.

"Nereden biliyorsun?" Ellie fısıldadı. Duvarın üst köşesine doğru başımı salladım. "Ne?"

"Işık." Ellie gözlerini kısarak küçük kırmızı ışığı fark eder. Kim olduğunu görmek için kamerayı kontrol ederken ışığı kapatırım.

"Burası çok havalı. Burayı parçalamam lazım. Ope." Ellie elini ağzına koyar.

"Sorun yok. Z." Buraya nasıl girileceğini sadece o ve War biliyor. Onlardan biri olduğunu tahmin etmişim, ama asla emin olamazsın.

"Oh." Burnunu hafifçe kırıştırır.

"Ne? Seninle dalga mı geçiyor?" Z'ye onun yasak bölge olduğunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Ellie'nin beni izlediğini bana haber vermeye çalıştığında, ona bu uyarıyı yaptım.

"Hayır. Ama onun en sevdiği kişi olmadığımın eminim."

"Olmasan iyi olur," diye homurdandım, benim dışımda başka birinin favorisi olması fikrini sevmedim, ama anlıyorum. Kızım zekidir. Ellie küçük bir kahkaha attı. En azından benim kıskançlığımdan zevk alıyor, çünkü ne kadar kontrolüm olursa olsun, bu konuda hiç kontrolüm yok.

"Saçmalıyorsun. Hepimiz o adamın sadece kız kardeşine ilgi duyduğunu biliyoruz. Sadece bana güvenmediğini biliyorum. Onu suçlayamam." Omuzlarından birini silkiyor, ama bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Ellie onun güvenini istiyor ve bu sadece en iyi arkadaşının erkeği olması değil, aynı zamanda ortak yeteneklerine duyduğu saygıdan da öte.

"Eğer seni umursamıyor olsaydı, en başından beri kız kardeşimle birlikte gitmene izin vermezdi." O uçak asla havalanmazdı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"O sana saygı duyuyor."

"Ne!" Ellie ciyakladı. "Saygı duymuyor."

"Keşke kendini bizim gördüğümüz gibi görebilseydin. Sen zekisin ve Z de öyle söyledi."

"Öyle mi dedi?" Ellie inanamıyormuş gibi başını hayır anlamında salladı. Z'nin ona ve yeteneklerine saygı duyduğu açık. "Bir gün ondan daha iyi olacağını ve benim dikkatli olmam gerektiğini söyledi."

"Dikkatli olmalısın." Ellie alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Beni ürkütücü depona geri getiren sapık sensin."

"Eğer bunun delilik olduğunu düşünüyorsa, onu asla deliğe götürme," diyor Z koridordan. Kızımın örtülü olduğundan ve sikimin tekrar kot pantolonuma girdiğinden emin oluyorum.

"Çukur ne?" diye sorduğunu duyarım.

"Oh, lanet olsun," Ellie yüksek sesle fısıldar. "Cosima'nın burada olduğunu söylemedin." Göğsüme vurur. "Ah," der, bana saldırmaya çalıştığı elini sallayarak. "Bu benim para kazanma aracım. Onu zarar verme."

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere saldırını atlatırım."

"Bu akıllıca olur."

"Marks?" Cosima, ana oturma odasına girerken sessizce sorar. "Bu bir kadın sesiydi." Yaklaşıyorlar. Daha sonra çiftliğe gidip geri döndüğümü haber vermeyi planlamıştım, ama Z'nin geri döndüğümü bildiği açık. Sinsi piç kurusu, ama ben de geri döndüğümü saklamaya çalışmıyordum.

"Beni sakla." Arkanı dönüp, vücudumla onun vücudunu koruyorum. Ellie hala mutfak adasında oturuyor. Neden saklandığını hiç anlamıyorum, ama ben de ona uyacağım.

Z, Cosima'nın hemen arkasında, bir gölge gibi duruyor. "Burada mı yaşıyorsun?" Cosima etrafına bakınmaya başlar, gözleri beni geçip odanın geri kalanını tarar, ama çok uzağa gitmeden dikkatini tekrar bana çevirir.

Cosima, bakılan bir prenses gibi davranıyor olabilir, ama o hala bir Marino. Her zaman çevresine dikkat eder ve bıçak kullanmada ustadır. Onun iyi tarafında kalırsan, olabildiğince tatlıdır, ama onu kızdırırsan, bunu asla unutmaz.

"Ne oluyor?" Cosima gözlerini kısarak bana bakar ve ellerini beline koyar. "Renk diye bir şey duymadın mı hiç? Burası çok iç karartıcı."

Ona cevap vermiyorum. Ne diyebilirim ki? "O dev kışını kaldırıp orada kim olduğunu görebilmem için yerinden kalkacak mısın, yoksa bakışma yarışması mı yapacağız?" Hâlâ kıpırdamıyorum. Ellie'nin parmakları çıplak sırtımda aşağı doğru kayıyor.

"Ben en iyi arkadaşımın kardeşiyle aşk yaşıyorum," diye fısıldadı Ellie.

"Bu hikayede benim bir ayı dönüşümcü olduğumu biliyor mu?" Küçük tilkimi takılıyorum. Küçük bir homurtu çıkar. Genelde takılma yorumları veya şakalar yapmayı seven biri değilim. Elbette, bunları kafamda tutarım, ama şimdi, Ellie'yi gülümseteceğini düşünürsem, söylerim.

"Aman Tanrım, biliyordum!" diye bağırır

Cosima. "Bence o biliyor."

"Ne oluyor?" Cosima bize doğru koşar, topukları her adımda yankılanır. "Çekil," kardeşim bana emir vermeye çalışır. "Cidden."

"Sorun yok," diyor Ellie ve ben kenara çekiliyorum. "Selam." Küçük bir el hareketi yapıyor. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Çünkü hiç aramıyorsun ya da mesajlara cevap vermiyorsun!" Cosima yarı bağırarak sıkı bir kucaklaşma için yaklaşır.

"Bu yerle gerçekten hiçbir şey yapmamışsın." Z, odada dolaşmaya başlar. Elindeki çantayı hafifçe vurur ve ben de devam edip çantayı yerleştirmesini işaret ederim.

. Onun ne düşündüğünü zaten tahmin ediyorum. O bir acil durum çantası, ama bizimle gelmeyecek. "Bu işi kolaylaştıracaktır herhalde." Çantayı mutfak tezgahının üzerine koyar.

"Giysiler, Ellie." Cosima'nın Ellie'ye yaptığı azarlamayı kesiyorum.

"Ellie? Bu senin gerçek adın mı?" Cosima'nın yüzü heyecanla parlıyor. "Çok güzel."

"Marks," diyor Ellie. Yere düşürdüğü sırt çantasını yerden alıyorum.

"Pantolon," diyorum ona. "Tuvalet orada." Kapıyı işaret ediyorum.

"Teşekkürler." Ellie çantayı benden alır. Eğilip kulağının içini öperim. "Çok uzun sürmesin."

"Biliyorum. Ellie'yi özleyeceksin."

"Aynen öyle." Haksız değil, ama artık bu şovu başlatmanın zamanı geldi.

"Siz ikiniz çok tatlısınız."

"İğrenç." Ellie yüzünü buruşturur.

"İğrenç mi?" Cosima gülüyor. "Bir zamanlar evlilik ve aşkın iğrenç olduğunu söylediyini hatırlıyorum."

"Hala öyle."

"Yani benim kardeşimden hoşlanmıyorsun?"

"Pantolon giymem lazım." Kızımın tuvalete doğru aceleyle gitmesini izlerim, yanakları yumuşak bir pembeye boyanmıştır.

"Buna inanamıyorum!" Cosima, Ellie'nin peşinden gitmeden önce yüksek sesle fısıldıyor.

Z'ye döndüğümde, sistemini kurmayı bitirmiş. "Konuşmamız lazım."

"Biliyorum." Parmaklarımı kafamın üstünden geçiriyorum. "Ama bekleyeceğiz."

"Önce konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Evet, bekleyelim."

Ellie'yi karanlıkta bırakmayacağım, o bu gösterinin yıldızı olduğu sürece. Ona ne kadar inandığımı ve güvendiğimi görmesini istiyorum.

İkimiz de saklanmayacağız.

Chapter Twenty-Four

ELLIE

"Kardeşinle yatıyorum," diye patladım. Banyoya girdiğimde Cosima'nın hemen peşimde olacağını biliyordum. Neyse ki Ronan'ın bana giydirdiği gömlek dizlerimin altına kadar uzanıyordu. Hala

O kadar büyük ki. Gerçekten bir ayı dönüşümcü olabilir.

"Onun gömleği yoktu, sen giyyordun."

"Öyle oldu işte, ve hayır, üzgün değilim." Yalan söylemeyeceğim.

"Tamam." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Hâlâ kızgınlm."

"Gerçekten mi?" Giyecek iç çamaşırı ve şort bulduğumda sırt çantamı karıştırmayı bıraktım. Madem bu kadar kızgın, neden yüzünde bir sırıtış var?

"Bana söylemediğin için kızgınlm ve sana daha seksi külotlar almamız gerekiyor." "Hey, bunlar rahat." Onları koruyucu bir şekilde göğsüme bastırıyorum.

benim büyükannemin külotlarını giymemi engellemek için mücadele etmek zorunda kalacak. "Başka türlerini denedin mi?"

"Kıçıma hiçbir şey sokmam." İnsanların tanga giydiğini hiç anlamıyorum. Bu beni delirtir.

"Tabii ki takmazsın. Onu sadece onun doğum gününde ya da yıldönümünde yaparsın." Külotu gömleğin altına giydim. Sanırım tanga birkaç dakika için en kötüsü olmaz. Ronan'ın onu saniyeler içinde çıkaracağından eminim. "Yani, parmak o anda o kadar da kötü değil. Anlarsın ya?"

Şortumu giymeyi bırakıyorum. "Tanga hakkında konuşmuyoruz, değil mi?"

"Ah!" Cosima kahkahaya boğuldu. Aniden, kıçına bir penis sokmak istediğini anladım.

"Bekle, onun penisini mi kastediyorsun? Onu gördün mü? Her yeri kocaman." Ronan beni ikiye bölerdi. Bir daha asla yürüyemezdim. O zaman babam beni o aptal koşularına zorlayamazdı, diye düşündüm, her iki tarafı da tartarak. Hmm.

"Tamam, çok ileri gittin, çok ileri." Cosima ellerini kulaklarına koyar, ama hala gülüyor. Giyinmeyi bitirip Ronan'ın gömleğini çantama tıktırırım. Artık benim.

"Nasıl her zaman bu kadar düzenli olabiliyorsun?" Cosima pembe bir babydoll elbise giyiyor; sanırım adı bu, ve bunu biliyorum çünkü bir ay onunla yaşadım. Parlak sarı saçlarının yarısını yana doğru çeken, pembe topuklu ayakkabılarıyla uyumlu bir toka takıyor.

Ronan'a renk diye bir şey duymuş mu diye sordu ve pembe dışında başka renkler de olduğunu biliyor mu acaba diye merak ettim. Bununla birlikte, Cosima bunu başarabilir. Hayatta çoğu şeyi başarabilir. Bu kız cesur ve azimli. Ağzından çıkan her şeyi tereddüt etmeden ve tüm kalbiyle söylüyor.

"Neden bahsediyorsun? Kendine bir bak." Cosima omuzlarımı tutup beni aynaya çeviriyor. Vahşi buklelerim çok dağınık, dudaklarım Ronan'ın öpücüklerinden şişmiş ve yanaklarım kızarmış. "Sen çok seksisin, kızım." Dudaklarımı yalıyorum.

"Gerçekten parlıyorum. Bu iyi seks demek, değil mi?"

"Öyle, ama sonunda hamile parlaklığıyla sonuçlanacak."

"Siktir." Geri dönüyorum. "Sen nasılsın?" Cosima henüz belli olmuyor, ama elbisesi geniş, bu yüzden küçük bir şişkinliği gizler.

"İyiyim. Beni terk ederek bana yaşattığın tüm endişeler dışında." İşte bu. Cosima dramatik olmayı seviyor. Son birkaç haftadır bu kadar uçarı davranmamı asla affetmeyeceğini biliyordum.

"Bazı şeyler oldu. Seni bu işlere karıştırmak istemedim." İnsanlar Marinos'lardan korkuyor olabilir, ama ben onları öyle görmüyorum. Elbette, insanları öldürüyor olabilirler. Böyle şeyler olur. Ama benim gözümde, onlar her zaman doğru olanı yapıyorlar. Ronan'ın bana gösterdiği bakış açısına göre, önemli olan budur.

"Aklını mı kaçırdın? Ben olaylara karışmayı ve burnumu sokmayı seviyorum." Burnunu kıpırdatarak bunu kanıtlamaya çalışır, ama sonunda kaşları ve ağzı hareket eder.

"Biliyorum, bu yüzden kaçtım."

"Sen bir kaçaksın, biliyorum." Omuzları düşer. "Artık kaçmak yok."

"Gerçekten mi?"

"Ro beni yine bulacaktır." Gözlerimi devirdim. "Sinsi, devasa, takıntılı piç."

"Ona Ro diyorsun! Bu çok saçma. Annem ve Tova çıldıracaklar."

"Ona Ro deme." Ona verdiğim isim bu. Parmağımı ona doğrultuyorum. Cosima parmağımın ucuna parmağının ucuyla dokunuyor.

"Anladım."

"Küçük tilki." Ronan kapıyı çalar.

Aman Tanrım. Cosima dudaklarını oynatıyor. Sanırım romantizmden eriyip gidecek. İğrenç, ama bu gidişle ben de ona katılabilirim.

Kapıyı açtığımda Ronan'ı gördüm, yine gömlek giymişti. "Z bizimle konuşmak istiyor." Elimi tutup beni mutfığa götürdü. Zero'nun dizüstü bilgisayar ve bir sürü başka cihazı vardı, bu da onun şaka yapmadığını gösteriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Zero'nun ne yaptığını bildiğine güveniyorum, ama şimdi durum farklı. Ro burada ve burayı kendi basit teknolojisiyle donatmış, ama işe yarıyor. "Bununla bir sorunun var mı?" Ronan'a dönüyorum.

"Eğer öyleyse, bu kararı sana bırakıyorum." Onu tutup öpmek istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Ayrıca, Cosima'yı duygusal sözlerle daha fazla kışkırtmak istemiyorum.

"Öyleyse..." Zero'ya yaklaşıp omzunun üzerinden bakmak için eğiliyorum.

"Ronan senin peşine düşmeden önce, tuzağın seni sakladığın kişinin Cyberius olduğunu söyledi." Zero hafifçe başını sallar. Çoğu kişi Cyberius'u sevmez. O hiçbir kurala uymaz.

"Bir şeyler peşinde. Açıkçası, beni bu kadar sıkı takip etmeseydi, dikkatimi çekmezdi, ama kafamı bir tabakta görmek istediği belliydi."

"Hayır, o senin kafanı istiyor Marks, seni istiyor." Ronan arkamda daha da yaklaşır.

"Onun için çalışmayacağım. O lanet olası bir psikopat ve beni takip eden Ro gibi sevimli bir psikopat değil." Omzumun üzerinden başparmağımla onu işaret ediyorum.

"Yapamam." Cosima mutfak adasının diğerk tarafında, çenesini avucuna dayamış, hepimizi izliyor. Bu durumu çok seviyor. Eminim Tova'ya anlatmak için sabırsızlanıyordur.

"Ronan'ın seni istediğı gibi o da seni istiyor." Ne oluyor? Zero'nun ağzından bu kelimelerin çıkmasını hiç beklemiyordum.

"İğrenç." Cyberius'un beni Ronan'dan daha çok istemesini anlayamıyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Ronan ve benim birbirimizi takip etmemiz sorun değil, ama başkalarının bunu yapması kesinlikle kabul edilemez.

"Bu Cyberius beni iğrendiriyor," Cosima bana katılıyor.

Ronan hiçbir şey söylemiyor, ama öfkesini hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Göstermiyor, ama öfkesinin orada olduğunu biliyorum. Deli gibi gelebilir, ama hissediyorum. Yüzeyin hemen altında kaynıyor.

"Emin misin?" Sorumu Zero'ya yöneltiyorum. Kaşlarını kaldırıyor. Tabii ki emin; o Zero. Teknoloji dünyasında her şeyi bilir. Yüzde yüz emin olmadıkça hiçbir şey söylemez.

"Sana ulaşmaya çalışıyor, farklı forumlarda açıkça mesajlar bırakıyor. Şimdi ise diğerlerine senin nerede olduğunu biliyorlar mı diye soruyor. Şu anda senin çevrimiçi olmanı bekliyor."

"Mesajlar ne?" Merak her zaman beni ele geçiriyor.

Bu yüzden bu durumdayım ama belki de öyle değildir.

"Oh, ben de görmek istiyorum." Cosima mutfak adasının etrafında aceleyle dolaşüyor. Zero, elini karnıma koyan Ronan'a bakıyor ve Zero'ya gitmesi için başını sallıyor.

Mesajlar başlangıçta sakın. Çılgınca değiller. Benimle konuşmak istediğini belli ediyor ve bunun için bir portal sunuyor. Evet, o boku tıklamayacağım. Zero her birini göstermek için sekmeler arasında geziniyor.

"Giderek daha fazla sinirleniyorlar," diyor Cosima. Ben de onaylayarak başımı sallıyorum. "Sonra Discord'a girip senin için bir BOLO yayınladı ve konumunu verenlere para ödülü koydu."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. "O benim yapabildiğim her şeyi yapabilir, o yüzden beni bulmaya neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum."

"Aman Tanrım." Cosima avucunu alnına vurur. "Yine, seni istiyor, seni bodrumunda tutmak istiyor. Yani, bu hacker dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Discord'a bir şeyler attığını söylediğin şekilde, çaresizlik kokuyor."

"Çaresiz insanlar aptalca şeyler yapar," diye ekliyor Zero.

Cosima haklı; bu çok cesurca. Zero, çektiği birkaç ekran görüntüsünü daha inceler. İnsanlar Cyberius hakkında konuşuyor ve spekülasyonlar yapıyor. Harika, şimdi herkes konuşacak ve beni bulmaya çalışacak. Beni bulmaları konusunda endişelenmiyorum. En azından şu anda. Ronan'la birlikte güvendeyim, ama yine de dikkat çekmemeye çalışıyorum.

"Senin hattına ne koyduğunu kim bilir?" Zero başını bana doğru eğiyor. Soru açık.

"Kontrol etmedim. Eminim öfkeli mesajlarla doludur. Sorumlumla görüşmem gerekiyordu. Cyberius'un Logic Byte Labs ile oynadığını ona kısaca haber verdim."

"Biliyorum."

"Sana söyledi mi?" Zero omuz silkiyor.

"Sen tam bir öğretmen gözdesi. En sevdiği öğrencisin."

Gözlerimi devirdim. "Ona cevap veriyorum," diye işaret etti.

Gördün mü, öğretmen gözdesi.

"Ben de yanıt veriyorum, sadece yavaşça." Bir kız gizemli olmalı, ayrıca babamın izlerini taşıyorum. Onun kadar çılgın ve hükümete karşı şüpheli değilim, ama yine de şüpheliyim. Sanırım hiç öyle olmayacağım.

Ronan, gerçekten içimi açtığım tek kişi. Tabii, beni o kadar çok takip etti ki, ben ona söylemeden önce zaten her şeyi biliyordu, ama yine de. O zaten bilmiyor olsaydı, ona söyledim.

"Bruce'a haber verecek misin?"

"Ah..." Öyle bir planım yoktu. Şu anda ellerim biraz dolu.

Ronan'a daha fazla yaslandım. "Belki?"

"Sadece soruyorum çünkü o ve ben birkaç şeyi çözdük. Ayrıca sunucunu da ona kontrol ettirmeni istiyorum."

"Neden? Bana bir sürü huysuz mesaj mı gönderdi?" Bu çok zor olacak.

"Teklifim geçerli." Omzumun üzerinden erkek arkadaşına baktım.

"Biliyorum, ama onu bir gün daha yaşatacağım." Ronan çenesini hafifçe salladı.

"Bugün kimi öldürmüyoruz? Bu Bruce denen adam. Lütfen Bruce Willis demeyin." Cosima'nın gözleri hepimize bakarak, kimden bahsettiğimizi anlamaya çalışıyor.

"Yippee-ki-yay, orospu çocuğu!" Kendimi tutamadım.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel filmi."

"İşte bu yüzden en iyi arkadaşız." Zero ve bilgisayar ekranı arasında Cosima ile high-five yapıyorum.

"Tova'ya benim en iyi arkadaşın olduğumu söylediğini söyleyeceğim." Oh hayır. Bunu geri almak istiyorum, ama gerçek hayatta bu mümkün değil.

"Yapma! İkinizi de seviyorum ve o hala İtalya meselesini kafama takıyor," diye yalvarıyorum.

"Hmm," Cosima iç çeker. "Tamam, ama tırnaklarını ben boyayacağım." Aklına gelebilecek en kötü şey değil.

"Rengi ben seçerim."

"Anlaştık." Elini uzatır ve el sıkışırız.

"Burada çalışacağımız bir zaman çizelgesi var," diye hatırlatır Zero. "Doğru, Cyberius, Bruce, Logic Byte Labs ve sunucumu kontrol edip
"Hey!" Cosima tezgahın üzerine elini vurur. "Sadece kardeşim senin kışını yalar

"Hey!" Cosima elini tezgahın üzerine vurur. "Sadece kardeşim senin kışını yiyor." Hepimiz ona bakarız. "Kafamda daha iyi geliyordu." Utanır. "Ama yine de doğru," Cosima kendi kendine fısıldar.

"Oh, iyiydi." Küçük bir kahkaha attım. "Ve doğru," Ronan ciddi bir ifadeyle.

"Tamam, seks konuşmasına öyle atlamak hoş değil, o yüzden kes şunu. Sen benim kardeşimsin," Cosima ona söyler. "Ve zaman çizelgesi." Tezgahın üzerine tekrar elini vurur.

"Logic Byte Labs bir tuzaktı," diyor Zero.

"Ne?" Şimdi tüm dikkatimi ona verdim.

"Cyberius'un yemini mi yuttum?" Ne? Bu, farkında olduğum kadarıyla ikinci kez yemine kanmış olmam. Ro'nun yemini yediğimde eğlenceliydi. Cyberius'un yemini hemen kusmak istiyorum.

"Meraklı davranıyordun, değil mi? Bir şeyler öğrenmeye çalışıyordun." Cosima haklı olduğu için bilmiş bir gülümseme attı. Bir insan, kendi gerçek hayat eğlencesini bulmak zorunda kalmadan önce izleyebileceği kadar reality TV izler.

Bu sefer meraklılığım başıma bela olabilir. Zihnim, Cyberius'un ne tür bir yem kullanacağını nasıl bildiğini anlamaya çalışıyor. Bilgileri gözden geçiriyorum.

"Logic Byte Labs'ı neden biliyor? Teknoloji değil. Hepiniz bununla ilgilenirdiniz." Ronan haklı. Benim aklım da oraya gitmişti.

"Sen söyle." Zero sandalyesinde hafifçe dönüyor. "LBL'ye neden ilgi duyuyor?"

"Bu önemli değil." Ronan, ben cevap veremedenden araya giriyor. "Onun buna ilgi duyduğunu neden biliyor?" Parmakları, karnımın üzerinde

kasılır.

Ses tonunda duyulmayabilir, ama ben hissediyorum. Ronan sinirleniyor. Ayrıca LBL'nin geçmişte neden ilgimi çektiğini açıklamamı engelliyor, ama mesele de bu. Nedeni çok kişisel.

"Sorun değil, gerçekten." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Sigorta ve sağlık hizmetleriyle ilgili bir şey. LBL, benim pek sevmediğim diğer büyük şirketleri bünyesine kattı."

"Annen." Cosima bana yumuşak bir gülümseme gönderir, ben de ona karşılık veririm.

"Annen hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyor." Bu sefer Ronan'ın sözlerinde öfke belirliyor. Zero da ona bir bakış atıyor, bunu da kaçırıyor.

"Sunucunu kontrol et." Zero dizüstü bilgisayarı bana doğru itti.

Bahsettiği sunucu, bizim sorumlusunun bulunduğu sunucu. Sorun şu ki, bu sunucu her iki taraf için de son derece güvenli. Arada sırada, o kutudan başka bir hacker'dan mesaj alıyorum. Çoğu, ayrıntılı notlar bırakmıyor. Güvenli olabilir, ama asla fazla güvenli olamazsınız.

Bu sunucu, izlenmemeniz için kullanılıyor. Birinin bir iş teklifi sunduğunu görürsünüz ve ilgileniyorsanız, bunu yapmanın bir yolunu bulursunuz. Herkesin kendini daha güvende hissetmek için kendi yöntemleri vardır.

Sadece birkaç tuşa basmak yeterli ve içeri giriyorum... ve gördüğüm mesajlar bana daha güvenli hissettirmiyor. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Chapter Twenty-Five

RONAN

H O benim küçük tilkimin kim olduğunu biliyor. Dizüstü bilgisayarını alıp ikiye kırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onun sadece birkaç fotoğrafı var, ama oradalar. Neredeyse yüzlerce başka mesajla birlikte. Bu orospu çocuğu ve ben birlikte zindana gireceğiz. Doğduğu günü pişman olacak ve bunu ona ben yaptıracağım.

Mesajlar her yerde. Cyberius sinirlenip sonra geri dönüp ona harika bir takım olacaklarını söyleyip duruyor. Ellie'nin saklandığı kişinin Cyberius olduğunu öğrendiğimde bazı bilgileri almam gerekti. O bir pislikti, ama kısmen akli başındaydı. Bu durum çığırından çıkıyor.

Öfkemi yatıştırıyorum. Ellie'nin ihtiyacı olan bu değil. Bunun yerine, kaslarımı gevşetmeye zorluyorum, eğilip boynunu öpüyorum. Eminim bu onu derinden sarsıyordur. Bununla başa çıkmak için öfkeyi seçmiş gibi görünüyor.

"Benimle güvendesin." Ellie başını sallar, gözleri bilgisayar ekranına sabitlenmiş, parmakları artık kararlılıkla klavyede uçmaktadır.

"Ne yapıyorsun?" Z eğiliyor. "İşaretler."

"Bunu nereden biliyor?" Ellie daha çok kendine konuşuyor. Gizli kalmak zor; aslında, bana sorarsan, hayatının her alanından uzaklaşıp sıfırdan başlamak istemediğin sürece bu neredeyse imkansız.

O zaman bile başaramayabilirsin ve teknolojinin gelişme hızına bakılırsa, bunun da uzun sürmeyeceğine bahse girerim. Bu yüzden saklanmanın bir anlamı yok. Her şey seni yakalar.

"Marks." Z'nin sesinde hafif bir uyarı var ve bunun ona karşı olmadığını biliyorum, ama ne yapmaya çalışıyorsa, şimdi bunun zamanı olmayabilir. "Sen akıllısın, Marks. Kimsenin seni alt etmesine izin verme." Parmakları donar. orta vuruş. "Mantıksız şeyler yapmana gerek yok," diye hatırlatır Z. "Ben çaresiz değilim." Bingo. "Avcı benim."

"O öyle." Cosima başını sallar. "Call of Duty'deki öldürme atışları rakipsizdir." Kız kardeşim şef öpücüğü hareketi yapar. "Her zaman hedefi vurur." Cosima'nın sesi gururla doludur.

"Şimdi," Z dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekip saati kontrol eder, "Cyberius'un seni bu depoya kadar takip ettiğinden şüphem yok. Etrafta dolaşıyor, bu da bizim lehimize oldu."

Ellie başını bana doğru çevirir; eminim burayı nasıl öğrendiğini anlamaya çalışıyordu. "Biliyorum." Ellie'yi dışarı çıkarmak ve aynı zamanda kime saklandığını bulmak riskli bir işti. Yani Cyberius bu deponun yerini öğrenecekti.

"Bu bizim lehimize nasıl işledi?" diye sorar Ellie.

"Çevrimiçi olarak giremediği için şehre gelmiş." Cyberius hakkında bunu tahmin edecek kadar bilgi sahibi değilim, ama onun bunu yapmasını istemiştım. Onu arıyor olsaydım ben de öyle yapardım. Bu depo son ipucuydu.

"Bu depo bir tuzak," diyorum ona. "Ve biraz zaman kazanacağız." Ellie kaşlarını çatıyor.

"Ve o yine etrafta dolaşıyor." Z sırttı. Z'nin dizüstü bilgisayarını çıkarıp topladığı bilgileri ona göstermeye başladığında, çevrimiçi olmanın riski buydu.

"Buradan çıkmamız mı gerekiyor?" Ellie dişlerini alt dudağına batırır.

"Gidiyoruz." Yerdeki sırt çantasını alıyorum.

"Şimdi mi?" Z tezgahdan birkaç şey alırken, kız sandalyeden atlar ve dizüstü bilgisayarını bırakır.

"Çiftliğe gitmek istemiştin," diye hatırlatırım ona. "Orası güvenli."

Bir dereceye kadar. Oraya girmeye çalışmak ve bunun intihar görevi olduğunu düşünmemek için deli olmak gerekir. Ama Ellie oradaysa bunu yapacağımı biliyorum.

"Düğmeye basabilir miyim?" Cosima heyecanla topuklarında zıplıyor. "Ben basmak istiyorum." Kanepenin önündeki sehpa doğru yürüyorum ve düğmeyi çeviriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ellie, alt tarafına tutturduğum silahı ve tetiği çıkardığımı görmek için yanıma koşar. Silahı kot pantolonumun arkasına sokarım ve tetiği Z'ye atarım, o da onu yakalar ve Cosima'ya verir.

"Çiftliğe gidiyoruz." Ona elimi uzattım. Ellie elimi tuttu ve onu diğer araçların yanında park edilmiş kamyonetin yanına götürdüm. Z, Cosima'ya kask takarken, ben de Ellie için bir kask aldım.

"Buna binecek miyim?" Tamamen siyah spor motosikleti işaret ediyor. Motosikletleri pek sevmem, ama çok hızlılar.

"Evet." Bileğinden saç bandını çıkarıp saçlarını topluyorum ve buklelerini sabitliyorum. Kaskı kafasına takarken kızım bana sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Ellie'nin arkama binmesine yardım etmeden önce bacağımı motosikletin üzerinden geçiriyorum. Küçük vücudunu bana sarıyor ve bu da benim sikimi sertleştiriyor.

Mikrofonları iki kez kontrol ediyorum. "Beni duyuyor musun, bebeğim?" "Evet," diye cevaplıyor Ellie.

"Başlıyoruz." Z'nin sesi kulaklarımı doldurur. Motosikleti, girdiğimiz deponun karşı tarafındaki kapıya doğru sürerim. Z beni takip eder. O, kapıyı açmak için düğmeye basmadan önce ona başımla işaret ederim. Kapı yeterince açılır açılmaz, ikimiz de gazı kökler ve arkadan dışarı fırlarız.

Ellie küçük bir çığlık atar ve bana daha sıkı sarılır. Nehir boyunca uzanan kapıyı açmak için cihazı tıklatırım. Kapı, motosiklet veya yürüyen insanların geçebileceği kadar büyüktür. Buradan çıkmak için kullandığım arka kapıdır.

"Bir şey var mı?" diye Z'ye soruyorum.

"Evet, insansız hava araçları yaklaşıyor, ama doğuda. Sorun yok." Z, beklediğim şeyi onayladı.

"Düğmeye basma zamanı mı? Düğmeye basma zamanı de." Cosima'nın sesi hattın diğer ucundan geliyor.

"Ateşle, Prenseler," diyor Z ona.

"Hazır ol," diyorum Ellie'ye, kız kardeşim tetiği çekmeden yarım saniye önce.

Patlama çok gürültülüdür; altımızda küçük bir sarsıntı hissedilir. "Aman Tanrım!" Ellie başını çevirip alevler içinde kalan depoya bakar. Cosima tetiği tüm gücüyle nehre doğru fırlatır. "Gerçekten onu havaya uçurdun mu?"

"Kötü herif, değil mi?" Cosima gülüyor.

"Sanırım. Vay canına," Ellie şaşkın ve şok olmuş gibi görünüyor. "Sanırım bu da bir tür yeniden dekorasyon yöntemi," diye mırıldanıyor ve Cosima'yı güldürüyor.

Biz Marinoslar hiç de incelikli olmamışızdır. Yakında benim Ellie'm de öyle olmayacak.

Chapter Twenty-Six

ELLIE

“T Sonra BOOM!” Ellerimle dev bir patlama yaparım. Tova'nın gözleri büyür ve başını sallar. Biz geldiğimizde çok heyecanlanmıştı. Bu beni suçluluk duygusuna kapılmaya itti, ama aynı zamanda insanların benim için önemli.

“Ben düğmeye bastım,” diye ekliyor Cosima hemen. Bu kısmı asla unutmamıza izin vermeyecek.

"Ben hiçbir şeyi havaya uçurmam." Tova, yanımdaki kanepeye oturarak homurdanır. Tova'nın gerçekten bir şeyi havaya uçurmak istediğinden emin değilim. Onunla video oyunları oynamıştım. Rainbow Six'te üç tur geçtikten sonra, birini vurduğunda özür dilemeyi bıraktı.

"Bir dahaki sefere," diyorum ona. Onun için patlatabileceği bir şey bulabileceğime eminim.

Ben bulamazsam, War'ın bulacağından eminim.

"Z'nin insülin pompasıyla birini öldürdüğünü gördüm. Oldukça havalıydı."

"Bekle, o yenilerden biri miydi?" diye soruyorum, çünkü onlar da benim dikkatimi çekmişti, ama yine de her şeye şüpheyle yaklaşıyorum ve kendi kendine ilaç veren otomatik pompa benim için kabul edilemez. Bu cihazlar aylar önce piyasaya çıktı ve benim ilk düşüncem buydu. Birisi onunla oynayabilir.

"Sanırım? Bilmiyorum." Tova omuz silkiyor. "Ama sen öylece ölürsün." Kanepeye uzanıyor ve göstererek dilini çıkarıyor. Kesinlikle Cosima'nın etrafında dolaşıyor. Bu ona da yansıyor ve bu iyi bir şey.

"Z'ye silah doğrulttu. Hak ettiğini buldu." Cosima siyah oje şişesini salladı. Ellerimi uzattım, o da tırnaklarımı boyadı. "Neyse ki o serseriye bıçaklamadım," diye mırıldandı.

"Burası şahsen daha havalı." Kütüphanedeyiz, Cosima ve Tova ile sohbet ettiğimde veya oyun oynadığımda sık sık buraya gelirlerdi. Her zaman buraya gelmek istemiştım, ama bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. "Güzel ve çirkin havası var."

Burayı, üzerindeki araziler ve rastgele yerleştirilmiş ahırlar nedeniyle çiftlik olarak adlandırıyor olabilirler, ama ana bina bana bir malikaneyi hatırlatıyor. Bütün kanatlar ve diğer şeyler var. Çok büyük bir ev, ama nesillerdir Marino ailesine ait.

"Doğru." Tova tekrar oturur. "Ama merdiveni kullanmam yasaklandı." Duvardaki raya bağlanan, odanın içinde dolaşarak yüksekteki kitapları alabileceğiniz, tekerlekli, havalı merdivenlerden biri var. Yüksekliği en az yirmi fit, belki daha da fazla.

"Hamile olsan da olmasan da merdivene tırmanmamamı tamamen destekliyorum." Tova'yı çok seviyorum, ama en iyi arkadaşım havada bile takılıp düşebilir ve pencereler gibi yerlerden düşme eğilimi vardır.

"Biliyorum," diye iç geçirir Tova. "Sen ne zaman hamile kalacaksın?"

"Şu anda birden fazla erkek tarafından takip edilmekle meşgulüm," diye hatırlatırım ve Tova kıkırdar.

Bu biraz komik ama değil. Ronan evini havaya uçurmak zorunda kaldı. Bunun aşırı bir önlem olduğunu düşündüm ama hem o hem de Zero planın işe yaradığını söylediler. Cyberius sadece şehirde değil, aynı zamanda benim öldüğümü de düşünüyor olabilir. Bu bize bir plan yapmak için zaman kazandırır. Sonuçta planın ne olacağı konusunda emin değilim.

Ölüm mü? Hapis mi? İkisi de beni tedirgin ediyor. Marino ailesinin insanları polise teslim edeceğini sanmıyorum. Zero hükümete yardım edebilir, ama bu farklı bir durum. Çoğu zaman bu tür tehditler herkesi etkileyebilir.

Eminim ki, Cyberius'u ele geçirmek isteyen birçok insan vardır. Onu kullanmak ya da öldürmek için. Her ikisi de var, ama o hiç yakalanmamayı başardı ve bu da onu Amerika'dan uzak tutmak zorunda.

Yüz tanıma sistemine yakalanmak istemiyorsan, Çin ve Amerika'dan uzak durmalısın. Amerika, kişi başına en yüksek kamera yoğunluğuna sahip ülke. Seni tespit ettiklerinde, izini sürebilirler ve onlardan kaçmak çok zordur. Birçok insan, daha rahat hareket edebilmek için şehirde kalır, ama bu iki ucu keskin bir kılıçtır.

Şimdi Cyberius burada. Riskli.

"Bu beni şaşırtmadı. Onları nasıl heyecanlandıracağını biliyorsun." "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum Tova'ya.

"Hadi ama, video oyunları oynarken o çocuklar hep sana tatlı sözler söylemeye çalışıyorlar." Buna gözlerimi deviriyorum. Kadın olduğunu düşündükleri herkese aynı şeyi yapmaya çalışırlar.

"Kadınısı sesim yüzünden. Onları vuracak olana kadar hepsi flört ediyor." Sonra öfkeyle oyunu bırakıyorlar. Bu her zaman kalbimi ısıtıyor, ama Ronan'ın ısıttığı gibi değil.

"Romantizm ve aşktan hoşlanmıyormuş gibi davranmasını seviyorum, ama ikiniz çevrimiçi bir romantizm kitap kulübünde tanıştınız," diyor Cosima, tüm dikkatini tırnaklarıma vermiş olarak.

"Onlar gerçek değil," diye itiraz ediyorum.

"Senin Ro'n gerçek mi?" Cosima sırtıyor.

"Her neyse." O haklı olduğu için sinirleniyorum. "Gizliliğimi bozuyorsun." Gerçek hayatta romantizmden nefret ediyormuş gibi davransam, o zaman bu gerçek olurdu. Bu saçmalıktı. Sadece asla sahip olamayacağımı düşünüyordum. Hayatımda bunun için yer yoktu. Ayrıca, hiç kimse ilgimi çekmemişti. Ta ki Ro gelene kadar.

Şimdi, o romantik kitaplarda okuduğum tüm kalpler ve çiçekleri istemeden edemiyorum. O, benim yolumu değiştirdi ve ne olursa olsun, yolun doğrudan ona çıkmasını sağladı.

İkisine de olan biteni anlatıyorum. Hatta onlara ailem hakkında daha fazla şey anlatıyorum. Onlara bazı şeyler verdim, ama bir kısmını herkesten gizli tuttum. Ben böyle çalışırım ve tek bildiğim budur.

Bunun değişmesini istiyorum çünkü farklı şeyler istiyorum — hayır, bunu silin. Her zaman istedim, ama denemeye ve elde etmeye cesaret edemedim. Artık bu korku yok ve bunları arkadaşlarımdan saklamak istemiyorum. Beni tümüyle tanımlarını istiyorum. Onlar bana karşı her zaman açık davrandılar.

"Romantizme olan sevgiyi anlıyorum," diyor Tova. "Aileniz tatlı ve derin bir aşk yaşıyordu."

"Onu deli gibi seviyordu."

Tova başını omzuma yaslıyor. "Aşk acı verebilir, ama buna değer."

"Öyle," diye katılıyorum. Bir yıl önce böyle düşünmezdim. Ronan'la geçirebileceğim tek bir gün olsa bile, onu tercih ederdim. O kadar kısa bir süre için bile olsa, onun bana ve benim ona olan sevgisini bilmek, hiç bilmemekten daha iyidir. Artık babamın neden hiç unutamadığını anlıyorum. Unutmak mümkün değil.

Ayı Şekil değiştirenler ve kader eşleri sadece kitaplarımızın sayfalarında yaşar, ya da ben öyle düşünürdüm. Ronan'la kaderimin birbirine bağlı olduğuna her Őeyimi bahse girerim.

Chapter Twenty-Seven

RONAN

E Arka kapıda duruyorum, bu kapı verandaya ve arazideki bahçelerden birine açılıyor. Kızların kahkahaları havayı dolduruyor. Cyberius ile olan duruma rağmen, burada bir hafiflik hissediliyor.

"Çok tatlı." Kardeşim War yanıma geliyor. Onaylayarak başımı sallıyorum. "Her şey yoluna girdikten sonra sen ve Marks'ın burada kalmalısınız." War bu öneriyi dile getirirken, bununla mücadele ettiğini görebiliyorum.

Tova'yı mutlu etmek istiyor ve kızlar da bunu başarıyor, ama aynı zamanda paylaşmayı da pek sevmiyor. Bu konuda onu anlıyorum.

n "Bunu Ellie'ye bırakacağım."

"Nasıl yapıyorlar?" War bir sonraki soruyu sorar. Yine, onun gerçekte ne sorduğunu biliyorum.

War her zaman duygularıyla mücadele etmiştir. Eminim o benim de aynı olduğumu düşünüyor, ama aslında değilim. Sadece duygularımı dışa vurmam. Aşk ve onun eylemlerine nasıl yansıdığını anlıyorum. War'ın anlaması gereken de buydu. Her şey siyah ve beyaz değildir. Onun bunu çoktan anlamış olması gerekirdi. Biz her zaman gri alanda yaşadık.

"Hepimiz her zaman çok kararlıydık. Kızlar buna sezgisel derlerdi, sanırım. Her zaman içgüdülerimize güvenmekte iyiydik." War, Tova'ya olan duygularını kalpler ve çiçekler olarak ifade etmeyi garip bulabilir, ama sonuçta, durum budur.

Sadece bize ait olan çiçekleri ve kalbi biliyoruz. Düşünürseniz, hayatımız boyunca hep böyle oldu. Ya içimizdesiniz ya da dışımızdasınız, ve daha önce hiçbir kadın hiçbirimizi dışarıya çekmedi,

Çünkü biz baştan ıkarılamayız. Baştan çıkarılmak, bunu sorgulamamız anlamına gelir. Her birimiz bunun gerçekleştiği anı biliriz. Bu bizim doğamızdır.

"Nasıl gitti?" Z yanımıza gelir. "Bitti," diye onaylarım.

"O biliyor mu?" Hayır anlamında başımı sallarım. "Henüz değil."

"Ona söyleyecek misin?" "Evet."

"Bu iyi bir fikir mi?" War araya girer. "Cosima anlar, ama Tova tatlı ve yumuşak başlıdır. Ona söylemekten emin değilim."

"ünkü onun bunu istemediğini biliyorsun." War, karısı gerçekten bunları bilmek isteseydi, ondan saklamazdı.

"Marks bilgisayar ekranının arkasında oturuyor olabilir, ama o da boktan şeyler görmüştür. Görmemiş olması imkansız."

Bu doğru. Dünyada olan berbat şeyleri biliyorum. Lanet olsun, ben de onlardan biriyim. Ellie bunlarla karşılaşmış, ama başka bir tür karanlık da görmüş. şirketlerde yaşayan kötülük. İnsanları bizzat işkence etmiyor olabilirler, ama insanları işkence edip öldürüyorlar. Yüzbinlerce insanı.

Eve doğru yürürken kakhahalar yaklaşıyor. Ellie beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Bu beni çok etkiliyor. Onun beni gördüğünde her zaman bu şekilde aydınlanmasını istiyorum. Tanrı biliyor ki başka kimse bunu yapmıyor. Aksine, tanrılarına dua etmeye başlıyorlar.

Ellie bana doğru koşarken birkaç adım ileri atarım. "Geri dönmüşsün." Kollarını boynuma doluyor. Eğilip onu öpüyorum. "Bana bir şey aldın mı?" Ellie kaşlarını oynatıyor. Ona ne yapacağımı söylememiştim.

O sorduğunda, bunun bir sürpriz olduğunu söyledim. Öyle olacak, ama insanların hoş karşılayacağı türden bir sürpriz olup olmadığından emin değilim.

"yle de denebilir." Elini tutuyorum. "Hadi." Onu içeri götürüyorum, böylece baş başa kalabiliriz. Son birkaç gün içinde Ellie'nin hayatı hakkında herkese çok daha fazla açıldığını biliyorum, ama herkesin önünde, özellikle de babasına yakın olanların önünde bu konuyu açmayacağım. Herkesin neyi bilmesini istediğine kendisi karar verebilir.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"Sürpriz burada değil." Ellie'nin gözleri yüzümü araştırıyor. "Cy ile mi ilgili?"

"Evet." Cyberius hala şehirde. Depo patlamasıyla zaman kazandık, ama çok fazla zaman istemiyorduk. Ellie'nin öldüğünü düşünürse, şehri terk ederdi. Haberlerde patlamada ölen kimse olmadığı bildirilmeden önce, yirmi dört saat bekledik.

"Onu bir yerde mi tutuyorsun?" Gözleri, onu köşede bağlı görmüş gibi etrafta dolaşıyor. Bu durum onu rahatsız etmediği için neredeyse gülmek üzereyim.

"Hayır, onu değil, ama deliğe gitmeliyiz." Ellie'nin ifade dolu yeşil gözleri büyüdü.

"Hepinizin birkaç kez bahsettiği delik gibi mi, ama hiçbirimiz nerede olduğunu bilmiyoruz?"

"Aynen öyle." Dudakları O şeklinde bir şekil almaya başladı. "O delik hoş bir yer değil, Ellie. Heyecanlanacak bir yer değil." Bunu açıkça belirtmek istiyorum. "Ve gitmek zorunda değilsin. Sana neler olduğunu anlatabilirim, oradan devam edebiliriz."

"Ama bu sürprizi mahveder."

"Bu sürprizi beğenmeyebilirsin."

"Gitmemin sakıncası yok mu?" Bana güvenle bakıyor.

"Bence başarabilirsin." Bu, ona benim kim olduğumu daha iyi anlamasını sağlayacak. Duymak başka, beni iş başında görmek başka. Kızımın bunu sorun etmeyeceğini biliyorum, ama bu benim endişemi gidermiyor. Bu duyguya alışkın değilim. Ben gerilmiyorum. Ben insanları gerginleştiririm.

"O zaman yapalım. Bana bu deliği göster."

"Üzerinde elektronik cihaz var mı?" Cyberius hâlâ ortalıkta dolaşırken çok dikkatli olmalıyız.

"Hayır." Ellie, onu kontrol etmek için içeri gireceğim gibi bir dönüş yapar. Öyle yaparım, ama elektronik cihazlar için değil; bu kesin.

Delğe gitmek için çok uzak bir mesafe değil. "Burada hiçbir şey yok," diyor Ellie kamyonetten inerken ve ben de arkasından kapıyı kapatıyorum.

"Delik bir deyim değil." Elini tutup onu ağaçların arasından geçiriyorum.

"Hiçliğin ortasındayız." Ağaçlar da öyle görünmesini sağlıyor. İnsanları buraya getirdiğinizde korku aşılacak için yardımcı oluyor. Ne kadar yüksek sesle bağırırsanız bağırın, kimsenin yardıma gelmeyeceğini kendi gözleriyle görebiliyorlar.

"Burada," diyorum, eğilerek. Kapının üzerindeki kamuflaj örtüsünü çekiyorum.

"Bu bir sığınak." Ellie heyecanla nefesini tutar. "Babam buna bayılırdı." Onun babası deliği bildiği için homurdanarak cevap veririm. Saatler önce ona her şeyi anlatmıştım. Tekerleği çevirip kapıyı açarım. "Bu ürkütücü." Ellie eğilip karanlığa bakar.

Gücü açtım ve aşağı inmek için merdiveni aydınlattım. "Ben önce gideceğim," dedim ona. Arkamızdan kapıyı kapatmaya zahmet etmeyeceğim. "Aşağı inerken yol üzerinde örümcek olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Seni zaten sevmiyor olsaydım, bu beni tamamen ikna ederdi."

Ellie kayarsa diye yavaşça önce ben aşağı iniyorum. Onu yakalayabilmek istiyorum, ama kızım sorunsuz bir şekilde aşağı iniyor. Odayı görmek için döndüğünde, küçük bir çığlık atıyor.

"Ahh!" Nick, ağzına tıkadığım ve bağladığım bezden çığlık atmaya çalışıyor. Ellerini arkada bağlayan ipleri çekiyor.

"Ben kıskanç olanın ben olduğumu sanıyordum." Ellie başını sallar, gözleri hala iri.

"Sadece bu yüzden yapmayacağım demiyorum, ama *bu sefer* öyle değil."

"Sebep ne?" Nick'i neden buraya getirdiğimi anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Bunu beklemek zorundasın, küçük tilki. Ona bunu sana kendisinin söylemesini teşvik edeceğim." Küçük serseriye doğru yürüyorum. Yaklaştıkça idrar kokusu burnuma geliyor. Her zaman kendilerine işiyorlar.

Bıçağımı çıkarırım ve Nick, ben yaklaşırken ağzındaki tıkaçtan çığlık atmaya başlar. Ellie'ye bakarım, ama o beni durdurmaya ya da Nick'i korumaya çalışmaz. Ağzındaki tıkaçları kesene kadar çığlık atmaya devam eder. Tıkaçları öksürerek çıkarır.

"Ellie, yardım et. O delinin teki."

"Onun deli olduğunu biliyorum." Omzunu silkiyor. Bu, Nick'i sadece birkaç saniye susturuyor.

"Ellie! Lütfen..."

"Seni uyarmıştım," diyorum ona, sonra da küçük bir kız gibi elinin tersiyle ona vuruyorum. Çünkü o tam da öyle. Büyük liglerde oynamaya çalışan küçük bir çocuk. "Aynı fikirde miyiz?" Başımı

Başını yukarı aşağı salladı. "Bir dahaki sefere dilini kesip seni ortadan kaldıracığım." Nick başını salladı. "Aferin oğlum." Yanağına hafifçe iki kez vurdum.

Hapiste olmak sadece fiziksel işkence demek değildir; zihinsel işkence de vardır. Aşağılanma birçok erkek için çok ağırdır ve onun gibi yakışıklı erkekler için daha da ağır olduğunu biliyorum. Hayatım üzerine bahse girerim ki, o sadece denizci olduğunu söyleyebilmek için denizcilere katılmış. Hepsi gösteriş.

"Onu ne konuda uyardın?" Ellie yaklaşır. "Senin adını kullanması konusunda."

"Peki o zaman." Dudaklarını sıkıştırır. "Sen gerçekten delisin." "Bu bir sorun mu?" diye sorarım.

"Hayır, hoşuma bile gidebilir."

"Biliyorum, küçük tilki."

"Sana bir öpücük verirdim ama burası çok kokuyor." Burnunu buruşturur. "Ve Nick'in neden burada olduğunu bilmek istiyorum." Bana bakar. "Bunun Cyberius ile ilgili olduğunu söylemiştin."

"Üzgünüm, sadece yardım etmeye çalışıyordum." Nick tekrar kendini savunmaya çalışır. "Kimse senden yardım istemedi." Aletlerle dolu masaya doğru yürürüm ve bıçağımı masaya saplarım. "Sen sadece kendine yardım etmek istedin."

Masaya yaslanırım
masaya yaslanıyorum. "Kızımı kendine al." Eminim bir yığın para da vardır.

"Üzgünüm, ama seni seviyorum," Nick aceleyle Ellie'ye söylüyor.

Damarlarımda dolaşan öfkeyi fiziksel olarak hissedebiliyorum. Bu çocuk sandığımdan çok daha aptal. Bu noktada, onu öldürmem için yalvarıyor.

"Oh, lanet olsun." Nick'e doğru bir adım attığımda Ellie hemen önüme geçiyor. "Ölmek mi istiyorsun?!" Kollarımı Ellie'nin göğsünün üstünden geçirip onu göğsüme sıkıca çekiyorum. Eğilip, sakinleşmek için onun kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Bu, onu öldürmemi engellemeye yardımcı olmalı. "O, insanların gözlerini oyuyor."

"Kendini duyuyor musun?" diye sorar ona. "Seni neye dönüştürdü?"

"Beni hiçbir şeye dönüştürmedi. Ro, korkularımı yok ederek benim açılmamı sağlıyor. Ben buyum, Nick." O, ona inanmayarak başını hayır anlamında sallar.

Nick onun kim olduğunu bilmiyor. Asla da bilmeyecek. Bu onun hayatta kalmasına yardımcı olacak çünkü Ellie haklı: Onunla ilgili konularda deli gibi kıskançım. Kendim için pek bir şey istemedim. Eşyalar ve işler gelir geçer; umurumda bile değil. Depo gibi, onu havaya uçurmak da beni rahatsız etmedi. Benim için hiçbir anlamı yoktu.

Ellie, o yeri doldurulamaz biridir ve bir şey paha biçilemez olduğunda, onu kendi hayatın dahil her şeyle koru. Nick bunu sadece

bunu anlamıyor, bunu yapamaz da.

Aslında, yaralanması nedeniyle ordudan atıldı. Onu onurlu bir şekilde ordudan çıkardıklarını söylediler, ama bu tamamen saçmalıktı. Evet, yaralandı, ama bu, kardeşlerini ölüme terk ederek görevden kaçarken oldu.

Nick şanslıysa, bugün ölmeyebilir. Bu şans tamamen Ellie'nin elinde. Aynı şey birçok insan için de geçerli.

Chapter Twenty-Eight

ELLIE

RBana sürprizi olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu. Bunu asla tahmin edemezdim. Nick kötü görünüyor.

Denizci olabilir, ama her zaman bakımlıydı. Saçları şekillendirilmiş, kıyafetleri son moda olurdu. Kollarını ve karın kaslarını gösterebilseydi, gösterirdi. İnsanların onu nasıl gördüğünü önemserdi. Nick her zaman kendini beğenmiş biriydi. Ronan onu birkaç kez alçaltmıştı. Umarım bu ona alçakgönüllülük öğretir.

Ronan'ın deli olduğunu söylediğimi biliyorum ve belki de öyledir. Ben doktor değilim. Ama bildiğim şey, Ronan'ın Nick'i buraya getirmesinin bir nedeni olduğu ve şu anda bu nedenin Cyberius olduğu.

"Cyberius'un benim hakkımda, annem hakkında bir şeyler biliyor olmasının sebebi o." Sebep bu olmalı. Birinin bu kadar özel detayları bilmesinin başka mantıklı bir açıklaması olamaz. İnan bana, bunu öğrendiğimden beri üzerinde düşünüyordum. Beni delirtiyordu ve bir parçam bunun beni satan biri olacağına dair bir hisse kapılmıştı. Bu beni üzüyor ama daha çok kızdırıyor. Bence başka rastgele detaylar olsaydı, bunu bu kadar kişisel almazdım.

"Marks." Nick'in bana Marks demesi garip geliyor. Ayrı tutmaya çalıştığım iki dünya birbirine karışıyor. "Cyberius seni kurtarmaya çalışıyor." Devam ediyor. O bir aptal ve ne dediğini bilmiyor. "Bu şekilde birbirimizi bulduk."

Bu benim bir sonraki sorum olacaktı. "Ona zaten soru sordun mu?" Nick'in bana söylediği hiçbir şeye cevap vermiyorum. Yemin ederim

göz küresinin yuvasından çıktığında nasıl görüldüğünü bir kez olsun öğrenme dürtüsü duyuyorum.

"Aslında hayır. Senin burada olmak isteyip istemediğini görmek için bekliyordum." "Çünkü biz birbirimizden hiçbir şeyi saklamayız."

"Asla yapmam." Ona inanıyorum. Ronan, sorsam bana her şeyi anlatırdı. Tabii, bu, buraya gelmeden önce yaptığı gibi bir uyarı ile birlikte gelebilir, ama yine de seçim şansım vardı. Ben planın bir parçasıydım, plan için gerekiydim ve Ronan bunu bilmemi istiyordu.

"Marks," Nick tekrar dener.

"Sana geliyorum," diye terslerim, daha da sinirlenerek. O iğrenç idrar kokusu da yardımcı olmuyor.

Cosima bu deliğe gelmek istemiyor, asla. Gerektiğinde şiddet eğilimi gösterebilir, ama bir butikte ya da yüksek tavanlı, taç pervazlı, örümceklerin girme şansı olmayan şık bir odada.

"Cyberius'u nasıl buldun?"

"O beni buldu. Ortak bir noktamız vardı."

"Ortak bir noktanız yok, aptal." Kafamı sallıyorum. "Tekrar soruyorum, ikiniz nasıl bağlantı kurdunuz? O öylece ortaya çıkıp seni bulamaz."

"Buldu! Yemin ederim!" diye itiraz ediyor. Nefesimi veriyorum. Nick gerçekten aptalın teki. Hep öyle düşünmüşümdür, ama artık tüm kanıtlar elimde.

"Seni buldu çünkü bir şey yaptın. Benimle bağlantılı bir şey. Ne yaptın?" Nick hayır anlamında başını sallıyor.

"Gerçekten, seni bulmaya çalışıyordum çünkü hiç evde değildin. Seni görmek istedim. Eski bir e-postan vardı, oradan denedim ama cevap vermedin, ben de etrafıma sordum."

Nick'in benim hakkımda ne kadar bilgiye sahip olduğunu hatırlamak zor. Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Hatta annemi bile tanıyordu.

"Tamam, neyse." Şu anda bunun önemi yok. "Bana her şeyi anlat. İkinizin konuştuğu her şeyi ayrıntılı olarak. Her şeyi, yoksa Ronan'a gözlerini oyduracağım," diye blöf yapıyorum. Yani, o gözlerini oyabilir, ama ben bunu izlemek için burada kalmayacağım.

"Lütfen! Her şeyi anlatacağım. Onu benden uzak tutun yeter." Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama Nick'in Ronan'dan ne kadar korktuğunu düşünerek gülümsüyorum. Ben de biraz öyle hissetmeliyim, ama tam tersini hissediyorum. Ro'm her zaman arkamda, her zaman destek oluyor, ben farkında olmasam bile.

"O zaman ne bekliyorsun?" Deliğin ne olduğunu bilmek istesem de, içinde takılmaktan hoşlanmıyorum. Wi-Fi yok ve

kokuyor.

Nick, ne kadar hızlı konuşursa buradan o kadar çabuk çıkabileceğini düşünerek, bir dizi uzun cümle ile her şeyi anlatır. Konuşmasını bitirdiğinde nefesi kesilir. Düşündüğünden daha aptalmış. Ben kendimi naif sanıyordum. Cyberius'un ona söylediği her şeyi yuttu. Cyberius, onun beni önemseydiğine ve endişelendiğine inandırdı. Cyberius, benim artık Marino ailesiyle bağlantılı olduğumu söylediğinde, bu duyguyu daha da güçlendirdi. Eğer zaman çizelgesi doğruysa, Ronan'ın ilk tuzağı kurduğu zaman fark etmişti.

Sanırım Cyberius ilk başta bu bağlantıyla ne yapacağını bilemedi. Ben sadece etrafı kaşımış olabilirdim, ama o Nick'i eve gönderip durumu kontrol ettirdi ve Ronan oradaydı ve bizim birlikte olduğumuz çok açıktı.

"Seni öldüreceğini biliyorsun," diyor Ronan Nick'e. "Ellie'yi sana asla vermeyecekti; onu kendisi için istiyor."

"Dur, hayır." Nick kararlı bir şekilde başını sallar.

"İnternette tanıştığın insanlara güvenmemen gerektiğini bilmiyor musun?"

"Marino ailesi!" Nick bu konuda doğru tarafta olmak için mücadele ediyor.

"Beni sattın."

"Seni kurtarıyordum." Onunla bu konuyu daha fazla tartışmanın bir anlamı yok. Ronan'a dönüp bakıyorum. Şu anda kurtarılması gereken tek kişi Nick.

"O sadece bir aptal." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Onunla ne yapacağız?" Onu ölüme terk edebilecek kadar kalpsiz olduğumu sanmıyorum. O, doğru şeyi yaptığını gerçekten düşünüyor olabilir. Şu anda tek düşünebildiğim şey, onun ailesi.

"Bu sana kalmış."

"Belki babamla konuşmalıyız," diyorum.

"O biliyor. Onu yakalamadan önce konuştuk."

"Gerçekten mi?" Ona gülümsüyorum. "İkinizin iyi anlaşmasına bayılıyorum."

"Bana, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmamı söyledi. Benim seçimime güvendiğini söyledi." "O zaman neden bunu benim seçimim haline getiriyorsun?" Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum, ama devam edemiyorum.

"Yapılması gerektiğini düşündüğüm şey, kararı sana bırakmaktı."

"Onu bırakırsak, ağzını açık konuşabilir." Artıları ve eksileri tartmaya başlıyorum.

"Anladım."

"Ama mesele de bu. Artık saklanmıyorum, bu ne kadar önemli olabilir ki?"

"Kimseye bir şey söylemeyeceğime yemin ederim. Hata yaptım. Cyberius'un kötü olduğuna inanıyorum."

"Kapa çenenı," diye tersliyorum. "Nerede kalmıştım?" "Komplo kuruyordun."

"Doğru." Parmaklarımı şıklatırım. "Nick bu kadar pişmansa, belki bunu kanıtlayabilir." Ro'nun yakışıklı yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme yayılır. "Avlanacaksam, yem lazım."

"İşte benim kızım."

Bu üç kelimeyi duymak hiç eskimez.

Chapter Twenty-Nine

RONAN

"Y Ofisine girdiğimde War, "Yumuşuyorsun," diyor. Tova kucağında oturuyor. Ellie'nin beni yumuşak yapan son şey. Onu duş duvarına yaslayıp becerdim ve bir tur daha yapabilirim ya da

iki tur daha yapabilirdim. Ona doyamıyorum. Eskiden seks hakkında hiç düşünmezdim, şimdi ise her düşüncem o. "Onu yaşattın."

Şimdi Nick'i düşünmek ereksiyonumu öldürebilir. "Başka bir gün daha görmek için yaşıyor."

"Hey, ben kalkmak istiyorum." Tova, War'ın kucağında kıpırdanıyor. "Kalkmanı istemiyorum."

"Biliyorum." Tova onun yanağına öpücük kondurur. "Ama ben bu evin hanımıyım ve akşam yemeğini ve belki Marks'ı kontrol etmeliyim." War ona bir öpücük kondurur ve sonunda onu kucağından indirir. Onun bu kadar sevgi dolu olduğunu görmek hala garip geliyor.

Tova önümde durur. O her zaman tatlı bir kız olmuştur. Onu yıllardır tanıyorum. Çok konuşkan olduğumuzdan değil. Çoğu insan benden uzak durur ve Tova da çiftliğe taşındığında hepimizden uzak durdu.

"Saçını kestirdi mi?" diye sorar Tova. Elimi kafamın üstüne götürürüm. "Güzel oldu, değil mi?" Bu bir soru değil, bir ifade.

"Evet, güzel. Öyle olsun." Küçük bir kahkaha atıyor. "Teşekkürler." "Teşekkür edecek bir şey yok." Tova omuz silkiyor.

"Benim için çok anlamlı." Elini sallıyor. "Hepimiz için, biliyorsun? Burada kurduğumuz bu aile için." Kabul ederek başımı sallıyorum. Tova bana gülümsüyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz?"

"Tabii, evin hanımını üzmem istemezdim." Yanımdan geçip giderken omzuma hafifçe vurur.

"Z aşağı iniyor." Başımı sallayarak kanepeye doğru yürüdüm ve oturdum. Z'yi kızdıracağını bilerek ayaklarımı kanepeye uzattım. Kız kardeşimin dışında onu kızdıracak pek bir şey yoktu, ama bu da onu kızdıracaktı.

"Cyberius'u nasıl ele alacağımız konusunda hepimizin aynı fikirde olması gerekiyor." Bu yüzden bugün hepimiz buradayız. Her birimizin bu konuyu nasıl ele alacağına dair kendi düşünceleri var. Ama iyi düşünülmüş bir planı uygulamak için fikirlerimizi bir araya getirmemiz en iyisi. Böylelikle her açıdan ele alınmış olur. Biz bir aile olarak böyle çalışırız.

"Başından beri beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Z odaya girer. Gözleri doğrudan botlarımın olduğu yere gider. Her zaman böyle tepki vermesini sevdiğim için gülümserim. Ayaklarımı masadan iter. "Cosima, işi doğru yapmak istiyorsak onu Nick'le birlikte göndermemiz gerektiğini söyledi."

Bu, yüzümdeki gülümsemeyi silip süpürdü. Bu iki pislik, beni kızdırmak için bir fırsat bulmak için sabırsızlanıyorlardı. Onun ölmesini istedim, ama Ellie'ye en iyisini vermek istemem her şeyden önce geliyor.

"Cosima bunu Ellie ile konuşabilir."

"Saçına ne oldu?" Z yanıma oturur. "Siktir git."

Z kıkırdar. "Ee?" O tereddüt eder. Hepsi onun hayatta olduğunu biliyor. Onu çukurdan çıkarıp geri getirmek zorunda kaldım. Onu fazladan odalardan birine attım. Ellie haklı; Nick tam bir aptal, ama aptal olmak seni öldürür. Süreci hızlandırmak için sabırsızlanıyorum.

"O bir aptal." Ellie'nin babasını görmeye gittiğim dahil, olan biten her şeyi onlarla paylaşıyorum. Ona bulduğum şeyi anlattığımda hayal kırıklığına uğradı. Ellie'nin onu öldürmemesi konusunda ne hissedeceğini tam olarak bilmiyorum, ama gece daha yeni başlıyor ve yem her zaman hayatta kalmaz.

"Ellie'nin babasının yaşadığı yerleşke sıkı sıkıya bağlıdır."

"Aile gibi mi?" diye sorar Z, ben de başımı sallarım.

"Bu yüzden Ellie ve babasının ellerine bırakıyorum. O küçük serseri bize zarar veremez. Zarar çoktan verildi. Ellie artık saklanmıyor."

"Senin kararlarına güveniyorum." War ayağa kalkar.

"Cyberius'u canlı olarak yakalamam emredildi," diyor Z.

"Ne zamandan beri?" Bruce'a tüm bunları anlatmazdı.

"Bu emirler uzun süredir var ve bu, onun yıllardır ilk kez Rusya'yı terk edişi. Görevliye hiçbir şey söylemedim."

"Sormadım."

"Ama düşündün."

Omuz silkiyorum. Öyle düşüneceğini sanmıyordum, ama tüm bunlar benim kontrolüm dışında olabilir. Z'nin bana öğrettiği gibi, nasıl dikkat çekmeden davranıp radarın dışında kalacağımı ya da küçük tuzaklar kuracağımı biliyorum.

Teknoloji dünyasının içyüzünü bilmek hiç umurumda değildi, ama işler değişti. Yeni bir alandayım ve ayağımı kaybedemeyecek durumdayım. "Anlıyorum." Z'nin eli omzuma iner. "Kafanı allak bullak ediyor."

"Alışırısın." War bizi, ya da belki de kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Aileler burada."

"Ne?" War masasının etrafından dolaşırken ben de ayağa kalkarım. "Ben değildim." Z ellerini kaldırır.

Ara sıra çiftliğe geri geliyorlar ama emekli olduktan sonra seyahat etmeye başladılar. Şehirde bir evleri var.

"Peki ya senin diğer yarın?" Eğer biri varsa, o da Cosima'dır. Annem ve o neredeyse her gün konuşurlar. İkisi de War ve Tova'nın hızlı bir düğün yapması için baskı yapmışlardı ve Cosima ile Z'nin sağlam bir ilişki yaşadıklarını biliyorlardı. Gözlerini bana dikmeleri sadece an meselesiydi.

"Ona sormalısın." Bu benim için bir teyit oldu.

Ellie'yi ailemle tanıştırmak benim için sorun değil, sadece onu zorlamak istemiyorum ve eminim annemizle tanışmak onu zorlayacaktır. Annem çok sevecen ve anaçtır. Bu, Ellie'nin kendi annesi hakkında bazı şeyleri hatırlatacaktır.

"Hala bir tehdit varken hepimizin burada olması daha iyi. Babamı bilgilendirebiliriz. Emekli olmuş olabilir, ama ona saygı duyduğumuz için ona da bilgi veririz. Belki annem onun sıkıldığını söylemiştir."

"Sen yaptın." War'a bakıyorum. "Anneme sen söyledin." "Cosima çoktan söylemişti."

"Ama herkesin akşam yemeğinde burada olmasını sağlamak için anlaşmıştı?" Kardeşime geri döndüm.

"Annen muhtemelen çoktan Marks'a gitmiştir."

"İyi kurtardın." Ofisten çıkarken babamın yanından geçiyorum. Durup selam vermiyorum ama arkamda onun kıkırdamasını duyuyorum. Hepsi benim bir kadın arkadaşım olmasına çok heyecanlanıyor. Burası tavuk kümesine dönüşüyor ve bundan hoşlanmadığımı söyleyemem.

Chapter Thirty

ELLIE

"M Anne, ona bakmayı kes. Cosima gülüyor. Rochelle bu eve girdiğinden beri, benden hiç uzaklaşmadı. Bana övgüler ve sorular yağdırdı. Hiç sorun etmiyorum. Aslında, benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye çalışmasından hoşlanıyorum çünkü bunun samimi olduğunu anlayabiliyorum. Bu, kalbimi biraz acıtıyor. çünkü bana annemi hatırlatıyor.

"Bakmıyorum, sadece düşünüyordum." Rochelle şampanya kadehini alır ve bir yudum alır. Ro'nun anne babası çok tatlı insanlar. Bunun, pek çok kişinin korktuğu Marino ailesi olduğuna inanmak zor.

Korkutucu değiller, ama biri bana takıntılı ve bir odadaki tüm insanları saniyeler içinde öldürebilir, bu yüzden Ronan yanımda olduğunda pek çok oda beni korkutmaz. Şu anda eli sandalyemin arkasında, başparmağı sırtımı nazıkçe okşuyor. Annesi diğer tarafımda. Az önce akşam yemeğini bitirdik.

"O, ne düşündüğünü sormanı istiyor," diye Cosima telkin eder. "Tamam, peki, ne düşünüyorsun?" Cosima'nın öncülüğünü takip ederek Rochelle'e sorarım. "Düşünler."

"Düşünler."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Cosima gülüyor. Bana bu tuzağı kurduğu için onunla daha sonra konuşacağım.

"Şey, o zamanlar tek kızım" —Rochelle duraksar, bana, sonra Tova'ya bakar— "bana hiçbir şey söylemeden gidip evlendi—" Cosima'ya keskin bir bakış atar, sonra dikkatini tamamen bana geri verir

. "İnanabiliyor musun? Prensesim Cosima, onun için büyük bir düğün yapmama izin vermedi."

Sanırım bana büyük bir düğün yapmasına izin vermem için beni dürtüyor. Düğünleri hiç düşünmemiştim. Bu benim tarzım değil ama onu hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum. Cosima'nın kaçıp evlendiği ülkeye gitmesine yardım edenin ben olduğumu söyleyebilirim. O zaman benim için düğün yapmak istemeyebilir.

"Bütün bunları Tova ile yaptın." Cosima imdadıma yetişiyor. Beni bu konuşmaya sokan o olduğu için de öyle yapması gerekiyor.

"Tova o düğünden kaçmaya çalışıyordu. Aynı şey değil. Aceleye getirilmişti. Düğün öncesi parti yoktu, diğer küçük detaylar da yoktu." Rochelle eliyle bunu önemsizmiş gibi gösterir, parmağındaki dev elmas, avizenin ışığı ona çarptığında neredeyse gözleri kamaştırır. "Küçük detayları kaçırdığın için üzgünüm, Tova." Tova'ya bakar.

"Warren'ı aldım, önemli olan tek şey bu," diyor Tova ve Rochelle'in yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Aslında demek istediği, o küçük şeylerin hiçbirini elde edemediği," diye ekler Cosima.

"Sen sus orada. Diğer kızım la konuşuyorum." Dikkatini tekrar bana çevirir.

Rochelle'in beni kızı olarak adlandırması beni şaşırttı ama çok hoş bir şekilde. Muhtemelen ona, Tova'ya o düğünden kurtulmak için yepyeni bir kimlik bulmaya hazır olduğumu söylememeliyim. Cosima ve annesi birbirlerine çok benziyorlar. Bu çok tatlı ve sevimli. Babam da her zaman benim ona annemi ne kadar hatırlattığımı söyler.

"Bizimki aceleye gelirdi," diyor Ronan, annesini görmek için öne eğilerek. Ronan'ın kafasında, biz çoktan karar vermişiz. Kağıt sadece kağıt, ama o, tedbir olarak evlilik cüzdanını üstüne koymaktan daha fazlasını istiyor. Adam titizdir. Duşumuz sırasında ne kadar titiz olduğunu düşünerek koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Eminim şehir kayıtlarına girip bunu halledebilirim. Hatta tarihi geriye alabilirim." Ro'nun buna razı olacağını biliyorum.

"Girip çıkmak, hacklemek için kullanılan bir kod mu?"

diye soruyor Cosima. "Anlamsal bir şey." Omuz silkiyorum. "Domates, domates."

"Altı ya da yarım düzine," diye şarkı söyler gibi söyler Tova. Ben bunu söylediğimde her zaman böyle yanıt verir. Onu özlemişim. Aile dinamikleri söz konusu olduğunda birçok şeyde durumun böyle olduğunu fark ediyorum.

Onların ne kadar özgür ve açık bir şekilde yaşadıklarını görmek ilginç. Benim hayatım ise tam tersi.

Cosima annesini başka bir sohbete çekiyor. "Ve BOOM! Orayı havaya uçurdum." Bu hikayeyi şimdiye kadar on kez dinledim.

Ronan'a eğilip "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Birkaç detayı netleştirmemiz gerekiyor, ama bu yarın için." Ben de öyle düşünmüştüm.

Kendi fikirlerim de var ama şu anda herkesle birlikte bu anın tadını çıkarıyorum. Rochelle'in ilgisi de beni rahatsız etmiyor. O ailesini seven bir anne. Onun benim çocuklarımın büyükannesi olacağı düşüncesi aklıma geliyor. Hamile kadınlarla takılıyorum ve bu bulaşıcı bir şey.

"Nick'e yemek vermemiz gerekiyor mu?" Buradan kaçmaya çalışmayacak. Nick kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış durumda. Kalıp yardım edecek. Bu, tesise geri dönmesinin anahtarı. Eğer izin verirlerse tabii.

Nick'e her konuda ne kadar yanlış ve hatalı davrandığını söyledim. Ayrıca bana olan ilgisinin tuhaf olduğunu ve benimle gerçekten çıkarsa benden nefret edeceğini söyledim. Bu adamın egosu benimle başa çıkamazdı.

"Ben gönderdim."

"Çok nazıksın. Umarım temiz kıyafetler de göndermişsindir." Ronan, Nick'in kafasına bir başlık geçirip deliğin yerini bilmesini engelledikten sonra onu kamyonetin kasasına attı. Oraya geri dönebileceğimi sanmıyorum. Dışarısı bana göre değil.

"Öyleydi ve gönderdim." Düşük bir kahkaha attı.

Masa sessizleşir ve şimdi herkesin bizim etkileşimimizi izlediğini fark ederim. "Sanırım yatmaya gidiyoruz," diye duyurur Ronan.

"Gördün mü, şimdi onları korkutup kaçırdın anne," Cosima şakacı bir şekilde Rochelle'i suçladı.

"Korkutmadım. Sadece onun gülmesine alışkın değilim. Bütün oğullarımın." Yüzü yumuşar ve Dario kolunu onun omzuna atar. "Şakalarımın berbat olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye ekler Rochelle, duygusal ve belki de garip olan bu anı bozmak için. Evet, o ve Cosima birbirlerine çok benziyorlar.

"Yine de yukarı çıkacağız." Ronan benim için sandalyemi çekiyor. Herkese iyi geceler diliyoruz ve Rochelle'e beni korkutmadığını söylüyorum.

"Bu yerde dolaşmak için bir haritaya ihtiyacım var," diye takılıyorum.

"Sadece bana ihtiyacın var." Ronan beni kollarına alır. "İyi misin? İnsanlarla fazla etkileşim yok mu?" Adam hiçbir şeyi kaçırmaz.

o koridorda ilerlerken kollarımı boynuna doluyorum.

"Hepsi bir anda geldi. Çok fazla değişiklik oldu ve hala çözölmesi gereken şeyler var." Cyberius tehdidi ortadan kalkmadan, yeni bir hayata gerçekten alışamayacağım.

"Yaşayabileceğimiz başka yerler var." "Evler mi?"

"Onlara ev diyebilir miyim emin değilim. Depoyu gördün." Kişisel dokunuşlar açısından çok sadeydi, ama ihtiyacın olan her şey vardı. Büyüdüğüm ortam ve sürekli taşınmamdan dolayı böyle yaşamaya alışkırım. Bununla birlikte, Ro hayatıma girdiğinden beri, bir yere kök salmak ve bir yerleri bizim yapmak istediğimi fark ettim.

"Depoyu sevdim. Zamanla eşyalarım her yere dağılınca ev gibi olurdu."

"Bu fikir de hoşuma gitti." İçimi eriten o gülümsemesini bana gösterdi.

"Ama bil ki, ben burayı seviyorum. Ben de burayı seviyorum."

"Birlikte olduğumuz sürece, evim gibi hissetmeyeceğim hiçbir yer yok." Sözleri gözlerimi yaşırtıyor.

Bu kocaman ayının bu kadar duygusal olabileceğini milyon yıl düşünmezdim. Bunun sebebinin ben olduğumu bilmek kalbimi ısıtıyor. Onları seçmeyi gerçekten iyi biliyorum. Takipçiliğim eşsiz ve rakipsiz.

"Bu gece şansını deniyorsun," diye şaka yapıyorum. Ro, bana duygusal şeyler söylediğinde bunun benim tepki verme şeklim olduğunu biliyor. Onun bana yaptığı iltifatları da seviyor olabilirim.

"Şansa ihtiyacım yok. Zaten sen varsın." Bu gece şanslı olmaktan daha fazlasını elde edecek.

"Seni seviyorum." Elimi yanağına götürüp gözlerine bakıyorum. "Ben de seni seviyorum." Eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor.

"Beni yatağa götür, sana ne kadar şanslı olduğunu göstereyim." Duygularımı ifade etmekte iyi olmayabilirim, ama ona kesinlikle gösterebilirim.

Chapter Thirty-One

RONAN

T Odanın içinde klavyenin tıklama sesleri yüksek. Ellie yarım saattir klavyeyle uğraşıyor. Biz uykuya daldıktan birkaç saat sonra yataktan kalktığını hissetmiştim. Aniden uyanmış ve kıvrılmaya çalışmıştı.

sevimli poposunu yataktan kaldırıp bilgisayara doğru sallamaya çalışmıştı. Rüyasında bir fikir aklına gelmiş olmalı. Ellie'nin zihni her zaman çalışır.

Orada yatıp onu izliyorum, tüm dikkati ekranın üzerinde ve etrafında mavi bir ışık parlıyor. Sinirli bir şekilde homurdandığında, yataktan kalkıp ona doğru gidiyorum.

"Ellie," onu korkutmak istemediğim için adını yumuşak bir sesle söylüyorum. "Seni uyandırdım mı?" diye soruyor, parmakları hala klavyeyi tıklatmaya devam ediyor. "Uyanıktım."

"Kalkışımı hissettin mi?"

"Evet."

"Babamın da öyle bir süper gücü var. Ben mutfakta gürültü yaparken o horlayarak uyuyabilir, ama ben ön kapıyı açtığım anda hemen uyanır."

Ellerimi omuzlarına koyup nazikçe ovmaya başlıyorum. Küçük bir inilti çıkar ve benim de sikim uyanır. Birkaç saat önce onun içindeydim. Asla yetmez. Bağlımlılığı anlamaya başlıyorum.

Bilgisayarda ne yaptığını anlayamıyorum. Başka bir dilde yazılmış gibi. Sinirlendiğini anlayabiliyorum. Bunu yaptığı için memnunum. Ellie, sanki onu ısırmış gibi, teknolojiden çoğunlukla uzak duruyordu. Onu koruyabileceğime olan güveni arttıkça, bu korkusu da azalıyor olmalı.

"Bir şey mi buldun?" "Onu bulmak istiyorum."

"Nerede olduğunu mu?" Ellie başını hayır anlamında salladı, bukleleri sallandı. Onlara dokunmadan duramıyorum. Saçın tahrik edici olabileceğini bilmiyordum, ama Ellie'nin saçları öyle, özellikle de benim sikim onun içindeyken o vahşi kızıl bukleler etrafına yayıldığında.

"Bu çok iyi olurdu, ama bu pislik herif benim hakkımda her şeyi biliyor. Şimdi benim onu olabildiğince tanımaya çalışmamın sırası." Bir kez daha öfkeyle nefes alır. "Cyberius kendini beğenmiş ve buna hakkı da var. Pislik herif olabilir, ama ne yaptığını biliyor ve internette insanları kışkırtarak kendisiyle ilgili bilgileri bulmaya çalışıyor, hatta izler bırakıyor."

"Bana pek akıllıca gelmiyor."

"Bence bu erkeklerin özelliği. Hepsi kendini beğenmiş ve egoları var, en iyisi olduklarını söyleyip duruyorlar." Buna karşı çıkamam. "Onun davranış kalıplarını anlayamıyorum. Çok kaotik."

"Hiçbir şey gerçekten rastgele değildir. Kaos içinde bile."

"Doğru." Küçük bir baş sallama ile onayladı, parmakları artık daha hızlı hareket ediyordu. "Bir fikrim var, bunu deneyeceğim. Daha önce hiç yapmadım. Program çevrimiçi çalışacak ve izi sürülebilir..." Ellie omzunun üzerinden bana baktı. "Burada, belki. Deneyeceğim ama yine de buraya geri dönebilir. Bir ihtimal var."

"Önemli mi? Bu noktada senin burada olduğunu bilmesi gerekiyor. Nick ona benden bahsetti." Hâlâ o küçük pislğin boynunu kırmak istiyorum.

"Sanırım hayır." Ellie alt dudağını ısırarak bu konuyu düşünmeye başladı. Ben sadece arkasında durup, vereceği her türlü kararı desteklemeye hazırdım. "Tamam." Parmakları klavyeye geri döndü. O zeki zihninde kurduğu planı uygulamaya koyması fazla zaman almadı.

Ama Ellie'nin Cyberius ve onun davranışları hakkında söylediklerini dinleyince, onu ortaya çıkarmak insanların düşündüğünden daha kolay olabilir diye düşünüyorum. Kendini durdurulamaz sanıyor ve eminim meydan okunmaktan hoşlanmayacaktır. Onun zaaflarını ona karşı kullanacağız. Kibri onun sonunu getirecek.

"Tamam." Ellie sandalyesinde bilgisayarından biraz uzaklaşır. "İşte bu kadar, gidiyor. Biraz hayal kırıklığı yaratıcı."

"Sana heyecan verebilirim," diye alay ediyorum ve onu sandalyesinden kaldırıyorum. Ellie'yi yatağa attığımda kıkırdıyor.

Çiftliğe geldiğimizden beri benim odamda kalıyoruz. Burada herkesin kendi alanı var. Ailenin büyümesi nedeniyle buna ihtiyacımız olacak.

Kızım kendini toparlayamadan üzerine atlıyorum ve giydiği gömleğimi kolayca çıkarıyorum. Ellie kalkarken gömleği yerden almıştı.

Ellerimle bacaklarını ayırıp, amını benim için açtım. Ellie'nin kıvrımları arzusu ile parlıyor, minik klitorisi dikkatimi çekmek için dışarı çıkmış, ben de bunu seve seve yapacağım. Ağzım onun için şimdiden sulanıyor. O kadar ıslak ki, bacaklarını bile kaplıyor. Onun içine girmek isteyen sikimin başından ön sıvı sızıyor, ama önce ağzımda onun tadını hissetmem gerekiyor.

"Benim için çoktan ıslandın bile." Ellie başını salladı ve kalçalarını hafifçe kaldırdı. "Sikimi içinde istiyorsun, küçük tilki? İhtiyacın olan bu mu?" Gözleri büyüdü, yanakları pembeleşti ve çilleri benim için tam olarak ortaya çıktı. Ellie'nin tüm yönlerini seviyorum, ama bu utangaç hali en sevdiklerimden biri olabilir.

"Sana ihtiyacım var."

"Tabii ki ihtiyacın var." Kafamı bacaklarının arasına gömüyorum, tadı için o kadar açım ki, ağzımla tüm amını kaplıyorum. Dilimi her yerine yayıyorum, tatlılığını yalayıp emiyorum.

Ellie yüksek sesle inler, kalçaları benim için boşalırken sallanır. Devam ederim; tadı çok güzel, duramam. Onu yalarım, dilimi klitorisine sıkıca bastırırım. Onu son yemeğimmiş gibi yerken bacakları titremeye başlar. Onu tekrar benim için boşaltmam sadece birkaç saniye sürer.

"Sen benim için her zaman çok iyi geliyorsun." Vücudunda yukarı doğru ilerledim. "Sana daha önce yeterince vermedim mi?" Onu uyutmak için sikeceğim; bunu daha önce de yaptım.

"Senin yüzünden." Vücudu ona yaptıklarımı sindirmeye çalışırken nefes alışını hala düzensiz.

"Benim için böyle boşaldığında, o sıkı amcığın beni almaya hazır hale geliyor."

"Ro," diye fısıldıyor adım. Orada ihtiyacı duyabiliyorum.

"Utangaç olmana gerek yok. Bu beni memnun ediyor." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Sen beni memnun ediyorsun," diye onu övüyorum. Bunun onu tahrik ettiğini biliyorum ve lanet olsun, bunu yapmayı seviyorum. Ellie bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Seni sikmemi ister misin, küçük tilki?" Penisimin başını onun küçük deliğine yönlendiriyorum. Onu defalarca alabilirim ve o hala çok sıkı.

"Evet, lütfen." Ellie alt dudağını yalar, uylukları davetkar bir şekilde daha da açılır.

"Çıplak, Ellie," diye hatırlatıyorum ona, çıplak penisimle onun içine girerken, aramızda hiçbir şey yok. Amcığı penisimin etrafında kasılır. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Benim içimde olmam, beni durduracak hiçbir şeyin olmaması." Bir inilti daha çıkar, amcığı yine penisimin etrafında titrer, vücudu bana neye ihtiyacı olduğunu söyler.

"Durma."

"Durmam." Geri çekilip tekrar içeri giriyorum. Islak amcığı beni içine çekiyor, testislerimi zevkle ağrıtıyor, onun içine boşalmam gerekiyor. Devam ediyorum, dizlerimi yatağa gömüyorum, böylece ona olabildiğince derine girebiliyorum. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Hızımı artırıyorum, onun içine girip çıkıyorum, amcığının duvarları sikimi masaj yapıyor.

"Beni ne kadar iyi aldığını gör." Dizlerimin üzerine kısmen kalkıyorum, kalçalarını kavrayıp onu uyluklarımın üzerine çekiyorum, ona girmeyi hiç durdurmadan. Kalçalarını hareket ettiriyorum, her bir hamlemi karşılaymasını sağlıyorum.

"Ro," diye inliyor.

"Başlığı tut," emrediyorum, onun benim için tamamen açılmasını görmek istiyorum. Kızım tereddüt etmeden yapıyor. "Ne iyi bir kız."

"Öyleyim, evet. Çok iyi hissettiriyor. Ben, uh, ben, uh..." Ellie'nin sözleri kesilir. Tatlı amının titremesinden, benim için tekrar boşalmak üzere olduğunu anlarım. Amı sıkılaşıp, sikimi sıkıca kavrar, içime boşalmam için yalvarır.

Ben onu sikimde yukarı aşağı hareket ettirirken, her vuruşumda G noktasını vuracak şekilde açılıyordum.

"Benim için boşal, küçük tilki; beni gururlandır."

"Ro!" Vücudu titrerken, orgazm olurken amcığı benim sikimi sıkıca kavrar, uylukları titrerken benim adımı haykırır.

"İşte böyle, küçük tilki, benim için iyice sağ. Son damlasına kadar al." İnlerim, onun içine sonuna kadar girerim, doruğa ulaşırken onun adını haykırırım; onun içine boşalırken zevk omurgamdan aşağıya doğru akar. Homurdanırım, kızımın üzerine çökmeden önce olabildiğince derine girerim, tüm ağırlığımı ona yüklememeye dikkat ederim.

Hareketsiz yatıyorum, penisim onun içinde, anın tadını çıkarıyorum. Ellie küçük bir iç çekiyor, nefesi derinleşiyor. Kafamı yavaşça kaldırdığımda, gözleri kapalı, kalın kirpikleri yanaklarına değiyor, derin bir uykuya dalıyor.

Göğsüm sıkışır. Ellie benimsin ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm. Onsuz yaşayamayacağımı biliyorum. Daha önce nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum.

Chapter Thirty-Two

ELLIE

"S Yani onunla flört ediyormuşsun gibi mi? Cosima klavyemin yanındaki masada oturuyor, bacaklarını ileri geri sallıyor.

"Flört etmek değil," diyor Ronan arkamdan. Silahın horozu çekildiğini duyuyorum. Kafamı çevirip onun silahlarını incelediğini görüyorum. Sonra silahı pantolonunun arkasına sokuyor. Ronan'ı birkaç kez silahla gördüm, silahı sanki vücudunun bir parçasıymış gibi kolaylıkla kullanıyordu. Cosima da bıçakla aynı şekilde. Onu bıçakla fidget spinner gibi tembelce oynarken izledim.

"O onunla dalga geçiyor, o da ona karşılık veriyor." Bu doğru. Şu anda bir kedi fare oyunu oynuyoruz; ne zaman internete girsem, Cyberius da ortaya çıkıyor. Bana birkaç mesaj gönderdi, ama ben cevap vermedim.

Bu planın bir parçasıydı. Cyberius'a biraz ilgi gösteriyorum, sonra onu görmezden geliyorum. Bu onu kızdırması gerekiyor. Sanırım işe yarıyor ve bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Cyberius, olması gerekenden daha fazla ortaya çıkıyor. Hala Rusya'da saklanmadığını unutuyor. Onu bulabilirseniz, fiziksel olarak ona ulaşmak çok daha kolay.

"Onu kızdırmaya çalışmayı bırak." Cosima'nın uyluğuna dokundum. O ne yaptığını çok iyi biliyor.

"O benim kardeşim. Bu benim kız kardeş sorumluluğumun bir parçası."

Kıkırdarak gülerim. "Zamanı geldi mi?" Tova açık yatak odasının kapısını çalar.

"Sanırım birkaç haftadır bu evden çıkmadım." Bunu kötü bir şey gibi söylemiyor. Daha çok sonradan aklına gelen bir şey gibi. Tova evde olmaktan hoşlanıyor ve War da onu burada tutmaktan hoşlanıyor.

onu burada tutmaktan hoşlanıyor.

"War gerçekten bizimle gelmene izin mi veriyor?"

"Evet." Tova topuklarında zıplıyor. Hafif makyaj yapmış ve giyinmiş.

"Alışverişi seviyorum. Çok eğlenceli olacak." Cosima rüya gibi bir iç çekişle, "Eski günlerdeki gibi olacak. En son hep birlikte alışverişe çıktığımızda harika olmuştu."

"Birini bıçaklamıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve üzerime kan bulaştı," diye ekler Tova, burnunu kıvrarak. "Bu sefer üzerime kan bulaşmasın, olur mu?"

"Söz veremem." Cosima masadan atlar. O da giyinmiş, bu da beni giyinmeli miyim diye düşündürür. Ben kot pantolon ve bir omzumu açıkta bırakan yeşil, bol bir kazak giyiyorum. Bilgisayarı açık bırakarak ayağa kalkarım.

"İyi görünüyorsun, küçük tilki," diyor Ronan.

"Yemin ederim, beynimi hackledin." Ona doğru ilerliyorum. Ronan, ayağını yatağın ucundaki bankın üzerine koymuş, bıçağını botuna sokuyor.

"Kadınımı tanırım." Eğilip beni öpüyor. "İyi misin?"

diye soruyorum.

"Sen iyiye ben de iyiyim." Bunun tamamen doğru olduğunu bilerek gülümsüyorum. "Sen yanımda olduğunda her zaman iyiyim."

"Her zaman." Boynumun arkasını avuçlayarak, sert ve sahiplenici bir öpücük konduruyor, sonra Z, War ve Rochelle'in bizi beklediği aşağı kata iniyoruz. War'ın tavırlarına bakılırsa, bu geziden pek heyecanlanmamış gibi görünüyor. Eminim son alışveriş gezimizden sonra travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordur. O olaydan sonra Tova'nın çiftlikten ayrılmasına asla izin vermeyeceğini düşünmüştüm.

Rochelle ise bu konuda çok heyecanlı. Sonuçta gelinlik alışverişine gidiyoruz.

Parmağımı taktığım alyansı okşuyorum. Uyandığımda, sihirli bir şekilde oradaydı. Bana sorarsanız, mükemmel bir nişan oldu. Tam bize göreymi.

"Beyaz, senin kızıl saçlarınla çok yakışacak." Rochelle'in benim hakkımda konuşma şekline bakılırsa, beni süper model sanırsın.

"Evet, popcornla uyumlu olacak," diyor Cosima.

"Ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde. Cosima omzumdan saçımı çekiyor ve elinde bir parça patlamış mısırla geri geliyor.

"Oops," diye gülüyorum. "Bu benim daha önce yediğim atıştırmalığımı." Marcello taze yapıp üzerine eritilmiş tereyağı döktüğü için bu evde en sevdiğim atıştırmalık budur. Aslında bu sabah yumurtamın yanında da yedim. Protein barından kesinlikle daha iyidir

babam bundan hoşlanmazdı. Marcello'nun bana yememe izin verdiği çılgın miktarda tereyağını görse, koşularımıza ekstra mesafe eklerdi.

"Herkes hazır mı?" diye sorar War. Omzumdaki çantayı iki kez hafifçe vururum. Zero'nun da bir tane var.

"Nick nerede?" Bir an için onu unutmuşum, etrafa bakınıyorum.

"Zaten SUV'lardan birinde," diye cevaplar Ronan.

"Hâlâ hayatta. Aferin sana," diye alay ederek göğsüne vuruyorum. Eminim bu onun için çok zor olmuştur. Bir ara Nick'i kendim boğmak istedim.

Zero, Cosima'ya uslu durmasını söyler, ama Cosima kabul etmez ve bunun karşılığında kışına sert bir tokat yer. Cosima'nın yanakları pembeye döner. Evet, sanırım şaplak atılmaktan hoşlanıyorlar. Anlamıyorum. Acıyı seven biri değilim, ama ben kimim ki yargılayayım? Açıkça övgüye meraklıyım ve Ronan'ı gururlandırma ihtiyacım var.

Ro, SUV'ye binmeden önce beni durdurur. "İşini yap" der ve bana bir kez daha uzun bir öpücük verir, sonra yollarımız ayrılır, o diğer SUV'ye biner. Ronan bana tereddüt etmeden güveniyor. Endişeleniyorsa da bunu göstermiyor, ama her zaman çok sakın, en azından öyle görünüyor.

"Benim bu işte bir rolüm var mı?" diye soruyor Tova ön koltuktan, War onun orada oturması gerektiğini, yoksa gitmeyeceğini söylemişti. Güvenlikle ilgili bir şey vardı ve bu araçtaki en güvenli koltuktu. Hiçbir fikrim yok. Tova katılmak istediği için hepimiz kabul ettik ve ben onu bir daha hiçbir şeyden mahrum bırakmayacaktım.

"Senin rolün Tova olmak."

"Yani yine gösteriyi izleyeceğim?" Tova bunu tartışıyor. En son evden çıktığı zaman, hep birlikte yemeğe gitmişlerdi ve Zero'nun birkaç kişiyi öldürdüğü iddia ediliyordu. Ben bunu görmedim, bu yüzden benim için onlar hala kayıp kişiler. Tova'ya akşam yemeği ve gösteri olacağını söylemişlerdi. "Peki, ama denemen gereken iki elbise seçeceğim."

"Hey! Ben buradayım." Cosima ona şaşkın şaşkın bakıyor.

"Giysileri hep sen seçiyorsun. O bir sürü denebilir." Tova hemen karşılık verir ve ben gülümsememek için yanağımın içini ısıtırım.

"Diğer SUV'ye geçebilir miyim?" diye Rochelle'e sorarım ve onu güldürürüm. Düşün elbisesi mağazasına varana kadar bu böyle devam eder.

İçeri girdiğimizde, omuzlarına kadar uzanan gümüş rengi saçları olan yaşlı bir kadın bizi karşılar ve Rochelle'in yanağına bir öpücük kondurur.

"Bugün sizin için dükkanı kapattık, rahatça dolaşabilirsiniz. Gelinin denemesini istediğiniz elbiseleri bu raflara getirin."

"Ben gelinim," diyorum. "Bu çok tuhaf." Bu yüzden erkek düşmanı kulübünden kesin atılacağım.

Hala tüm bunları kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Daha kısa bir süre önce bilgisayar ekranının ve klavyenin arkasına saklanıyordum. Şimdi ise tüm dikkatlerin odağı olacağım. Kabullenmesi zor bir durum, ama alıştıkça bundan daha çok keyif almaya başladığımı fark ediyorum.

"Başlangıç olarak size ne getireyim? Şampanya olabilir mi?" Teklifini kabul etmek üzereydim, ama sonra Tova ve Cosima'nın hamile olduklarını ve bu yüzden içki içemeyeceklerini hatırladım.

Aniden, benim de hamile olabileceğim düşüncesi aklıma geliyor. Ro ve ben herhangi bir korunma yöntemi kullanmıyoruz ve birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz.

Ro'dan önce, anne olmayı seveceğimi hiç düşünmemiştim. O, benim için her şeyi değiştirdi.

"Şimdilik sadece su istiyorum," diye cevap veriyorum.

"Sence hamile misin?" diye alay ediyor Cosima.

"Alkol şişkinlik yapar ve denemem gereken elbiseler var." Onlarla birlikte şu anda hamile olma ihtimalimi konuşursam, bu bizi yoldan çıkaracak başka bir konuya saparız. Hepsi gülüyor. "Önce tuvaleti kullanabilir miyim?" diye soruyorum.

"Arkada," diye eliyle gösterir.

"Teşekkürler." Ona sıcak bir gülümsemeyle teşekkür edip dükkanın arkasına geçiyorum.

Oyunlar başlasın.

Chapter Thirty-Three

RONAN

E Kızımın işini yapmasını görmek etkileyici. O farklı, gerçekten özel. Onu gördüğüm anda bunu anlamıştım. Gözleri bana diğerlerinden farklı bakıyordu. Ellie benden hiç korkmadı.

Bir yanımda, onun benim tuzaklarıma kendi isteğiyle düşeceğine inanıyor. Ellie dikkat çekmemek istiyorsa, bunu nasıl yapacağını bilir. Anlamadığı şey ise, ben farkında olmasam da, o da benim için tuzaklar kurmuş ve beni doğrudan kendisine yönlendirmiş olması.

"Bir gün benden daha iyi olacağını söylemiştim," diyor Z, kucığındaki bilgisayarından gözlerini ayırmadan.

Ellie'nin bu mükemmelliği bulmak için tek ihtiyacı, bunu yapmak için özgür olmaktır. Ben de onun her zaman özgür olmasını sağlayacağım.

"Hepimiz onun ölmesi gerektiği konusunda hemfikiriz, değil mi?" diye sorar War. "Özellikle de hamile karımı dışarı çıkarmamı sağladığı için."

"Bu yüzden mi ölmesi gerekiyor?" Z gülüyor. Onu öldürmek için bir nedene ihtiyacım yok. Şu anda milyonlarca nedenim olsa da. Z'nin kendisi bana yarım düzine neden verdi. Bu Cyberius lanet bir tehdit. Sırf sinir bozucu olduğu için öldürülmesi gerekiyor. "Bruce onu canlı görmek isterdi."

"Komada olmak hayatta olmak sayılır mı?" diye soruyorum. Birkaç dişi eksik ve birkaç kemiği kırık bir koma. Küçük tilkime onun gözlerinden birini verebilirim.

"Onun bilgilerini istiyor galiba." Z başını sallıyor.

"Hangi soruların cevaplarını istediğini sor. Eminim ondan daha hızlı cevapları alabilirim." Ve bunu bedavaya yaparım. Hizmetlerim için ödeme yapmana gerek yok.

Z'nin bilgisayarında ne yaptığını görmek için öne eğildim. Sokak lambalarıyla ilgili bir şey olduğunu biliyorum çünkü tek bir tane bile

. Nick sessizce oturuyor, onu unutmamızı umuyor.

"Marks çevrimiçi," diye mırıldanır Z.

War bana bakıyor. Ben hiçbir şey söylemiyorum. Söylenecek bir şey yok. Gergin miyim? Elbette. Plan yapabiliriz, ama işler her zaman ters gidebilir. "Onun giyim mağazasında olduğunu biliyor."

İhtiyacımız olan dikkat dağıtıcı şey. "Dört blok ötede," diyor Rocco sürücü koltuğundan. Arka cebimdeki kelepçeleri çıkarıp Nick'in bir bileğine takıyorum. Gözleri büyür, ama diğer kelepçeyi kapıya takarken akıllıca çenesini kapalı tutar. Benim küçük tilkime yaptıklarından sonra hala kolu olduğu için şanslı.

"Ne kadar çok kamera var." Z'nin tıklaması SUV'de yüksek sesle duyuluyor. Arabadan çıkmak istiyorum. "Kahretsin, onları tarıyor, ya da tarıyordu."

Rocco binanın arkasına yanaşıyor. "Önemli değil," diyorum, arka kapıyı açıp çekiç alıyorum. "Her halükarda geldiğimi anlayacak."

SUV'den inip binanın arka kapısının dışındaki dev yeşil kutuya doğru ilerliyorum. Elektrikle ilgili bir şey gibi görünüyor. Levveyi kenarına sıkıştırıp tüm gücümle çekiyorum ve içindeki jeneratörü ortaya çıkarmak için onu yerinden çıkarıyorum.

Ellie, jeneratörsüz bir binada olmasının imkansız olduğunu söylemişti. Levveyi kaldırıp, tüm gücümle aşağı indiriyorum. War silahını çekip, üzerindeki benzin deposuna ateş ediyor, susturucu sesi bastırıyor. Yer benzinle kaplanıyor.

"Elektrik..." Z, sadece binanın değil, çevremizdeki binaların da elektriği kesildiğinde sözünü keser. "Mükemmel zamanlama." Z sırtıyor.

Öyle değildi. Kızımın izlediğinden şüphem yok. En azından ben bu binanın içinde kaybolana kadar. Z, kartı arka kapıya sokarak kilidi açar. Sayılar dönerek şifreyi çözmeye çalışır. Z ayaklarını değiştirir.

"On üç haneli bir kod. Kahretsin, bu bir saniyeden fazla sürecek. Kapıyı patlatmalıyız."

"Bekle," diyorum ona.

"Bekle? Bir ihtimal var ki..." Rakamlar dönmeyi bırakır ve kilit açılır. "Siktir, şanslıyız."

Bu sadece şans değil; bu Ellie'nin başarısı ve onunla gurur duyuyorum, özellikle de sorunu kendi başına çözdüğü için. Bunun benim sayemde olduğunu söylüyor ama tamamen onun başarısı. Z, makineye bağlı kartı çıkarır. "Marks ona bir şey yapmış."

Öyle yaptı. Bütün gece o şey üzerinde çalıştı.

"Çekil." Onu kenara çekip binaya ilk giren ben oluyorum. Binanın planını biliyorum. Ellie, jeneratörü bulmak için termal ısıtma yaparken, binayı tarayarak planların uyumlu olup olmadığını kontrol etti ve uyumlu olduğunu gördü.

Bana binanın yerleşim planını incelemem için planları vermişti. Bilmediğimiz şey, Cyberius'un yanında kimlerin olduğu. Binada üç ısı izi var. Diğer iki kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

War ve Z beni binaya kadar takip ediyor. Sağa dönüp dört kat merdiven çıkıyorum. Cyberius burayı seçerken zamanı kısıtlı olmalı. İdeal bir yer değil, ama sanırım başka seçeneği yoktu.

Dikkatsiz davranıyordu, ama zaman sıkıntısı insanı böyle yapabilir. Cyberius sabırlı biri değil ve bu yüzden hep kaçak hayatı yaşayacak. Yaptığı işte iyi olabilir, ama sonuçları konusunda iyi değil.

Dördüncü kata çıktığımda adımlarımı sayıyorum, elimi duvara sürterek ikinci kapıya geldiğimde duruyorum. Tekme atmak için ayağımı kaldırıyorum ama iki kişinin İtalyanca konuştuğunu duyunca duraksıyorum, ikisi de panik içinde ve birbirlerine küfrediyorlar.

"Sakin olun, ben hallederim," diyor Cyberius onlara. Hiçbir şeyi yok. Z ve War'ın da aynı şeyi yaptığını bilerek, birkaç saniye daha dinliyorum, böylece konumlarını daha iyi tespit edebiliyoruz.

Sırıyorum. Oldukça tahmin edilebilir, Cyberius. Hangi aileyi bizi ihanet etmeye ikna ettiğini merak ediyorum. Birazdan öğreneceğiz. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Çatlama sesi yüksek ama silahların kurulum sesi kadar yüksek değil.

Kapıdan içeri dalıyoruz. Bu bizim ilk deneyimimiz değil. Savaşta, Z ve ben her zaman protokolümüzü izleriz. Ben her zaman odaya ilk giren olurum, ardından War ve Z gelir. Z bir yöne doğru ilerlerken, War ters yönde ilerliyor.

Elektrikler tekrar gelir, ardından silah sesleri duyulur. İki ceset yere düşer, ama ben ilerlemeye devam ederim ve bıçağımı çekerim. Gözlerim Cyberius'la buluşur ve yüzündeki rengin kaybolduğunu izlerim.

Adam sert görünüyor, kan çanağı gözlerinin altında koyu halkalar var. Duş alması lazım, ama kaldığı bu boş binada duş olduğunu sanmıyorum.

Masadan kalkmaya başlar, ama ben onun üstüne atlarım. Elimle omzunu kavrar, kışını sandalyeye geri iterim ve masanın üzerinde duran eline bıçağımı indirip onu orada sıkıştırırım.

Bağırmak için ağzını açıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Cyberius birkaç kez gözlerini kırptıyor ve bayılıyor. Vücudu sandalyeden kayıyor, eli masaya sabitlenmiş halde kalıyor. Ne büyük bir hayal kırıklığı.

Z kahkahayı patlatıyor.

Cyberius'u saçından tutup sandalyesine geri kaldırıyorum. Bu orospu çocuğunun bu kadar kolay kurtulmasına imkan yok. Gözleri yavaşça açılıyor, ama şu anda onu sikim etmiyorum. War iki adamdan birinin üzerine yuvarlanıyor.

"Onu tanımıyorum," diyor War. Z aceleyle yanına gidip telefonunu çıkararak bir fotoğraf çekiyor.

"Çekilin," diye ikisine de emrediyorum, neler olduğunu anladıklarında onları burada tutamayacağımı biliyorum.

"Siktir," diye mırıldanan War, koşmaya başlar. Z de arkamızdan gelir. "Ölü mü, diri mi?" diye sorar War, binadan çıkmaya hazırlanırken. Binayı ateşe verebilir mi diye soruyor.

"Canlı."

Şoförümüz Rocco, SUV'den atlar. "En üst kat. Onu deliğe götür." Rocco başını sallar ve ben sürücü koltuğuna atlarken içeri girer.

"Ne oluyor?" Nick, ben park yerinden çıkarken sorar. Herkes onu görmezden geliyor.

"Onları buldum," diyor Z arka koltuktan.

"Kimi buldunuz? Ne oluyor?" Nick tekrar sorar. War koltuğunda dönerek Nick'in çenesine yumruk atar. Arka aynadan onun yere yığıldığını görürüm.

"Kim?" diye sorar War, bilmek ister. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordur.

"Amato ailesinden kalanlar." Z, aile adını neredeyse hırlayarak söyler. Sanırım Cosima'ya hak iddia etmeye çalışmalarına hala kızgın. Eminim Cosima da öyle.

Gaza daha fazla basıyorum. Cyberius, Ellie'nin giyim mağazasında olduğunu biliyordu; bu da Amato ailesiyle bağlantılı kişilerin de bunu bildiği anlamına geliyor.

Chapter Thirty-Four

ELLIE

Ronan haklıydı. Elbise dükkanı Cyberius'u kızdırır ve planladığı her neyse onu zorlar. Onun birçok planı olduğunu ve bunlar üzerinde çalıştığını biliyorum. Bu projeleri tek tek yok edeceğim ve onu kullanan bir şirketi ifşa edeceğim. Bruce'a devredeceğim, ama hiçbir şey olmazsa, o zaman elimi zorlayacak ve tüm dünyanın bunu bilmesini sağlayacağım.

Cyberius gibi insanları kirli işlerini yapmak veya sistemi aldatmak için işe alan bu iğrenç şirketlerden bıktım. Ve tek ben de değilim. Cyberius pek sevilmiyor ve birçok kişi onun yok olmasını istiyor. Eminim ki, bu kapıları açtığımda, kendi nedenleriyle onun tüm dünyasını yıkmak için acele edecekler. Onun tüm kirli işlerini ve bunları satın alan ve ödeyenleri ortaya çıkarmak isteyecekler.

"Nasıl gidiyor?" Cosima yanıma oturup bilgisayar ekranına bakıyor. "Jöle gibi eridi mi? Biliyordum." Cosima kendi sorusuna kendisi cevap veriyor.

"Sanırım." Cyberius, Marino mülküne giren ve çıkan herkesi izliyordu, bu yüzden biz ayrıldığımız anda bunu fark etti.

Bizi dükkana kadar takip etti, bir kameradan diğerine atladı. Z, Cyberius'un hızlıca manevra yapması için birkaç engel koydu ve bu kadar hızlı olmak zorunda kaldığınızda, elinizi gösterir ve izler bırakırsınız.

Onun nerede olduğunu zaten biliyordum, ama Cyberius kaygan bir herif olabilir, bu yüzden iki kez kontrol etmek istedim ve bu da bana bunu yapma imkanı verdi. Adamları boşuna bir kovalamacaya göndermek istemedim.

"Öyleyse." Cosima yakınımnda dolaşırken, Tova ve Rochelle benim için denemem için başka elbiseler seçiyorlar. Beni ikna ettikleri elbise kaşındırıyor ve ondan nefret ediyorum. Kabarık yapımla pastanın tepesine aitim. Ona cevap veremiyorum; Ronan'ın binanın en üst katına çıkmak için gerekli adımları saydığını kafamda hesaplıyorum.

"Gücü tekrar açıyorum," diyorum ona, Cyberius tekrar çevrimiçi olduğunda sistemde ilerlemeye devam ederken. Onun boşta olduğunu görünce sırtıtıyorum ve izlerimi gizlemeyi bırakıp, yıkım topu gibi giriyorum, kim görürse görsün, kim ben olduğumu bilirse bilsin umurumda değil.

"Vay canına," Cosima, bilgisayarındaki kamerayı açtığımda hayretle bağıyor. "Bu o mu?"

"Umarım öyledir." Yoksa Ronan bıçağını yanlış kişinin eline saplamış demektir. Dağınık kahverengi saçları ve garip çene hattına bakılırsa, evet, o. Onunla ilgili sadece birkaç fotoğraf bulabildim. Kolay olmadı. Cyberius tuzaklarıma düşüyordu ama onlardan kurtulmakta da iyiydi. Yani, yakaladıklarından.

Cyberius başını sallar, daha dik oturur, gözleri yavaşça kırpılır. Sersemlemiş görünüyor, saçları farklı yönlerde dağılmış.

"Ne, ah!" diye bağıırır, elinden çıkan bıçağı fark eder. Gözlerinde ani bir panik görürüm.

"Acı verici görünüyor. Ronan bıçak kullanma becerisiyle benden üstün olmaya çalışıyor gibi. Bu saçmalık." Cosima, Ronan'ın Cyberius'u bıçaklamış olması umurunda değildi, sadece bunu çok iyi yapmış olması umurundaydı.

"Marks?" diye sızlanıyor, gözleri bilgisayar ekranına kayıyor. Beni görebilmesi için kameralarımı ona çeviriyorum. "Buradasın."

"Herkes kim olduğunu ve ne yaptığını bilecek. Ben kazandım," diyorum ona.

"Benim tek yaptığım kazanmak, kazanmak, kazanmak, ne olursa olsun," diye T-Pain'in şarkısını söyler Cosima. Gülmemek için kendimi tutamıyorum. Birlikte video oyunu oynadığımızda mikrofonla en sevdiği şey buydu. Çevrimiçi olarak erkekleri kızdırmaktan hoşlanıyor.

"Bana yardım etmelisin Marks. O delinin teki. Seni ondan kurtarmaya çalışıyorum. Karşında kim olduğunu bilmiyorsun," diyor Cy, Cosima'yı tamamen görmezden gelerek.

"Haklısın." Onaylayarak başımı sallıyorum. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor ve Cosima bana bakıyor. "Senin gözlerinden birini çıkaracağını sanmıştım."

Cyberius, ona yardım etmeyeceğimi anlayana kadar bana bakakaldı. Elini bıçağın etrafına doladı. Bir an için bıçağı çekecek cesareti bulacağını sandım, ama tam harekete geçmek üzereyken başına bir çanta geçirildi.

Rocco bıçağı çıkarır ve Cyberius, başlığının arkasından küçük bir kız gibi çığlık atar.

"Peki o zaman." Cosima ayağa kalkar, elini uzatır ve beni ayağa kaldırır. "War'a her şeyin yoluna gireceğini söyledim." Tova'nın gitmesini istemiyordu, ama gitmezse onun ne kadar üzüleceğini biliyordu. War Marino'yu küçük parmağıyla nasıl parmağında oynattığı çok sevimli. "Ve o elbise berbat," diye ekler.

"O zaman neden denememi istedin?"

"Bu bir grup kararıydı," diye savunmaya çalışır Cosima, telefonu çalmaya başlarken. Benim bilgisayarım da çalar. Hala çalışır durumda ve Cyberius'un bilgisayarından ve ana sunucusundan bilgi çekiyor.

Bu bir uyarı, midemi ağızıma getiriyor. Ronan'a, aynı şeyi yapabilirsem ve panik düğmesi olursa, sadece onun erişebileceği bir izleyiciyi üzerimde tutacağımı söyledim. O ise buna ihtiyacı olmadığını söyledi.

Bunu onun yüzüne vurmak için gülmek istiyorum, ama şimdi bunun sırası değil. Başı dertte olmalı.

"Evet, biz..." Cosima'nın sözleri aniden kesildiğinde, arkamdan bir kol beni sardı ve beni kim olursa olsun kendine doğru çekti. Şaşkınlıkla bir çığlık attım.

Lanet olsun. O alarm benim içindi, Ronan için değil.

"Sen de kimsin?" Cosima arkamdaki adama öfkeyle bakıyor. Silahın sırtıma dayandığını hissettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Almaya geldim," diyor ona. "War'ın karısını almaya geldim, ama sanırım bunu da alacağım. Cyberius'un ondan bahsettiği şekle bakılırsa, onu birçok şekilde kullanabiliriz."

Bu adamın kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama Cyberius'u ilk kez takip ettiğimde binada fazladan ısı izleri algıladığımda, Ronan bana bunun bir tür koruma olabileceğini söylemişti.

Onları kendisi mi getirmiş, yoksa şehre geldiğinde rastgele insanları mı işe almış diye merak ettim. Ama İtalyan aksanını özlemiyorum. İtalya'da bir ay yaşadıktan sonra özlemiyorum.

Ronan, Cyberius'un benim nerede kaldığımı öğrendiği için Marino ailesini umursamayan insanları işe almış olabileceğini söylemişti.

. Düşmanımın düşmanı dostumdur mantığı. Haklıydı, ama Ronan her zaman haklıdır. Bu hem sinir bozucu hem de havalıdır.

"Tova burada değil," diye Cosima ona homurdanır. Bu, Marino ailesinin bir becerisi olmalı.

Silah sırtımdan ayrılır ve o, silahı omzumun üzerinden önümdeki Cosima'ya doğrultur. Cosima sırtarak gülümser. Hiç şaşırmadım. Kim bilir, elinde ne tür sürprizler vardır? O, sürprizlerle dolu biridir.

"Bundan emin misin?"

"Kayma." Cosima'nın cevabı sadece beni değil, adamı da hazırlıksız yakaladı.

"Ne diyorsun sen? War'ın karısı nerede?" Adam bir cevap ister. Hâlâ Cosima'nın yorumuyla ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

Gözlerim Cosima'nın eline düşüyor ve gümüş parıltısını görüyorum. Tanrım, bunu yapmayacağız! Cosima ve onun lanet bıçakları. İtalya'da sıkıldığımızda, bana rastgele bıçak kullanmayı öğretirdi.

Cosima bu konuda inanılmaz derecede iyidir. Babam bana kendini savunmayı ve silah kullanmayı öğretmişti, ama bıçaklarla hiç uğraşmamıştık. Ve şimdi onun yorumuyla ne demek istediğini anlıyorum.

Bıçaklar kişisel ve yakındır, ve kolunu bana dolayan bu adam olabildiğince yakın.

"Marks'ın her zaman hedefini vurduğundan eminim." Cosima yere düşmeden önce aldığım tek uyarı bu. Ayağımı kaldırıp, babamın bana öğrettiği gibi, adamın ayağına tüm gücümle vuruyorum. Cosima'nın bana attığı bıçağı yakalamak için tam zamanında başımı kaldırıyorum, birlikte milyonlarca kez yaptığımız aynı hareket.

Sapını yakaladım, sıkıca tuttum ve adamın uyluğuna sapladım, elim kayıp kendi avucumu kesmemesi için dikkat ettim. Adam çılgılık attı, ben de bıçağı çevirdim, silah elinden düştü ve adam bir çılgılık daha attı. O da yere düşmeye başladı, beni de beraberinde götürüyordu.

Yere çarparak, onun vücudunun benimkine çarpmasına hazırlandım, ama bu hiç olmadı. Hızla sırt üstü yuvarlandım, onu tekmelemeye ya da yerde kayan silahı almaya hazırdım.

Ronan'ı gördüğümde ağzım açık kalır, elini adamın saçına geçirip başını geriye doğru çekerek bıçağı boğazına dayar ve keser. Kan fişkirir, etrafındaki her şeye sıçrar.

Ronan adamın başını bıraktı ve adam ölü bir yük gibi yere düştü. Ronan ve ben birbirimize baktık. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bana doğru bir adım attı ve beni yerden kaldırdı, ağzıyla ağzımı derin ve sert bir öpücükle kapattı.

Kollarımı ona doladım ve aynı yoğunlukla onu öptüm. "Kodlamam işe yaradı mı?" Öpücük bittiğinde sormadan edemedim. Ronan'ın yüzü yumuşadı ve küçük bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki işe yaradı," diyor, hiç şüphe duymamış gibi.

Her şeye girmek için her zaman sayı kodları vardır. Bu kodları kırmak yıllar alabilir. Kod ne kadar uzunsa, bir bilgisayar sisteminin mümkün olan her sayı kombinasyonunu deneyerek onu kırması o kadar uzun yıllar alabilir.

Ancak Ronan'ın bana söylediği şey aklımda kalmıştı. Hiçbir şey rastgele değildir. Sadece insanların davranış kalıplarını çözmek gerekir ve ben de tam olarak bunu yaptım. Cyberius hakkında bulabildiğim tüm bilgileri topladım; bizim oynadığımızı sandığı küçük kedi fare oyunu hiç de oyun değildi.

Bu bilgileri aldım ve Cyberius'un kalıplarını izlemek için tasarlanmış yeni bir sisteme girdim. Kişisel bilgileri kullanarak kodu geliştirdim, böylece sistem Cyberius'un sadece kapısının kilidi için değil, hayatının çeşitli yönleri için de hangi kodu kullanacağını daha doğru bir şekilde tahmin edebildi. Anahtar kodu belirlerken asla rastgele bir sayı seçmezsiniz; öyle olduğuna inanabilirsiniz, ama öyle değildir. Kendi davranış kalıplarınıza eğilimlisiniz. Bu kalıpları belirleyerek her şeyi ortaya çıkarabilirsiniz.

Arkadaki perde açılır, War alanı doldurur, ancak Tova onu kenara itmeden önce, Zero hemen arkasında, Cosima'ya doğru gider.

"Her şey kontrolüm altındaydı," der Cosima Zero'ya. "Her şeyi kaçırıyorum," diye homurdanır Tova.

"Ben hallederim." Rochelle perdeyi yerine çekiyor. Satış elemanı bundan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve Rochelle perdeyi kapatırken tek kelime etmiyor.

"Çok kan var." Tova ellerini yanaklarına bastırır. Ben kıpırdanırım ve Ronan beni tekrar ayağa kaldırır ama beni bırakmaz. Ben de bırakmasını istemiyorum. Güvende olabiliriz ama zihnim hala olanları sindiremiyor.

"Bence kan elbiseyi daha güzel yapıyor." Cosima omuz silkiyor ve sırtıyor. Yemin ederim, bu bir deja vu gibi. Bir şeyden eminim: Biz kızlar bir daha asla birlikte alışverişe çıkamayacağız.

"Herkes iyi mi?" Dikkatimi Ronan'a çeviriyorum. Büyük eli yanağımı okşuyor.

"Evet, başardın. Onu yakaladın."

"Başardık." Göğsümde tatlı bir ağrı oluşur.

Biz, ben, bir ekibin, bir ailenin parçasıydık. Her zaman yanımda olacak bir ailenin. Ronan ile evlendiğimde, hem Cosima hem de Tova benim kız kardeşlerim olacak. Hepsi gerçekten benim ailem olacak.

Artık saklanmak ve kaçmak yok. Artık bir Marino'yum. Ronan'la birbirimizi bulmamız biraz çılgınca olabilir. Ama ne derler bilirsiniz, bulan alır. Ben Ronan'ınım ve o da sonsuza kadar benim.

Epilogue

RONAN

YILLAR SONRA

I Eğer karımla başımın dertte olduğunu düşünüyorsam, şimdi başım daha da dertte. Kızımız mini bir Ellie ama daha sert ve hareketli. Annesi ile benim hala anlayamadığım kodlama projeleri yapıp, sonra da çamurda yuvarlanarak oynadığına bakılırsa, bu çok açık.

kuzenleriyle birlikte.

Kızıl bukleleri ve çilli yanaklarıyla annesinin kopyası, ama içinde benden de bir parça var. Benim ikisine karşı her zaman hissettiğim koruyuculuk duygusu, onda da tüm aile üyelerine karşı var. Bu, birkaç erkek kuzenini kavgalarını ayırmak için sopayla dövmek anlamına gelse bile, o daha dört yaşında.

Mackenzie çok yaramaz bir çocuk olacak, orası kesin. Başından beri öyleydi. Kim ne derse desin, Mackenzie tüm çocuklar arasında en zeki ve en akıllı olanı. Ellie de aynı fikirde, bu yüzden sadece o var ve ikinci bir çocuk yapmayı düşünmüyoruz. Madem mükemmelliğe sahibiz, neden ikinci bir çocuk yapalım ki?

Yüzündeki bir bukleyi elime alıp düzeltiyorum. Mackenzie başını göğsüme dayayıp derin uykuda gibi davranıyor. İkinci bir çocuğa bakabileceğimden emin değilim. Yanlış anlamayın, Ellie'nin hamile olduğunu ve ilk ultrason görüntüsünü görmek çok hoşuma gitmişti. Ta ki hamileliği ilerleyene kadar.

Sonra doğum ve ağrı konusunda endişelenmeye başladım. Benim küçük tilkim ağrıdan nefret eder ve milyonlarca şey olabilir. Bir kez olsun durum tersine döndü ve ben zar zor kendimi tutarken

Ellie ise son derece sakindi. Doğum sırasında bile. Yemin ederim, karımın yapamayacağı hiçbir şey yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, Mackenzie'nin derin uykuda olduğu numarasını sürdürüyorum ve onu yatağına taşıyorum. Üzerine battaniyeyi çekmek için uzandığımda, bir gözünün açıldığını ama hemen kapandığını görüyorum. Gülümsemiyorum, bana bir numara yaptığını düşünmesine izin veriyorum. Eminim bir şeyler çeviriyordur ve yakında hepimiz ne olduğunu öğreneceğiz.

"İyi geceler, tatlım." Alnını öpüyorum ve yatak odasından çıkıp aşağıya iniyorum. Bu hafta çiftlikteyiz ve görünüşe göre bundan sonra daha sık burada kalacağız. Arazide bir ev inşa ettik.

Elbette ana evde kalabilirdik; yeterince büyük, ama Ellie ve ben kendi alanımızı ve yalnız kalmayı seviyoruz. Şehirde de giderek daha az kullandığımız bir evimiz var. Ellie artık dünyadan saklanmıyor olabilir, ama içinde hala babası var. O da eve gelip ziyaretlerde kalıyor. Şehri hiç sevmiyor.

En son şehre gittiğinde Nick'i ona teslim etmiştim. Nasıl oldu bilmiyorum ama Nick kısa süre sonra bir trafik kazasında öldü. Frank bana ayrıntıları anlatmadı, ben de sormadım. Frank'in sevdiğim özelliklerinden biri de bu: İkimiz de gereğinden fazla bilgi almaya çalışmıyoruz. Anlatmak istersen anlatırsın.

Mutfağa girdiğimde Ellie ve Frank orada. Beni görünce ikisi de konuşmayı kesiyor. Neden benden bir şey saklayabileceklerini düşündüklerini bilmiyorum, ama ben de onlara ayak uyduruyorum. Küçük tilkim hala onu kovalamamdan hoşlanıyor ve ben de karıma ihtiyacı olanı vermekten hoşlanıyorum.

"Bu gece yine kızlarla mı takılacaksın?" Karımın yanına gidip başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Evet, sadece takılacağız." "Burada mı?"

"Buralarda." Yalan söylemeden elinden geldiğince soruyu geçiştirmesine gülmemeye çalışıyorum. Frank kahve fincanının arkasına gülümsemesini saklıyor. Günün hangi saati olursa olsun, o her zaman kahve içiyor.

"Tamam, iyi eğlenceler." Eğilip dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, böylece dudaklarında izi kalacak.

"Çok fazla eğlenme," diyor Ellie. "Ben her zaman izliyorum." İki parmağıyla gözlerinden benim gözlerime doğru işaret ediyor.

"Seninle yıllardır evliyim. İzlemesen kırılırdım."

"Hala balayı dönemindesiniz." Bana gülümser. Bu benim için bir dönem değil ve karımın değişeceğini de sanmıyorum. Birbirimize olan takıntımız bize yakışıyor.

Tek çocuğum olduğu için ona zamanımı ayırabildiğim için kendimi yeterince kötü hissediyorum. Benim için her şey iki kızım ile ilgili ve bu asla değişmeyecek.

Ellie babasına yanağından bir öpücük kondurup arka kapıdan dışarı fırlar. Gator'ları mülkün her yerinde bir evden diğerine sürmek mümkündür. Çocuklar büyüdükçe, yakında onlar da bunu yapmaya başlayacaklarını biliyoruz. Buraya yerleşmemizin nedenlerinden biri de budur. Çocuklarımız yakında okula başlayacak ve onların birlikte olmasını istiyoruz.

"Ne yapmaya çalıştıklarını biliyor musun?" diye soruyorum Frank'e, bildiğinden eminim. Ben haftalardır biliyorum.

"Evet, seni oyalayacağım," diye fısıldadı. "Bu musluğu bir kontrol eder misin? Sanırım sızıntı var," diye yüksek sesle sordu Frank. Gülmeme engel oldum ama kızım merdivenlerden aşağı inip yan kapıdan çıkarken oyuna devam ettim.

"Neden sen gidiyorsun da ben gitmiyorum? Yıllar önce erkek düşmanları kulübüne katıldım."

Frank gülüyor. "Çünkü bu benim işim." Eli omzuma konuyor. "Birinin işkenceye ihtiyacı olduğunda seni arayacaklarından eminim."

"Belki. Mac'e birkaç yıl daha ver, o zaman kendisi halleder." "Muhtemelen."

Frank tekrar gülümser, sonra iyi geceler dileyip yatağına gider. yatağına gider.

Bir uyarı geldiğinde telefonumu çıkarırım. Uyarı geldiği kadar çabuk kaybolur. Minibüsün geldiği görüntü de kaybolur ve yerine tekrar tekrar oynatılan bir yayın gelir. Yayın tekrar canlı hale gelmesini bekliyorum. Bu, minibüsün artık gittiği anlamına gelir.

Oraya gitmeli miyim diye bir saniye düşünürüm. Kızlarımı görmek kazanır. War ve Z'ye onları kontrol edeceğimi belirten bir mesaj atarım.

Z: Onları kamerayla izlemediğimi mi sanıyorsun?

War: Küçük kulüplerinin ne kadar güvenli olduğunu düşündükleri umurumda değil. Hoşuma gitmiyor. Bu iki yanıt da beni şaşırtmadı. War, Tova onun üstünde olmadığı sürece hiçbir şeyi sevmez.

Z, Cosima konusunda ondan çok da geride değil.

Hepimizin kendi tarzında drama kraliçesi olduğumuzu fark etmedim değil. Dışarıdan belli etmeden erkeklerin somurtmasına eşdeğer bir şey yapıyoruz. Üç kadın da bizim nasıl olduğumuzu

ve bunun onlar için nasıl sonuçlanacağını biliyorlar. Bizi tepki vermeye zorlamak için bunu bilerek yapıyorlar.

Karıma tepki vermekten çok memnunum.

Arka kapıdan çıkıp, araçlardan birini almaktansa yürüyerek gidiyorum. Ellie'nin bir teslimat şoförünü buraya getirip sonra saklamasından hoşlanmıyorum. Büyük bir risk olmayabilir, ama benim için tüm riskler ciddidir.

Mac zaten gizli siparişleri internetten veriyor ve ana kapıya bırakılmasını sağlıyor. Sonra şu anda en sevdiği kuzeni, War'ın en büyük kızı, onları buraya kaçırıyor ve bir kısmını kendine saklıyor. Ne tür bir operasyon yürütüyorlar bilmiyorum, ama Labubus civarında. O lanet olası ürkütücü görünümlü doldurulmuş şeyler, yatağında devasa bir yığın oluşturuyor.

Kapı açık bırakılmış, sığınaktan ışık sızıyor. Eminim ki içlerinden biri korkutucu olduğu için kapıyı kapatmak istemiyordur. Tabii ki insanları bıçaklayın, ama biz içerideyken gizli sığınak kapımızı kapatmayın. Sadece kızlarımız.

Bu düşünce beni sırtıtmaya zorluyor. Evet, sadece bizim kızlar. Kahkaha ışıkla birlikte dışarı sızıyor. Sanırım annemin sesini bile duyuyorum. Sığınağa inen dört basamağı iniyorum.

"Bayanlar." Cosima ve Mac hariç hepsi çığlık atıyor. Eminim Cosima o kızları o tuhaf bebeklere bindirmiştir.

"Ölebilirdim." Tova elini göğsüne koyar.

"Sen iyisin anne. Ben de seninle birlikte çığlık attım." Kızı annesinin yanına sokulur. "Ro amca dev ama nazik bir oyuncak ayı."

"Ayıcık kısmını bırak," Mac kuzenini düzeltir. "O sadece bir ayı. Çok vahşi ve koruyucu." Ellerini pençe gibi kaldırır ve hırlar.

"Beni takip ettin," diye suçlar Ellie.

"Seni ne zaman takip etmedim ki?" Gözlerim onun dizüstü bilgisayarına kayıyor. Bu bayanlar her zaman bir şeyler peşindeler. Yeni biriyle tanıştıklarında, her zaman, onların deyimiyle, o kişi hakkındaki "çay"ı öğrenmeye çalışırlar. Onlardan hiçbir şey saklayamazsınız. CIA'ya rakip olabilirler.

"Haklısın." Ellie önündeki dizüstü bilgisayarı kapatır. Neden bu sırları sakladığını anlamıyorum. Karım daha sonra bana her şeyi anlatacaktır. Kendini tutamaz ve çoğu zaman bu oldukça eğlencelidir.

"Minibüs."

"Aman Tanrım, sana söyledim Cosima!" Ellie ona tıslar. Ağzına götürmek üzere olduğu patates kızartması durur.

"Kızlar patates kızartması istedi." DoorDash siparişini hemen savunur.

"Öyle mi?" Mac sorar, ama kuzeni ona dirsek atar. "Evet, öyle. Biz yaptık." Kendini gösterir. Sonra iki kız da köpek yavrusu gibi yüzler yaparlar. Hepsisi çok samimidirler ve ben bundan hoşlanıyorum.

"Sığınağa DoorDash siparişi veremeyiz. O zaman sır olmaz," Ellie ona

"Yani, bu hiç sır mıydı ki?" diye sorar Tova, Cosima'nın patates kızartmalarından birini kaparak patates kızartmasını alır.

Yüksek sesle iç çektim. "Bekle, bana kızgın mısın?" Ellie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Buraya gel," diye emrediyorum ona. Karıma pek emir vermiyorum. Gerek yok. Çoğu zaman onu kendim hareket ettiriyorum, ama bunu yaptığımda bana itaat ediyor.

"Bu gerçekten benim hatam değil." Bunun doğru olduğundan emin değilim. Sığınak fikrini ilk ortaya atan o olurdu. Eski alışkanlıklar. Bana sorarsan sevimli alışkanlıklar, ama ben taraflıyım.

"Senin suçun olmadığını biliyorum," diyorum ona ve o da başını sallıyor. "Aslında benim suçum," diye devam ediyorum.

"Doğru, evet," Ellie kabul eder.

"Bu matematik doğru," diyor Cosima.

"Matematik biliyor musun?" Tova ona karşılık verir ve kızlar ile annem kıkırdar.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Senin hatan. Ben masumum ve her zaman iyiyim." Ellie dilini çıkarıp alt dudağını yalar. O iyi sözü açık bir amaçla söylemiştir.

"Bunu size yaptığım için üzgünüm, bayanlar," diyorum.

"Bekle. Ne yap..." Ellie'yi yakalayıp omzuma atıyorum.

"Karımı eve götüreceğim." Kızımız, annesine olan sevgime alışık olduğu için kıkırdar.

Dönüp, ödülümü alıp oradan ayrılıyorum. "Mac'i bilgisayara yaklaştırmayın!" Ellie, ben sığınaktan çıkarken onlara bağıyor.

"Bu gece senin dizüstü bilgisayarından dünyayı ele geçirirse, bunun sorumlusu sensin," diye Ellie'yi takılıyorum.

"Ona fikir verme." Popomu tokatlar. Onu geri çekip kollarımın arasına alırım ve eve doğru yol alırım. "Başım belada mı?" Başının belada olmadığını biliyor.

"Masum olduğumu düşünmüştüm. İyi."

"Ben iyiyim."

"En iyisi," diye ekliyorum. Ellie kollarını boynuma doluyor ve ben onu kaldırıyorum.

Bacaklarını bana doladı.

"Ben en iyisiyim." O da başını sallar. "O zaman neden eve geri götürülüyorsun?" Ellie, beni bunu yapmaya kışkırtmamış gibi davranır. Kızım övgülerimi yutuyor ama bununla birlikte orgazm da istiyor.

Onu öpüyorum. Ağzılarının ona değmesinden bu yana çok uzun zaman geçti. "Sana söylemiştim. Ben her zaman senin peşinden gelirim." Ellie, ne zaman arkasını dönse benim orada olduğumu bilir. Ben her zaman onun arkasında olacağım. O ve diğer kızlar dünya hakimiyetini planlarken onu koruyacak adam.

Tanrı biliyor ki bunu başarabilirler. Marino erkeklerini alt etmeye çalışan birçok kişi var, ama sadece bu kadınlar bizi diz çöktürebilir.

* * *

Umarım Ellie ve Ronan'ın hikayesini sevmişsinizdir! Bu yılın sonlarında çıkacak yepyeni bir seride Marino'ların yeni neslini takip etmeye devam edin.

Cosima ve Z'yi merak mı ediyorsunuz? Hikayelerini anlatan [Honor and Claim](#) kitabını hemen satın alın. Aşağı kaydırarak kitabın bir bölümünü okuyabilirsiniz.

Lucy Darling kitaplarının ne zaman çıkacağını öğrenmek için haber bültenime abone olun.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

**HONOR &
CLAIM**

Honor and Claim

Cosima, karşı koyamadığım bir cazibe idi.

Kan ve kaos içinde doğdum. Ailemin ölümünden sonra içimdeki öfke, etrafımdaki her şeye sıçradı. Marino ailesi beni küçük bir çocukken evlerine aldı. Beni kurtarmaya çalışan güçlü bir aileydi, ama ben çoktan yoldan çıkmıştım... Ta ki Cosima gelene kadar.

Küçük bir çocukken bile onun farklı olduğunu biliyordum. Çocukken ona kalbimi verdim ve o her zaman ona aitti, içimdeki her zaman dışarı çıkmak için savaşılan canavarı sakinleştirebilen kıza.

Büyüdükçe, ona olan hislerim değişti. Daha derin ve daha takıntılı hale geldi. İçimde yeni bir savaş başladı, kimse onu durduramadı, tatlı masum Cosima bile, o da kaçtı.

Ben şeytanın kendisi tarafından şekillendirilmiştim ve ona layık olamayacak olsam da, bu onun ya da içinde büyüyen gizli bebeğin başkalarının eline geçmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. O da benimdi.

Benden kaçamayacağını bilmiyordu. Kimse onu benden uzak tutamazdı, ne ailesi, ne kendisi, ne de evlenmeye zorlandığı adam. Yapmam gerekeni yaptım.

Cosima bana ait ve artık dünyanın da bunu bilmesinin zamanı geldi.

Bu, A New Reign serisinin ikinci kitabıdır. Aldatma yok, OW draması yok ve HEA her zaman garantidir! Her biri bağımsız olacaktır.

Chapter 1

COSIMA

"Bu konuda üzülmüyoruz ve özür dilemiyoruz." Yatak odamda ileri geri yürüyüp duruyorum. Adrenalin yüzünden olabilir, ama kendimi sakinleştiremiyorum.

Duygularım karışık, bu benim için şaşırtıcı değil. Kontrol konusunda hiç iyi olmadım, özellikle de duygularım söz konusu olduğunda. Bunun farkındayım ve dengemi sağlamaya çalışıyorum, ama o anın heyecanıyla, aynı şekilde tepki veriyorum. Bana ne enerji verersen, ben de aynısını geri veririm.

Bu yüzden adamı bıçakladım; bunu hak etmişti. O pislik bana tokat attı, ama ben de bunu istedim. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum, arkadaşlarımı ve yengemi koruyordum. O pislik en başta onların peşindeydi.

Kız kardeşim, ailemin yaşadığı dünyayı sadece yüzeysel olarak tanıyor. O, bu dünyanın kenarında yaşıyor ve Tova çok tatlı bir kız. Bir pisliğin onu bizden almasına asla izin veremezdim. Yurtdışındaki okuldan eve döndüğümünden beri, onunla çok yakınlaştık.

O adam silahını çektiğinde, ailemin bana öğrettiklerini yaptım. Zamanımı bekledim ve onun dikkatini Tova'dan uzak tutmaya çalıştım. Kapıdan içeri girdiğinde kimin peşinde olduğunu anladım. Yengem, hepimizin War dediği en büyük ağabeyim Warren ile evlendi.

War, babamız yarı emekliye ayrıldığından beri ailemizin başına geçmişti. Babam hayatım boyunca şehrin kontrolünü elinde tutmuştu; benim bildiğim tek şey buydu. Şimdi War onun yerini aldı, ama kardeşim babamdan farklı.

Bence o çok daha ölümcül, ama aynı zamanda çok mantıklı ve değişiklikler yapmaya ve daha yasalara uygun davranmaya kararlıydı ve bu işe yarıyordu. Diğer insanlar bundan memnun değildi. War umursamadı.

Ta ki Tova gelene kadar. İnsanlar onun Tova'ya olan sevgisini zayıf bir nokta olarak gördü ve onun zayıfladığını düşündü. Artık mantıklı davranmadığını düşündüler. Onu takip etmeye çalışarak hata yaptılar.

Onlar için işler pek iyi gitmedi ve belki de Tova'yı kaçırmak gibi aptalca bir plan yaptıkları için birini bıçakladım. Böyle şeyler olur. Bir teşekkür kartı, belki de güzel çikolatalar almalıyım.

Tek aldığım, hepimizin Z dediği Zenzo'nun azarlamasıydı, ama bu günlerde bu normal. Adam, benimle birlikte büyüdüğü kendi kardeşlerimden bile daha otoriter davranıyor. Z benden uzun boylu olabilir ama ben de kendimi savunabilirim. Aldığım kadar veririm.

Z'nin neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Ben de onun yaptığı gibi ailemi koruyordum. Sanırım beni yeterince yetkin bulmuyor. Herkes onun gibi bir dahi olamaz.

Tabii, o genellikle ekranın arkasından yapıyor, ama sonuçta aynı şey. Ne kadar çifte standart. Ama zaten Z ile birkaç yıldır pek iyi geçinemiyoruz. Her şeyde bana bağırıyor. Ben de ondan çok daha iyi değilim.

Ne zaman değiştiğini bilmiyorum, ama değişti. Kardeşlerimden bile daha otoriter, ki bu çok şey ifade ediyor. Ama bir zamanlar çok yakındık. Onu dünyadaki en yakınım olarak görürdüm ve bunu, onu çok özlüyorum.

Z hayatım boyunca hep yanımda oldu. Babam onu henüz küçük bir çocukken eve getirdi. Ben henüz doğmamıştım. Annem o zamanlar bana hamileydi. O kardeşlerimle birlikte büyüdü ve hep onlarla birlikteydi.

Z bana karşı her zaman daha koruyucuydu, ama biz küçükken hayatımda daha aktif bir rol de üstleniyordu. Sonra işler değişti. Ne zaman ve neden değiştiğini tam olarak bilmiyorum, ama değişti. Artık sadece kavga ediyor gibi görünüyoruz.

Avrupa'da okula gittiğimde, durumun düzeleceğini düşünmüştüm, ama geri döndüğümde ya beni görmezden geliyordu ya da şu ya da bu konuda başımın etini yiyordu. Bir süredir çok huysuz davranıyordu. Bu da benim ona her zaman sert cevap vermeme neden oluyordu.

Ama bugün farklıydı. Z'nin hiç bu kadar sinirlendiğini görmemiştim. Bu sefer ukala bir cevap vermedim. Gözlerinde sadece öfke değil, endişe de görebiliyordum.

Yüzüme bağırıp sonra kendini kaybetmesinden sonra ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bu çok şey ifade ediyor çünkü birkaç dakika önce yüzüme silah doğrultulmuş, tokatlanmış ve birini bıçaklamıştım, ama tüm bunlara rağmen ağlamaya yakın bile değildim.

Şimdi bile, Z'nin sert sözlerini düşününce gözlerim yanmaya başlıyor. Onunla konuşmalıyım. Belki de Marks olayı için ona minicik bir özür borçluyum. Onun da geleceğini kimseye söylememiştik. Bu sefer fazla ileri gitmiş olabilirim, ama savunmam gerekirse, zaten alışverişe çıkmayı planlamıştık.

Küçük yan görevimiz olacakları değiştirmede. Ayrıca, Marks orada olmasaydı ve benim telefonumu kullanarak onlara olanları anlatmasaydı, kim bilir ne olurdu. Düşündüm de, ona hiçbir şey borçlu değilim. Kollarımı göğsümde kavuşturup, hissettiğim acıya değil, öfkeme odaklanıyorum.

Ayrıca! Yan göreve çıkmamın sebebi oydu. Z bilgisayarlarla arası iyidir. Kimi kandırıyorum? Adam bilgisayar konusunda bir dahi. Bir şekilde telefonuma girdiğine eminim. Her zaman ne yapacağımı bilir ve benden üç adım öndedir.

Bu yüzden alışveriş maceramıza çıktığımızda, Tova'nın arkadaşı Marks'ı da davet ettik. Bence o da Z kadar bilgisayarlarda ustadır. Marks, haklı olup olmadığını görmek ve onu telefonumdan çıkarabilecek mi diye bakmak için telefonuma bir göz atacaktı.

Yani, telefonumda ilginç bir şey yok ama belki bir kız, onun Kindle'ını kontrol etmesini istemez. Bunlar özel şeyler ama Z, benimle ilgili konularda pek mahremiyete inanmıyor.

O benim kendime bakamayacağımı düşünüyor. Umarım bugün sonunda kendime bakabileceğimi göstermişimdir. Panik yapmadım ve yapılması gerekeni yaptım. Bunun karşılığında ne aldım? Bağırıldım.

Bana şımarık bir çocuk olduğum söylendi. Bunu kabul edebilirim. Yani, bu ailede tek kız benim, ya da Tova doğmadan önce öyleydim. Her şeyi oyun ve şaka olarak gördüğümü söyleyen o oldu ve bu beni çok etkiledi. Kısmen haklı olabilir.

Onun dikkatini çekmek için bazı şeyler yapıyorum. Bunu inkar edemem. Oyun parkında hoşlandığım çocuğun saçını çekerek bir tepki almak için saçını çeken çocuk gibi oldum.

Ya gülersin ya da ağlarsın. Mizahı bir zırh olarak kullandığımı biliyorum. Sonra *"Neden seni Avrupa'da tuttuğumuzu merak ediyorsun"* dediğinde, bu beni derinden yaraladı.

Burada kimsenin beni istemediğini hissettim. Amerika'ya geri dönmek istediğimi söylemiştim ama defalarca reddedildim. Geri dönsem belki de en iyisi olur.

Onu zleyeceğim. Onun yanımda olduğu halde bile onu zlyorum. Geri dönmeyi düşünmek kalbimi acıtıyor. Ben yokken de sürekli acıdı. Z'nin beni özlemiş olmasını umuyordum, ama öyle görünmüyor.

Henüz belli değilse, ona aşığım. Sanırım onu hayatım boyunca sevdim. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama yemin ederim ki bu duygular sanki hep oradaymış gibi geliyor. Her zaman benim bir parçamdı.

Onunla gerçekten konuşmam lazım. Bu sorunu çözmeye çalışmak için. İşleri bu şekilde bırakmak istemiyorum. O da aynı şeyi hissettiği için böyle davranıyor olabilir. Aramızda süregelen bir gerginlik var. Bunu hisseden tek kişi ben olamam.

Yani, kardeşim ve Tova'yı birlikte izlerken, Warren bazen pislik gibi davranıyordu, ona umutsuzca aşık olduğunu fark etmiyordu. Her zaman düşündüğümü söyleyen biri oldum, Z söz konusu olduğunda hariç. Odasına gidip onunla konuşmalıyım. Aksi takdirde asla uyuyamayacağım ve ayrılma konusunda doğru kararı veremeyeceğim. Her şeyi ortaya koyabilirim.

"Yapacağım," diyorum, kendimi cesaretlendirmeye çalışarak. Banyoya koşuyorum, saçlarımı kabartıp dudak parlatıcısı sürüyorum. Geç oldu; daha fazlasını yaparsam, çok uğraşıyormuşum gibi görünecek. Yalvarmayacağım. Sadece bana karşi dürüst olmasını istiyorum. Böyle yaşamaya devam edemem.

Pijamalarımı değiştirmeli miyim diye düşünüyorum. Bu, birkaç yıl önce aldığım, dizlerime kadar uzanan tatlı bir gecelik. Z'nin bana Noel hediyesi olarak verdiği hediyelerden biriydi. Artık biraz kısa kalıyor ama yine de sık sık giyiyorum. Bana onu hatırlatıyor.

Odamdan kafamı çıkarıp etrafta kimse var mı diye bakıyorum. Bu ev çok büyük; burada çok insan olsa bile, hiç öyle hissettirmiyor. Etrafin boş olduğunu görünce, yatak odamdan çıkıp koridordan Z'nin odasına doğru koşuyorum.

Normalde burada kalmaz, ama herkes kardeşimin düğünü için eve gelmişti. şimdi benim dışımda neredeyse herkes gitti, bu yüzden Z'nin kaldığını düşünüyorum. Eminim beni gözetlemek, bir şey yapmadığımı kontrol etmek için buradadır. Gerçekten ne yapacağımı düşünüyor? Yine birini bıaklayacağımı mı?

Z'nin odasına vardığımda, yumruğumu kapıyı çalmak için havada tutuyorum. Bunu yapabilirim. Kapıyı çalmadan önce kendime bir kez daha cesaret veriyorum. Kulağımı kapıya dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Kulaklıklarını takmış, milyarlarca bilgisayarının başında olabilir.

Kapı kolunu denedim, kilitli değil. Normalde kilitlidir. Odasını kilitli tutar. Bana o kadar kızmış mıydı ki kilitlemeyi unutmuştu? Yavaşça kapıyı açıp içeriye baktım, milyonlarca monitörün olduğu masasında oturmuş olmasını bekliyordum ama yoktu. Tek ışık, odaya yumuşak bir mavi ışık saçan ekranların duvarından geliyordu. İçeri süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Eğer şehre gittiyse, bu beni çok kızdıracak. Tamam, kızgın gibi davranacağım, ama aslında hissedeceğim şey incinmişlik olacak. Bugün olan her şey ve benim için endişelenmesi nedeniyle, çiftliğe geri döneceğinden emindim. Benim yanımda olmasını *istiyorum*.

Onun odasına doğru ilerlerken aklıma gelen ilk düşünce, *onu gözetlemem* gerektiği. Ev bu kadar büyük olduğu için, herkesin yatak odası mutfak hariç küçük bir daire gibi görünüyor. Z'yi yatakta yatarken gördüğümde duruyorum, kolu gözlerinin üzerinde, koyu renk saçları her zamankinden daha dağınık. Uyanık mı değil mi emin olamadan yavaşça ilerledim. Keşke uyuyabilseydim. Normalde Z her zaman uyanık gibi görünüyor.

Onu uyandırmak istemediğim için, ona en yakın olan yatak kenarına nazıkçe oturuyorum. Onu izlemek istiyorum, sadece birkaç saniye olsa bile. Her zamanki gibi, kendimi kontrol edemiyorum. Yüzünün üzerine attığı koluna dokunmak için uzanıyorum, ama fırsat bulamıyorum. Z hareket ediyor, kolumu yakalıyor ve beni sırt üstü çevirip, altında sıkıştırıyor.

"Z, benim," diyorum nefes nefese. Bana bakıyor, çikolata rengi gözleri normalden daha koyu.

"Her zaman sensin," diyor ve ağzımı ele geçirmeden önce, ne demek istediğini sormama fırsat vermiyor... ama ağzı ağzımın üzerindeyken, başka hiçbir şey umurumda değil çünkü benim için de her zaman o olmuştur.

[Şimdi Satışta!](#)

Connect with me!

Also by Lucy Darling

[Sevilmek için](#)

[yaratılmış](#)

[Olmak için](#)

[yaratılmış](#)

[Aşk Tehlikede](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Aşk](#)

[Karışık Aşk](#)

[Yenilmez Aşk Seni](#)

[Her Zaman](#)

[Seviyorum](#)

[Bana Ait Bana](#)

[Dön](#)

[Asla Vazgeçme](#)

[Hiç Öpülmemiş](#)

[Onun Haklarını Takip](#)

[Etmek Onun Gelinini](#)

[Takip Etmek](#)

[Sonsuza Kadar Onun](#)

[Kovboyu Her Zaman](#)

[Onun Kovboy Kızı](#)

[Sadece O](#)

[Sadece Bu](#)

[Gece](#)

[Onun Sonsuza](#)

[Kadar Kız Onun](#)

[Sonsuza Kadar Aşk](#)

[Tatil için eve dönüş Onun](#)

[için eve dönüş](#)

[209 Düğün Sokağı](#)

[831 Evlilik Yolu](#)

[Sadece Bir Bakış](#)

[Sen Benimsin](#)

[Güzel ve Sürgün Güzel ve](#)

[Beyefendi](#)

[Vurulmuş](#)

[Aşk Saf](#)

[Altın](#)

[Saf Cazibe](#)

[Saf Aşk](#)

Sadece [Noel Onların](#)

Karlı [Gecesi](#)

Güzel [ve Milyarder](#)

Sadece

[Sonsuza Kadar](#)

Sadece [Güneş](#)

[Işığı](#)

[En Tatlı Takıntı En](#)

[Tatlı Sır](#)

[Onun Noel Sürprizi](#)

[Sonsuza Kadar Sevgilim](#)

[Masumiyetin Yaprakları](#)

[Neverland](#)

[Harikalar](#)

[Diyarı](#)

[Mirasçığı Yakalamak](#)

[Kovboy Kızı Yakalamak](#)

[Günah İçinde Doğmak](#)

[Zorba](#)

[Sonsuza Kadar](#)

Söyle [Beni Sonsuza](#)

[Kadar İddia Et](#)

Evet [De](#)

[Seninim](#) De

Lighthouse Landing Serisi

[Bana İhtiyacın Olduğunu](#)

[Söyle Beni Sevdığını](#)

[Biliyorsun](#)

[Sen Benim Her Şeyimsin](#)

Yeni [Bir](#)

Hükümdarlık [Takıntı](#)

[Yemini](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

